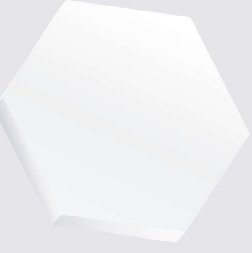

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

**Uluslararası Afrika Sempozyumu:
Küresel Dünyada Afrika (24-25 Mayıs 2024):
Özetler**

&

**International Africa Symposium:
Africa in the Global World
(24-25 May 2024): Summaries**

Editörler / Editors

Arş. Gör. / Res. Asst. Tünay ARAS

Dr. Öğr. Üyesi / Asst. Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP

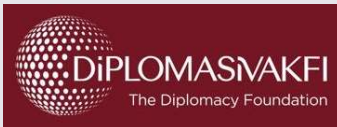
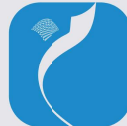
AFROPOLICY

المركز الإفريقي للبحوث ودراسة السياسات

ODAP
Dünyayı okumak için ...

المؤسسة
للدراسات الاستراتيجية
MOKHA
for strategic studies

**Uluslararası Afrika Sempozyumu:
Küresel Dünyada Afrika
(24-25 Mayıs 2024): Özetler**

&

**International Africa Symposium:
Africa in the Global World
(24-25 May 2024): Summaries**

Editörler / Editors:

Arş. Gör. / Res. Asst. Tünay ARAS

Dr. Öğr. Üyesi / Asst. Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP

İstanbul Gelişim Üniversitesi Yayınları

Istanbul Gelisim University Press

2025

**İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ**

İstanbul Gelişim Üniversitesi (İGÜ) Yayın Kurulunun 16.04.2025 tarih ve 2025/01 sayılı toplantısında alınan 2 numaralı karar, İGÜ Yayın Kurulu Başkanlığının 17.04.2025 tarih ve E-65460130-824.01-161471 sayılı yazısı ile İGÜ Yönetim Kurulu'nun 18.04.2025 tarihinde yapılan 2025/04 numaralı toplantısında alınan 11 numaralı karar uyarınca Üniversitemiz Yayınevi tarafından yayımlanmasına karar verilmiştir.

© İstanbul Gelişim Üniversitesi Yayınları

© Istanbul Gelisim University Press

Mayıs / May 2025

Her hakkı saklıdır.

All rights reserved.

**Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayıncılık Sertifika Numarası /
Ministry of Culture and Tourism Publishing Certificate Number:
47416**

e-ISBN: 978-625-8202-43-4

İGÜ Yayınları; 140

Yayına Hazırlayan /

Prepared by:

Ahmet Şenol ARMAĞAN

Kapak Tasarımı /

Cover Design:

Ayşe DEMİR

İstanbul Gelişim Üniversitesi Yayınları

Adres: Rektörlük Binası-Cihangir Mah. Şehit Jandarma Komando Er Hakan Öner Sok. No: 1 34310
Avcılar / İstanbul / TÜRKİYE

Telefon: +90 212 422 70 00 / 7379

Belgeç: +90 212 422 74 01

E-posta: iguyayinlari@gelisim.edu.tr

Ağ sayfası: <https://iguyayinlari.gelisim.edu.tr>

Facebook: iguyayinlari

X: IGUYayinlari

Instagram: iguyayinlari

LinkedIn: İstanbul Gelişim Üniversitesi Yayınları

KURULLAR / BOARDS

ONUR KURULU

Abdülkadir GAYRETLİ- İGÜ Mütevelli Heyeti Başkanı

Prof. Dr. Bahri ŞAHİN,- İGÜ Rektörü

AKADEMİK KOORDİNATÖRLER

Doç. Dr. Fatih Fuat TUNCER

Dr. Öğr. Üyesi Mouhamed Bachir DIOP

DÜZENLEYİCİLER

İGÜSAM

İGÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü

İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü

MOKHA

DÜZENLEME KURULU

Prof. Dr. Kenan AYDIN- İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı

Prof. Dr. Şenol DURGUN- İGÜSAM Müdürü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölüm Başkanı

Prof. Dr. Nezih MüSAOĞLU- İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölüm Başkanı

Prof. Dr. Gonca Bayraktar DURGUN- Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetim

Prof. Dr. Ece BABAN- ODAP Üyesi, Fenerbahçe Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık

Doç. Dr. İskender GÜMÜŞ- Kırklareli Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

Doç. Dr. Oğuzhan BİLGİN- Diplomasi Vakfı Üyesi, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Sosyoloji

Doç. Dr. Semra BOĞA- Uluslararası Fındık Üniversitesi- Ekonomi ve Finans

Dr. Öğr. Üyesi Ali SEMİN- ODAP Üyesi, İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Dr. Öğr. Üyesi Emre GÜNDOĞDU- İGÜSAM Üyesi, İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Doç. Dr. Gökberk YÜCEL- Amasya Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

Dr. Öğr. Üyesi Fatih ÇAM- İGÜSAM Üyesi, İGÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

Dr. Öğr. Üyesi Fatma Gül GEDİKKAYA- İGÜSAM Üyesi, İGÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

Dr. Öğr. Üyesi İbrahim Halil YAŞAR- İGÜSAM Üyesi, İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Dr. Öğr. Üyesi Sibel ZENGİN - İGÜSAM Üyesi, İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Abdulsalam Saeed Dawood WAHIB- MOKHA Üyesi

BİLİM VE DANIŞMA KURULU

Prof. Dr. Ahmet Emre ATEŞ (İstanbul Üniversitesi)

Prof. Dr. Cengiz ANIK (Marmara Üniversitesi)

Prof. Dr. Fatih SARIOĞLU (İstanbul Medeniyet Üniversitesi)

Prof. Dr. Hacı DURAN (İstanbul Aydın Üniversitesi)

Prof. Dr. Harun GÜMRÜKÇÜ (Antalya Bilim Üniversitesi)

Prof. Dr. Hasan OKTAY (Makedonya Uluslararası Vizyon Üniversitesi)

Prof. Dr. İbrahim AOUDE (U.S.A University of Hawaii)

Prof. Dr. İzzet GÜMÜŞ- (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Prof. Dr. Maria Neykova (Burgas Free University)

Prof. Dr. Mehmet Ali ÇAKMAK (Gazi Üniversitesi)

Prof. Dr. Mehmet HACISALİHOĞLU (Yıldız Teknik Üniversitesi)

Prof. Dr. Mehmet Akif OKUR (Yıldız Teknik Üniversitesi)

Prof. Dr. Mehmet Hanifi BAYRAM (Akdeniz Üniversitesi)

Prof. Dr. Mustafa DELİCAN (İstanbul Üniversitesi)

Prof. Dr. Nasuh USLU (Türk-Kırgız Manas Üniversitesi)

Prof. Dr. Seyfi YILDIRIM (Ankara Hacettepe Üniversitesi)

Prof. Dr. Vahdettin ENGİN (Marmara Üniversitesi)

Doç. Dr. Abdilaziz KALBERDİEV (Kırgızistan Oş Devlet Üniversitesi)

Doç. Dr. Ahmet SAPMAZ (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Doç. Dr. Akhmet A. YARLYKAPOV (Rusya Federasyonu Rusya Bilimler Akademisi)

Doç. Dr. Annamaria CSISZER- (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Doç. Dr. Ayşegül SONCU (Marmara Üniversitesi)

Doç. Dr. Ceren Uysal OĞUZ (Akdeniz Üniversitesi)

Doç. Dr. Elmira MURATOVA (Kırım Akmescit Taurida National V. I. Vernodsky Üniversitesi)

Doç. Dr. Elnur KELBİZADEH (Azerbaycan Milli Bilimler Akademisi Kafkas Araştırmaları Enstitüsü)

Doç. Dr. Faik ELEKBERLİ (Azerbaycan Milli Bilimler Akademisi Felsefe Enstitüsü)

Doç. Dr. Hakkı Göker ÖNEN (Ondokuz Mayıs Üniversitesi)

Doç. Dr. Gülsen Kaya OSMANBAŞOĞLU (Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi)

Doç. Dr. Merve Suna ÖZEL ÖZCAN (Kırıkkale Üniversitesi)

Doç. Dr. Murteza HASANOĞLU (Azerbaycan Cumhuriyeti Devlet İdarecilik Akademisi)

Doç. Dr. Ramazan İZOL (Akdeniz Üniversitesi)

Doç. Dr. Recep REHİMLİ (Azerbaycan Academy of Public Administration)

Doç. Dr. Rufat SATTAROV (Almanya Berlin Freie University)

Doç. Dr. Timur KOZUKULOV (Kırgızistan Oş Devlet Üniversitesi)

Doç. Dr. Ziya BÖLÜKBAŞI (Anadolu Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Alihan LİMONCUOĞLU (Marmara Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Emine Erden KAYA (Amasya Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Gülçin Eroksal ÜLGER (Yozgat Bozok Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Hayriye Asena DEMİRER- (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Keisuke WAKIZAKA- (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Kemal OLÇAR (Beykent Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Mustafa Tayfun ÜSTÜN (Erzurum Atatürk Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Rahmat ULLAH (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Tuğçe GÜR TÜRKDOĞAN (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

Dr. Öğr. Üyesi Bahri Mert DEMİR (İstanbul Gelişim Üniversitesi)

İDARİ KOORDİNATÖR

Dr. Öğr. Üyesi Bülent DEĞİRMENÇİ- İGÜ Kurumsal İletişim ve Tanıtım Daire Başkanı

İbrahim ACARER- İGÜ Destek Hizmetleri Daire Başkanı

İDARİ KOORDİNASYON KOMİTESİ

Gizem DEMİR- İGÜ Kurumsal İletişim Müdürü

Mahmut SEVGİ- İGÜ Destek Hizmetleri Daire Başkan Yardımcısı

Bilal LUŞ- İGÜ Destek Hizmetleri Daire Başkan Yardımcısı

Umedjon HAİTMURADOV- Uluslararası Öğrenci Müdürü

Alkan KOTRO- Uluslararası Öğrenci Müdür Yardımcısı

Hayrullah SEZİKLİ- Bilgi İşlem Daire Başkanı

SEKRETARYA

Arş. Gör. Elif ŞAHİN- İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Arş. Gör. Güçlü KÖSE- İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Arş. Gör. Onur KAYA- İGÜ Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

Arş. Gör. Tünay ARAS- İGÜ Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi

İLETİŞİM:

İGÜ Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi

E-posta: afsem@gelisim.edu.tr

Tel: (+90) 212 422 70 00 / 7181

Sempozyum web sayfası: <https://afsem.gelisim.edu.tr>

BAŞKAN'IN ÖNSÖZÜ

Afrika'nın politik, kültürel, ekonomik, stratejik ve tarihi konumu 15. yüzyıldan itibaren bölgede etkili olan emperyalist güçlerin mücadeleleri ile şekillenmiştir. Günümüzde hala etkisi devam eden sömürgecilik Afrika bölgesinde çatışmaların, istikrarsızlığın ve bölgedeki ekonomik geri kalmışlığın en önemli sebebidir. Bölgede güç dengelerinin değişmesinden dolayı sürekli olarak siyasi, ekonomik ve sosyal bir dönüşümler yaşanmaktadır. Dolayısıyla bölgede yaşanan gelişmeleri daha iyi analiz edebilmek ve yorumlayabilmek için bu değişim dinamiklerini anlamak son derece elzemdir. Uluslararası alanın önemli aktörlerinden biri olarak Türkiye, Afrika üzerinden uluslararası sosyal, kültürel, politik ve bilimsel işbirliğini geliştirmek için ciddi bir sorumluluk üstlenmektedir.

“Küresel Dünyada Afrika” konulu Uluslararası Afrika Sempozyumu, yukarıda belirtilen amaç doğrultusunda 24-25 Mayıs 2024 tarihinde İstanbul Gelişim Üniversitesi bünyesinde gerçekleştirilmiştir. Uluslararası katılıma açık olan etkinliğe başta Afrika bölgesi olmak üzere, birçok ülke ve Türkiye'den çok sayıda araştırmacı katılmıştır. Sempozyum İstanbul Gelişim Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler, MOKHA ve İGU Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi (İGUSAM) tarafından düzenlenmiştir. Dokuz oturumdan oluşan Sempozyumda Türkçe, İngilizce, Fransızca ve Arapça dillerinde bildiriler sunulmuştur.

İstanbul Gelişim Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Bahri ŞAHİN'e, İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Kenan AYDIN'a, Sempozyum Koordinatörleri Doç. Dr. Fatih Fuat TUNCER ve Dr. Öğr. Üyesi Mouhamed Bachir DIOP'a, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü ve Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne ve İGÜ Stratejik Araştırma Merkezi'ne (İGÜSAM) teşekkür ederim.

Son olarak, davetimizi geri çevirmeyen ve etkinliğe katkıda bulunan tüm akademisyenlere özel teşekkürlerimi sunarım.

Abdulkadir GAYRETLİ
İstanbul Gelişim Üniversitesi
Mütevelli Heyeti Başkanı

PRESIDENT'S PREFACE

Africa's political, cultural, economic, strategic, and historical position has been shaped by the struggles of the imperialist powers that have been influential in the region since the 15th century. Colonialism, which still has an effect today, is the most important reason for many conflicts, instability, and economic backwardness in the African region. Due to the changing balance of power in the continent, political, economic, and social transformations are constantly taking place. Therefore, it is extremely essential to understand these dynamics of change in order to better analyze and interpret the developments in the region. As one of the important actors in the international arena, Turkey assumes a serious responsibility to develop international social, cultural, political, and scientific cooperation through Africa.

The International African Symposium on "Africa in the Global World" was held on May 24-25, 2024 at Istanbul Gelişim University in line with the above-mentioned purpose. The event, which is open to international participation, was attended by many researchers from many countries, especially from Africa and Turkey. The symposium was organized by the Istanbul Gelişim University, Department of Political Science and Public Administration, Political Science and International Relations, MOKHA, and IGU Center for Political and Social Research (IGUSAM). Papers were presented in Turkish, English, French, and Arabic in the symposium, consisting of nine sessions.

I would like to thank Istanbul Gelişim University Rector Prof. Dr. Bahri ŞAHİN, Dean of the Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences Prof. Dr. Kenan AYDIN, Symposium Coordinators Assoc. Prof. Dr. Fatih Fuat TUNCER and Asst. Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP, Department of Political Science and Public Administration, and Department of Political Science and International Relations, and IGU Strategic Research Center (IGUSAM).

Finally, I would like to express my special thanks to all the academics who did not reject our invitation and contributed to the event.

Abdulkadir GAYRETLİ
Istanbul Gelişim University
Board of Trustees, Chairman

REKTÖR'ÜN ÖNSÖZÜ

Afrika kıtasında yaşanan ekonomik, siyasi, sosyal ve kültürel sorunlar uluslararası siyasetin gündemini dün olduğu gibi bugün de yoğun olarak meşgul etmektedir. Bölgenin tarihsel geçmişine baktığımızda, sömürgecilik faaliyetlerinin, bölgede yaşanan sorunların en temel sebebi olduğunu söyleyebiliriz. Afrika ülkelerinin uzun bir süre boyunca büyük güçler tarafından sömürülmesi ve kaynaklarının dışa aktarımı bölgenin gelişimine engel olmuştur. 21. yüzyıla gelindiğinde kurumsal düzeyde gerekli reformların yapılmaması, altyapı ve sanayi tesisi yatırımlarının yetersiz kalmasının yanı sıra bölge ülkelerinde siyasal istikrarın sağlanamaması birçok sorunu beraberinde getirmiştir. Temel insani ihtiyaçlara erişim, bölgesel çatışmalar ve göç meselesi bu sorunların başlıcalarıdır. Dolayısıyla hem bölge halklarının yaşadığı sorunlara çözüm üretmek hem de küresel düzeyde etki yaratma potansiyeline sahip sorunların önüne geçmek için Afrika bölgesinin sorunlarına çözüm üretmek elzemdir. Yaşanan değişimler tarihsel açıdan siyasal ve sosyal gelişmelerin yeniden ele alınmasını ve mevcut iç ve dış dinamiklerin yeniden değerlendirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Bu doğrultuda “Küresel Dünyada Afrika” temasıyla İstanbul Gelişim Üniversitesi tarafından düzenlenen Uluslararası Afrika Sempozyumu, 24-25 Mayıs 2024 tarihinde gerçekleşmiştir. Bu sempozyumun en temel amacı bölgede yaşanan gelişmelere dikkat çekerek var olan sorunları uluslararası düzeyde tartışılacağı bir platform oluşturmaktır. Türkçe, İngilizce, Arapça ve Fransızca bildirilerin sunulduğu sempozyum yoğun bir ilgiyle karşılanmıştır.

Bölgenin politik, ekonomik, toplumsal ve kültürel dinamiklerindeki dönüşümleri inceleyen ve farklı konu başlıkları altında zengin tartışmaların gerçekleştirilmesini amaçlayan Uluslararası Afrika Sempozyumu için İstanbul Gelişim Üniversitesi Mtevelli Heyeti Başkanı Sayın Abdulkadir GAYRETLİ'ye, İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Kenan AYDIN'a, Sempozyum Koordinatörleri Doç. Dr. Fatih Fuat TUNCER ve Dr. Öğr. Üysi. Mouhamed Bachir DIOP'a, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü ve Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne, İGÜ Stratejik Araştırma Merkezi'ne (İGÜSAM) ve emeği geçen tüm öğretim üyeleri ve öğrencilerine teşekkürlerimi sunuyorum.

Prof. Dr. Bahri ŞAHİN

Rektör

RECTOR’S PREFACE

The economic, political, social, and cultural problems experienced in the African continent continue to occupy the agenda of international politics. When we look at the historical past of the region, we can confirm that colonialism activities are the most fundamental reason for the problems experienced in the region. The exploitation of African countries by great powers for a long time and the transfer of their resources abroad have hindered the development of the region. In the 21st century, the lack of necessary reforms at the institutional level, inadequate infrastructure and industrial facility investments, as well as the failure to ensure political stability in the countries of the region have brought many problems. Access to basic human needs, regional conflicts, and migration issues are the main ones. Therefore, it is essential to find solutions to the problems of the African region in order to both find solutions to the problems experienced by the people of the region and to prevent problems that have the potential to create a global impact. The changes experienced necessitate the reconsideration of political and social developments from a historical perspective and the re-evaluation of the current internal and external dynamics. In this context, the International African Symposium organized by Istanbul Gelişim University with the theme of “Africa in the Global World” was held on May 24-25, 2024. The main purpose of this symposium is to draw attention to the developments in the region and create a platform where existing problems can be discussed at an international level. The symposium papers were presented in Turkish, English, Arabic, and French, with great interest. I would like to thank the Chairman of the Board of Trustees of Istanbul Gelişim University, Mr. Abdulkadir GAYRETLİ, Dean of the Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences, Prof. Dr. Kenan AYDIN, Symposium Coordinators Assoc. Prof. Dr. Fatih Fuat TUNCER and Asst Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP, Department of Political Science and Public Administration and Department of Political Science and International Relations, IGU Strategic Research Center (IGUSAM) and all the academicians and students who contributed to the International Africa Symposium, which examines the transformations in the political, economic, social and cultural dynamics of the region and aims to carry out rich discussions under different headings.

Prof. Dr. Bahri ŞAHİN
Rector

DEKAN'IN ÖNSÖZÜ

Medeniyetinin kadim coğrafyası ve dünyanın en eski yerleşim yerlerinden olan Afrika Kıtası, antik çağlardan bu yana kültürel, stratejik ve ticari önemi ile bütün medeniyetler için bir çekim alanı olmuştur. Ancak Afrika kıtasının bu cazibesi beraberinde bu kadim coğrafyanın bir rekabet sahasına dönüşmesine de neden olmuştur. Bölgenin insan ve doğal kaynaklarını sömürmek isteyen emperyalist güçler özellikle Sanayi Devrimi ile beraber Afrika bölgesine yönelmişlerdir. Uzun bir süre boyunca bölgenin insan ve doğal kaynakları sömürülürken ayrıca Afrika bölgesi ileri kapitalist güçlerin pazaralanı haline getirilmiştir. Öyle ki II. Dünya Savaşı'ndan sonra sömürgecilik faaliyetleri resmi düzeyde son bulmasına rağmen emperyalist güçlerin bölge üzerinde yarattıkları asimetrik bağımlılık ilişkisi Afrika Ülkelerinin gelişmesine ve bölge halklarının refah düzeylerinin artmasının önüne geçmiştir. Son dönemde bölge ülkelerinin bu bağımlılık ve üstü örtülü sömürü biçiminden kurtulmak adına attıkları çeşitli adımlar vardır. Bunlardan en önemlisi küresel düzeyde emperyalist güçlere alternatif olabilecek ve uluslararası alanda etki yaratan ülkelerle işbirliği yapmaktır. Bu işbirliğine açık ve bu doğrultuda adım atan ülkelerden biri ise Türkiye'dir. Bu işbirliği hem Türkiye'nin hem de Afrika ülkelerinin alternatif bir yapı inşa ederek dış bağımlılıklarını minimize etmelerine katkı sağlayabilir. Bu yüzden özellikle Türkiye ve bölge ülkeleri için bölge sorunlarına yönelik yeni yaklaşımlar ve kapsamlı analizlere tarihte hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyulmaktadır.

İşte bu yüzden "Küresel Dünyada Afrika" konulu Uluslararası Afrika Sempozyumu, yukarıda belirtilen amaç doğrultusunda 24-25 Mayıs 2024 tarihinde İstanbul Gelişim Üniversitesi bünyesinde gerçekleştirilmiştir. Uluslararası katılıma açık olan etkinliğe başta Afrika bölgesi olmak üzere, birçok ülke ve Türkiye'den çok sayıda araştırmacı katılmıştır. Sempozyum İstanbul Gelişim Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler, MOKHA ve İGU Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi (İGUSAM) tarafından düzenlenmiştir. Ülkemiz ve Afrika coğrafyası için son derece önemli olan bu sempozyumun gerçekleştirilmesine olanak sağlayan İstanbul Gelişim Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Sayın Abdulkadir GAYRETLİ'ye, İstanbul Gelişim Üniversitesi Rektörü Sayın Prof. Dr. Bahri ŞAHİN'a, Sempozyum Koordinatörleri Dr. Öğr. Üyesi Mouhamed Bachir DIOP ve Doç. Dr. Fatih Fuat TUNCER'e Siyaset Bilimi ve ve Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümleri öğretim üyelerine teşekkürlerimi sunuyorum. Bildirilerin bu alanda çalışan tüm araştırmacı ve akademisyenlere faydalı olmasını temenni ediyorum.

Prof. Dr. Kenan AYDIN

İGÜ İİSBF Dekanı

DEAN'S PREFACE

The ancient geography of its civilization and one of the oldest settlements in the world, the African continent has been an area of attraction for all civilizations since ancient times with its cultural, strategic, and commercial importance. However, this attraction of the African continent has also caused this ancient geography to turn into a competitive area. Imperialist powers that wanted to exploit the human and natural resources of the region turned to the African region, especially with the Industrial Revolution. While the human and natural resources of the region were exploited for a long time, the African region was also turned into a marketplace for advanced capitalist migrations. So much so that, although colonial activities officially ended after World War II, the asymmetrical dependency relationship created by imperialist powers on the region prevented the development of African countries and the increase in the welfare levels of the peoples of the region. Recently, there have been various steps taken by the countries of the region to get rid of this dependency and covert exploitation. The most important of these is to cooperate with countries that can be an alternative to imperialist powers on a global level and have an impact in the international arena. One of the countries that is open to this cooperation and takes steps in this direction is Turkey. This cooperation can contribute to both Turkey and African countries building an alternative structure and minimizing their external dependencies. Therefore, new approaches and comprehensive analyses regarding regional problems are needed more than ever before, especially for Turkey and regional countries.

That is why the International African Symposium titled "Africa in the Global World" was held on May 24-25, 2024 at Istanbul Gelisim University in line with the above-mentioned purpose. The event, which was open to international participation, was attended by many researchers from many countries, especially the African region, and Turkey. The symposium was organized by the Istanbul Gelisim University Departments of Political Science and Public Administration, Political Science and International Relations, MOKHA, and IGU Political and Social Research Application and Research Center (IGUSAM). We would like to thank Istanbul Gelisim University Board of Trustees Chairman Abdulkadir GAYRETLİ, who made it possible to hold this symposium, which is extremely important for our country and the African geography, and Istanbul Gelisim University Rector Prof. Dr. Bahri ŞAHİN and the Symposium Coordinators Asst. Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP and Assoc. Prof. Dr. Fatih Fuat TUNCER, and the faculty members of the Departments of Political Science and Public Administration and Political Science and International Relations. I hope that the papers will be useful to all researchers and academics working in this field.

Prof. Dr. Kenan AYDIN

Dean of the Faculty of Economics,
Administrative and Social Sciences

AKADEMİK KOORDİNATÖRLERİN ÖNSÖZÜ

Kıtadaki acı sömürge deneyimi, kıta ülkelerini ciddi zorluklarla karşı karşıya bırakmaktadır. Bu durum, 25 Mayıs 1963'te Afrika Birliği Örgütü'nün (şu anda Afrika Birliği) kurulmasının ana nedeni olmuştur. Kuruluşundan bu yana, Afrika ülkeleri arasındaki birlik ve dayanışmayı güçlendirmeyi, kıta halkları için daha iyi bir yaşam sağlanmasına yönelik iş birliği ve çabaları koordine etmeyi ve yoğunlaştırmayı hedeflenmektedir. Afrika, bol miktarda doğal kaynaklara, hızla artan bir nüfusa ve çok sayıda açık pazara sahip bir ülkedir. Bu jeopolitik dönüşümlere bağlı olarak kıtanın uluslararası arenadaki önemi ve statüsü artmakta, uluslararası aktörler çeşitlenmektedir. Uluslararası sistemde aktif gündemi olan orta güçlerden biri olarak Türkiye'nin Afrika'daki rolünün önemi buradan kaynaklanmaktadır. Türkiye, 1998 yılında Afrika Politika Belgesi'ni yayınlamış, ardından Türkiye'nin Afrika Birliği'ne gözlemci üye olarak kabul edilmesi, 2005 yılında Addis Ababa'daki Türkiye Büyükelçiliği'nin Afrika Birliği ve diğer bölgesel kuruluşlara akreditasyonu, ilk Türk- Afrika zirvesi 2008'de gerçekleştirmiştir. Son yıllarda Türk ve Afrika taraflarının siyasi, diplomatik ve ekonomik düzeyde hızlı atılımlar gerçekleştirmesi, bu konuyla ilgilenen akademik araştırmacılar için Türkiye-Afrika ilişkilerinin geleceğine ilişkin pek çok soruyu gündeme getirmektedir. Bu bağlamda her yıl 25 Mayıs'a denk gelen Afrika Günü vesilesiyle, İstanbul Gelişim Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler, MOKHA ve İGU Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Uygulama ve Araştırma Merkezi (İGUSAM) tarafından uygun bir ortam sağlamak üzere uluslararası bir bilimsel sempozyumu düzenleme girişiminde bulunmaktadır.

Bu sempozyum, Kamu Diplomasi, Türkiye'deki Afrika Çalışmaları, Afrika ve Medya Afrika İmaji, Afrika Algısı, Afrika Çalışmalarındaki Tehditler ve Sınırlılıklar, Afrika Diasporası, Afrika Kültürü Çalışmaları, Afrika Tarihi Afrika Antropolojisi Çalışmaları, Afrika'da Din, Etnisite ve Siyaset, Afrika Eğitim Çalışmaları, Afrika Siyaseti, Afrika'da Güvenlik Çalışmaları Afrika Ekonomisi, Afrika'da Enerji Sorunu, Afrika'da Sınır Sorunları, Afrika'da Çevre ve Su Sorunu, Afrika'da STK Çalışmaları, ve Afrika-Türkiye ilişkilerini doğrudan ilgilendiren disiplinleri kapsamaktadır. Sempozyumda dünyanın farklı ülkelerinden gelen seçkin bilim insanları ve araştırmacılar Türkçe, İngilizce, Fransızca ve Arapça dillerinde bildirilerini sunmuşlardır. İstanbul Gelişim Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Abdulkadir GAYRETLİ'ye, İstanbul Gelişim Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Bahri ŞAHİN'e, İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Kenan AYDIN'a, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'ne, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü'ne ve katkıda bulunan tüm akademik personele katkılarından dolayı şükranlarımı sunarım. Ayrıca, değerli katkılarından dolayı tüm katılımcılara teşekkür ederim.

Doç. Dr. Fatih Fuat TUNCER
Dr. Öğr. Üyesi Mouhamed Bachir DIOP
Akademik Koordinatörler

ACADEMIC COORDINATORS' PREFACE

The bitter colonial experience on the African continent has left the countries of the continent facing serious challenges. This situation was the main reason for the establishment of the Organization of African Unity (now the African Union) on May 25, 1963. Since its establishment, it has aimed to strengthen unity and solidarity among African countries, to coordinate and intensify cooperation and efforts to provide a better life for the people of the continent. Africa is a country with abundant natural resources, a rapidly growing population, and many open markets. Due to these geopolitical transformations, the importance and status of the continent in the international arena are increasing, and international actors are diversifying. The importance of Turkey's role in Africa as one of the middle powers with an active agenda in the international seems very significant. Turkey published the Africa Policy Document in 1998, followed by Turkey's acceptance as an observer member of the African Union, the accreditation of the Turkish Embassy in Addis Ababa to the African Union and other regional organizations in 2005, and the first Turkish-African summit in 2008. The rapid political, diplomatic, and economic progress made by the Turkish and African sides in recent years has raised many questions regarding the future of Turkey-Africa relations for academic researchers interested in this subject. In this context, on the occasion of Africa Day, which falls on May 25 every year, Istanbul Gelişim University, Department of Political Science and Public Administration, Political Science and International Relations, MOKHA, and İGU Political and Social Studies Application and Research Center (İGUSAM) organizes an international scientific symposium to provide a suitable environment. This symposium covers Public Diplomacy, African Studies in Turkey, Africa and Media African Image, Perception of Africa, Threats and Limitations in African Studies, African Diaspora, African Culture Studies, African History, African Anthropology Studies, Religion, Ethnicity, and Politics in Africa, African Education Studies, African Politics, Security Studies in Africa, African Economy, Energy Issues in Africa, Border Issues in Africa, Environment and Water Issues in Africa, NGO Studies in Africa, and disciplines directly related to Africa-Turkey relations. In the symposium, distinguished scientists and researchers from different countries of the world presented their papers in Turkish, English, French, and Arabic.

We would like to thank Abdulkadir GAYRETLİ, Chairman of the Board of Trustees of Istanbul Gelisim University, Prof. Dr. Bahri ŞAHİN, Rector of Istanbul Gelisim University, Prof. Dr. Kenan AYDIN, Dean of the Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences, the Head of Department of Political Science and International Relations, Prof. Dr. Neziha MUSAOĞLU, the Head of Department of Political Science and Public Administration, Prof. Dr. Şenol DURGUN and all the academic staff who contributed to this study for their valuable contributions.

Assoc. Prof. Dr. Fatih Fuat TUNCER
Asst. Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP
The Academic Coordinators

İÇİNDEKİLER / CONTENTS

	Page
<i>KURULLAR / BOARDS</i>	iii
<i>BAŞKAN'IN ÖNSÖZÜ</i>	vii
<i>PRESIDENT'S PREFACE</i>	viii
<i>REKTÖR'ÜN ÖNSÖZÜ</i>	ix
<i>RECTOR'S PREFACE</i>	x
<i>DEKAN'IN ÖNSÖZÜ</i>	xi
<i>DEAN'S PREFACE</i>	xii
<i>AKADEMİK KOORDİNATÖRLERİN ÖNSÖZÜ</i>	xiii
<i>ACADEMIC COORDINATORS' PREFACE</i>	xiv
<i>İçindekiler / Contents</i>	xv

BİLDİRİLER / PROCEEDINGS

Epistemic Violence in the Construction of Civilization / <i>Medeniyet Tasavvurunun İnşasında Epistemik Şiddet</i>	
Şenol DURGUN	1
The Role of Cultural Diplomacy in Turkish-African Relations	
Muhammad Saleh OMAR	6
Challenges of Information Resources Security in African Libraries: Nigeria as A Model	
Lami Umar ABDULLAHI	8
Reconfiguration of Turkish Politics in Africa: The Diplomatic Public and Military Cooperation / <i>Reconfiguration de la Politique Turque En Afrique: De la Diplomatie Publique à la Coopération Militaire</i>	
Abdoul Fathi SANOGO	14

Russia Again in Africa: With the Pluricentrism Strategy / <i>La Russie de Nouveau en Afrique: Avec la Strategie de Pluricentrisme</i>	
Neziha MUSAOĞLU	16
Wagner Private Military Company as a Russian State Apparatus in Africa	
Ahmet SAPMAZ	18
The Evaluation of the United States' Interest in Africa	
Hanan AHMED	24
Relations between China and African Countries in Special Reference to the Negative and Positive Economic Effects of China's Growing Economic Influence on African Countries	
Hayriye Asena DEMİRER	25
Constitution-Building Processes and the Challenge of Political Authority in Africa	
Mouhamed Bachir DIOP	27
International Human Rights Conventions and their Implementation Mechanisms on the African Continent	
Heba KHATAB	29
Limitation of Women in Political Participation in Nigeria	
Hafsat Aminu TIJJANI	31
Sahra Altı Afrika'da Demokrasi ve Siyasal Katılma / <i>Democracy and Political Participation in Sub-Saharan Africa</i>	
Bahri Mert DEMİR	32
Artificial Rain Technology and its Role in Combating Drought in Africa	
Mouhamed Zakaria FODOL	43
Analyzing the Impact of Domestic and Cross Border Tension on the Economic Growth in Nigeria	
Toyin Olalekan BABALOLA	45

Exploring the Synergy of Green Innovation, Renewable Energy, and Economic Growth in Africa	
Imonitie IMAFIDON	46
Afrika Ülkeleri Bankacılık Sistemi Finansal Kaynak Dağıtımının G-7 Ülkeleri ile Karşılaştırmalı Analizi / <i>Comparative Analysis of Financial Resource Allocation in the Banking System of African Countries with G7 Countries</i>	
Murat TOPCU	47
Avrupa Birliği'nin Afrika Ülkelerine Uyguladığı Çevre Politikaları / <i>Environmental Policies Applied by the European Union to African Countries</i>	
Yaşar AKDEMİR	52
General Assessment of Climate Change and Its Impacts in Africa / <i>Afrika'da İklim Değişikliği ve Etkilerinin Genel Değerlendirmesi</i>	
Saidou KINDA	58
The Place of Smart Card Readers in General Elections in Africa: An Evaluation: Study of Nigeria's Experience	
Uyi Christopher IYAMU	60
Armed Groups in the Sahel and West Africa: Its Implications for North Africa and Regional Security	
Ihep ACHEK	61
The Impact of Boko Haram Insurgency on Nigerian Society and Politics	
Nasma Aly ABDELAAL, Rahmat ULLAH	64
Different Aspects of the War in Libya: UAV/UCAV Technologies / <i>Libya'da Savaşın Farklı Yönleri: İHA/SİHA Teknolojileri</i>	
Güçlü KÖSE	65
African Image, Perception, and View / <i>Image de L'afrique, Perception de L'afrique</i>	
Abdoul-Azize DABRE	71

Iran's Strategy of Creating Tropical Belt in Africa: The Cases of Senegal and Nigeria / <i>İran'ın Afrika'da Tropik Kuşak Yaratma Stratejisi: Senegal ve Nijerya Örnekleri</i>	
Keisuke WAKIZAKA	73
The Armenian Vizier of the Fatimids, Efdal B. Bedrül-Cemâlî / <i>Fâtımîler'in Ermeni Asıllı Veziri Efdal B. Bedrül-Cemâlî</i>	
Nuray FIRAT	75
Türkiye-Africa Relations in Light of Global and Regional Developments / <i>Küresel ve Bölgesel Gelişmeler Işığında Türkiye-Afrika İlişkileri</i>	
Sibel ZENGİN	77
Turkey's Image and Perception in Africa: Evaluating Turkish-African Relations and Exploring Future Prospects for Cooperation in a Changing Global Landscape	
Mubarak ABUBAKAR	80
The Nature of Power Politics in Africa	
Olumide Akinwale AYEGBO	82
A Critical Evaluation of the Tunisian Post-Revolution Constitution	
Mahmoud SETHOM	83
The Political Crisis in Burkina Faso: Causes, Consequences, and Pathways to Stability	
Eman Abdullah Mohammed AL-HADHERI	84
<i>Ek: Sempozyum Programı</i>	85

Epistemic Violence in the Construction of Civilization

Şenol DURGUN*

Abstract

Human history has encountered many different civilizations from its beginning to the present day. Throughout the historical process, these civilizations have encountered and interacted with each other, both through war and peace. However, new developments that emerged after the Industrial Revolution changed the way that civilizations were viewed and interpreted in human history. After this date, human history was subjected to re-evaluation and re-reading according to the perspective of the new rising center. In other words, with the changes experienced in Western Europe with the Industrial Revolution and the Enlightenment Movement, the reading of civilization was changed from scratch, and a search was directed towards building it on the development line of Western Europe. That is, human history began to be read through the history of Europe, and the important socio-political or cultural transformation points of the Europeans were constructed as important turning points in the general history of humanity, and an appropriate period and historiography were highlighted. This situation further strengthened a distinction between Europe and others that had existed since ancient Greece and generally strengthened humanity's search for the construction of a new inter-societal order by subjecting it to a hierarchical classification. Although attempts were made to establish this situation with physical force, there was a strong understanding that true domination could be achieved through transformation in the mental field. However, this was an epistemic violence, which is a different type of violence than physical violence.

Epistemic violence in general; is the determination of how knowledge and concepts will be understood, analyzed, and interpreted. However, it is not enough to just determine, it is also necessary to ensure that the one who is determined as the other internalizes it. As a whole, this situation was epistemic violence itself. Epistemic violence peaked in the Western world after the 19th century, came to the fore as a common type of violence, and has been widely practiced since then. The expansion of the Western world, achieved through military power, ended after a while due to the limited area of the world, and this time the main problem was to ensure the "normalization" of the expansion achieved on a global scale. Since it was difficult to achieve "normalization" with purely physical forces, the mental occupation had to be completed in order to become permanent in the places they captured in very different geographies. For this purpose, liquidating the cultural codes of the places visited, or if it cannot be liquidated, emptying the content of these codes has become one of the most

* Prof. Dr., İstanbul Gelişim Üniversitesi İİSBF Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü,
E-posta: sdurgun@gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6234-5176>

obvious applications of the type of epistemic violence. Napoleon's invasion of Ottoman Egypt is generally cited as the beginning of this type of violence. Napoleon's invasion of Egypt differs from the types of occupations made until that period. Because Napoleon did not invade Egypt with just his army. He also took a scientific delegation with him. Because it was more important to stay permanently in the captured place than to capture Egypt militarily. For this purpose, it was deemed necessary to reinforce the military occupation with the work of the scientific committee in order to remain there permanently. This practice, which started with Napoleon, later became part of the general policies of other imperialist powers, and they also engaged in similar practices. For this purpose, imperialist countries categorize the earth according to "new worlds of meaning" in a way that puts them at the center; They determined it as Civilized, Barbarian, Primitive/Savage meaning areas. Within the framework of this conceptualization and classification specific to the 19th century, the Western world was able to legitimize its existence in the places they occupied with the thesis that it was trying to civilize the regions it occupied rather than exploiting them. As a matter of fact, the 19th century stood out as the century of the West's mission to civilize the non-Western world.

However, this mission has not ended in the 20th and 21st centuries and is still an ongoing practice. There are only differences in the way the mission conducts politics in accordance with changing conditions. In other words, today, as in the 19th century, the thesis of the superiority of the Western world and that they are the carriers of civilization and the determinant of the line of humanity continues to exist as a widespread view, but with the increasing opposition against imperialist states in the non-Western world, the emergence of new independent states, the emergence of Western It led the powers to develop new strategies and discourses in terms of their understanding of dominance. The aim was to preserve the previous classification policy by changing the criteria in inter-societal hierarchical structures to suit the new conditions. However, instead of the crude strategy, action and discourse of the 19th century, more sophisticated measures were preferred. Accordingly, the style of discourse was also softened. Concepts previously used for non-Western peoples and cultures were abandoned and new conceptualizations were adopted. For example, instead of primitive religion, concepts such as traditional beliefs were replaced, or instead of the civilized-barbarian-primitive trilogy, the Underdeveloped-Developing-Developed trilogy was replaced. So, with the changing discourse, nothing has changed in terms of how non-Western people think and what they should do. The Western man's chastening attitude continued. Only the form had changed. As a matter of fact, after the second half of the 20th century, this attitude was based on the discourse of democracy and human rights, rather than the discourse of civilizing mission that came to the fore in the 19th century. Since Western states saw the right to educate non-Western peoples after gaining world domination after the 19th century, they made a difference in everything from economy to politics, culture, etc. By creating supranational institutions in many different fields, they were issuing report cards to non-Western people every year through the reports they prepared through these institutions. Freedom House in politics, Standard & Poors in economics etc. The main mission of similar organizations such as was to serve the existence of the West's understanding of domination on a global scale. This is a completely ongoing

process in today's world. However, just like the criteria that changed in the second half of the 20th century, new criteria have been added in the 21st century, probably because the report card criteria of the 20th century have been eroded. Today, these criteria are; Sexual Freedoms (LGBT), Micro Nationalisms, Neo-Liberal understanding are being spread. Within the framework of this criterion, Western powers in inter-communal relations continue to maintain their dominance in the world, which they have gained since the 19th century, by emphasizing epistemic force as well as physical force. Perhaps the most functional thing in this regard is the opportunity for the West to draw a decisive direction in terms of how the non-Western world will handle, analyze and interpret problems.

Keywords: Civilization Imagination, Historiography, Colonialism, Post-Colonialism, Epistemic Violence

Medeniyet Tasavvurunun İnşasında Epistemik Şiddet

Özet

İnsanlık tarihi başlangıcından günümüze çok farklı medeniyetlerle karşılaşmıştır. Tarihsel süreç içerisinde bu medeniyetlerin gerek savaş yoluyla gerekse barış yoluyla birbirleriyle karşılaşmaları ve etkileşimleri olmuştur. Ancak Sanayi Devrimi sonrası ortaya çıkan yeni gelişmeler, insanlık tarihindeki medeniyetlere bakışı ve okunuşunu değiştirmişti. Bu tarihten sonra insanlık tarihi, yükselen yeni merkezin bakışına göre yeniden ele alınarak okunmasına tabi tutulmuştu. Diğer bir ifadeyle, Batı Avrupa'da Sanayi Devrimi, Aydınlanma Hareketi ile yaşanan değişimlerle, medeniyet okuması sil baştan değişime tabi tutularak, adeta Batı Avrupa'nın gelişme çizgisi üzerinden inşa edilme arayışına yönelinmişti. Yani insanlık tarihi Avrupa'nın tarihi üzerinden okunmaya başlanmış ve Avrupalıların önemli sosyo-politik ya da kültürel dönüşüm noktaları, insanlığın genel tarihinin önemli dönemeçleri olarak inşa edilerek ve buna uygun bir vakit dilimlemesi ve tarih yazımı öne çıkarılmıştı. Bu durum daha önceleri Antik dönem Yunan'dan beri var olan Avrupa ve diğerleri gibi bir ayrımı daha da kuvvetlendirmiş, genel olarak insanlığın hiyerarşik bir sınıflandırmaya tabi tutularak yeni bir toplumlararası düzen inşası arayışlarını güçlendirmişti. Her ne kadar bu durumun tesisi fiziki güçle tahkim edilmeye çalışılsa da, hakiki tahakküm zihinsel alanda dönüşümle meydana getirilebileceğine dair kuvvetli bir anlayış söz konusuydu. Ancak bu durum fiziki şiddetten farklı bir şiddet türü olan epistemik bir şiddetti.

Genel olarak epistemik şiddet; bilginin, kavramların nasıl anlaşılacağı, analiz edileceği ve yorumlanacağına belirlenmesidir. Yalnız sadece belirleme ile yetinilmemekte, aynı zamanda öteki diye belirlenenin de bunu içselleştirmesinin sağlanması gerekmektedir. Bir bütün olarak bu durum epistemik şiddetin kendisi olmaktaydı. Epistemik şiddet türü Batı dünyasında 19. Yüzyıldan sonra zirve yaparak, yaygın bir şiddet türü olarak öne çıkmış ve bu tarihten günümüze dek yaygın olarak uygulanmaya başlamıştı. Batı dünyasının askeri güçle elde ettiği genişlemesi, dünyanın da sınırlı bir alana sahip olması nedeniyle bir süre sonra sona ermiş, bu defa temel sorun yeryüzü ölçeğinde sağlanan genişlemenin "normalleşme"sini sağlamak olmuştur. "Normalleşme"nin salt fiziki güçlerle temini zor olduğundan, çok farklı coğrafyalarda ele geçirdikleri yerlerde kalıcı hale gelmek için zihinsel

işgalin de tamamlanması gerekmektedir. Bu amaçla gidilen yerlerin kültürel kodlarını tasfiye etmek ya da tasfiye edilemiyorsa bu kodların içeriğini boşaltmak, epistemik şiddet türünün en bariz uygulamalarından biri olmuştur. Genelde bu tür şiddet türünün başlangıcı olarak Napolyon'un Osmanlı Mısır'ını işgal seferi gösterilir. Napolyon'un Mısır'ı işgali, o döneme kadar yapılan işgal türlerinden farklılık arz eder. Zira Napolyon Mısır'ı işgale sadece ordusuyla gitmemiştir. Yanına bir bilim heyetini de almıştır. Çünkü Mısır'ın askeri olarak zapt edilmesinden çok, zapt edilen yerde kalıcı olabilmek önemliydi. Bu amaçla askeri işgalin bilim heyetinin çalışmalarıyla takviye edilmesi, orada kalıcı olabilmek açısından zorunlu görülmüştü. Napolyon ile başlayan bu uygulama daha sonra diğer emperyalist güçlerin de genel siyasetlerinin parçası olmuş, onlar da buna benzer uygulamalar içerisine girmişlerdi. Bu amaçla emperyalist ülkeler yeryüzünü kendilerini merkeze alacak şekilde "yeni anlam dünyaları"na göre kategorilere ayırarak; Uygur, Barbar, İlkel/Vahşi anlam alanları olarak belirlemişlerdi. 19. Yüzyıla has bu kavramlaştırma ve sınıflandırma çerçevesinde, Batı dünyası işgal ettiği bölgeleri sömürmekten ziyade uygarlaştırmaya çalıştığı tezi ile buldukları yerlerde ki varlıklarını meşrulaştırma durumları söz konusuydu. Nitekim 19. Yüzyıl Batı'nın batı dışı dünyayı uygarlaştırma misyonu yüzyılı olarak öne çıkmıştır.

Ancak bu misyon, 20. Yüzyıl ile 21. Yüzyılda sona ermemiş ve hala devam eden bir uygulama olarak karşımızda durmaktadır. Sadece misyonun değişen koşullara uygun siyaset etme biçiminde farklılaşmalar söz konusudur. Diğer bir ifadeyle, günümüzde de yine 19. Yüzyılda olduğu gibi Batı dünyasının üstünlüğü, onların medeniyet taşıyıcılığı ve insanlık çizgisinin belirleyicisi olduğu tezi yaygın bir bakış olarak varlığını sürdürmekle birlikte, ancak Batı dışı dünyada emperyalist devletlere karşı artan karşı çıkışlarla yeni bağımsız devletlerin zuhur etmesi, Batılı güçlerin hakimiyet anlayışı yönünden yeni stratejiler ve söylemler geliştirmelerine yol açmıştır. Yeni koşullara uygun olacak şekilde toplumlararası hiyerarşik yapılanmalar da kriterler değiştirilerek, daha önce yapılan sınıflandırma siyasetinin aynen muhafaza edilmesi amaçlanmıştır. Yalnız 19. Yüzyılda ki kaba strateji, eylem ve söylem yerine daha sofistike tedbirler tercih edilmiştir. Buna uygun olarak söylem biçimi de yumuşatılmıştır. Önceden Batı dışı halklar ve kültürler için kullanılan kavramlar terk edilerek, yeni kavramsallaştırmalar benimsenmiştir. Sözelimi İlkel din yerine geleneksel inançlar gibi kavramlar ya da uygar-barbar-ilkel üçlemesi yerine, Az gelişmiş-Gelişmekte olan-Gelişmiş üçlemesi almıştır. Yani değişen söylemle birlikte, Batı dışı insanların nasıl düşünecekleri ve ne yapmaları gerektiği noktasında değişen bir şey yoktu. Batılı adamın terbiye edici tavrı yine devam ediyordu. Sadece biçim değişmişti. Nitekim 20. Yüzyılın ikinci yarısından sonra bu tutum, 19. Yüzyılda öne çıkan uygarlaştırma misyonu söyleminden çok, demokrasi ve insan hakları söylemi üzerinden olmuştur. Batılı devletler Batı dışı halkları terbiye etme hakkını 19. Yüzyıl sonrası dünya hakimiyetini ele geçirmesinden sonra kendinde gördüğü için, ekonomiden siyasete, kültüre vs. kadar çok farklı alanlarda ulus üstü kurumlar oluşturarak, bu kurumlar vasıtasıyla hazırladıkları raporlar aracılığıyla Batı dışı insanlara her yıl karneler çıkarıyordu. Siyasette Freedom House, ekonomide Standard&Poors vs. gibi benzer kuruluşların esas görevleri, Batı'nın yeryüzü ölçeğinde ki hakimiyet anlayışının varlığına hizmet etmektir. Bu durum günümüz dünyasında bütünüyle devam eden bir süreçtir. Ancak aynen 20. Yüzyılın ikinci yarısında değişen kriterler gibi, 21.

Yüzyılda da 20. Yüzyılın karne verme kriterleri aşınmış olmasından olsa gerek, yanına yeni kriterler eklenmiştir. Günümüzde bu kriterler; Cinsel Özgürlükler(LGBT), Mikro Milliyetçilikler, Neo Liberal anlayışın yaygınlaştırılması olmaktadır. Bu kriter çerçevesinde toplumlararası ilişkilerde Batılı güçler, 19. Yüzyıldan itibaren ele geçirmiş olduğu dünyada ki hakimiyet konumunu fiziki zor'un yanı sıra epistemik zor'u da öne çıkararak muhafaza etmeye devam etmektedir. Bu konuda belki de en işlevsel olanı, Batı'nın Batı dışı dünyanın sorunları nasıl ele alacakları, analiz edecekleri ve yorumlayacakları noktasında belirleyici yön çizebilme imkanı olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Medeniyet Tasavvuru, Tarih Yazımı, Kolonyalizm, Post-Kolonyalizm, Epistemik Şiddet.

دور الدبلوماسية الثقافية في العلاقات التركية الإفريقية

The Role of Cultural Diplomacy in Turkish-African Relations

محمد صالح عمر Muhammad Saleh OMAR*

Abstract

Cultural diplomacy emerged after the end of the Cold War as a means of breaking barriers which created by wars and conflicts, and it began to be theorized and employed in foreign relations, although cultural diplomacy is an old tool for relations between countries, peoples, and cultures.

This paper aims to examine the role of cultural diplomacy in building bridges of relations between Turkey and Africa, especially after the rise of the Justice and Development Party to power in 2002, and the approaches it focused on in building the modern image of Turkey and the tools it used to move from a mere bridge between the East and the West to an actor in international relations.

The paper deals with the definition of cultural diplomacy, and the general goals that it seeks to achieve, tracing its historical uses, and the methods used before its garden theory emerged since Joseph Nye launched his theory of soft powers, and addresses its concepts and its interactions with traditional diplomacy, and its intersections with it. It also discusses how Türkiye employs cultural diplomacy in its new beginning in the era of globalization.

The paper also reviews the launch of the strategic partnership between Turkey and Africa in the year 2005 and the emergence of the African dimension in Turkish foreign policy. The paper also studies the Turkish strategy in promoting cultural diplomacy in Africa, and how it employed cultural commonalities and its historical and cultural heritage in its diplomacy with the continent and was able to build strong bridges and achieve great gains. In a short time compared to the recent return after a long break.

The paper examined the aspects of Turkey's involvement in Africa and the means it followed in bridging its relations with Africa, and the areas of cultural exchange through academic education and the field of teaching the Turkish language, cinema and Islamic culture, through Islamic studies, and the presence of the Turkish Endowments in various fields, as well as the medical field through treatment camps. In addition to the involvement of civil

* Director of Afro Policy Center, Associate Research at Afro Policy Center,
E-mail: info@afropolicy.com

society organizations and their various fields of work, which have played a prominent role in Africa through various programs.

The paper concludes the study with conclusions from an evaluation of Turkish cultural diplomacy in Africa, and monitors the most important challenges that must be addressed in the context of the Turkish approach to its strategy in Africa.

Keywords: Türkiye, Diplomacy, Africa, Cultural Diplomacy.

المخلص

برزت الدبلوماسية الثقافية بعد انتهاء الحرب الباردة كوسيلة لكسر الحواجز التي أوجدتها الحروب والصراعات وبدا التنظير لها وتوظيفها في العلاقات الخارجية، على الرغم من أن الدبلوماسية الثقافية قديمة كأداة من أدوات العلاقات بين الدول والشعوب والثقافات. تهدف هذه الورقة إلى بحث دور الدبلوماسية الثقافية في بناء جسور العلاقات بين تركيا وإفريقيا خاصة بعد صعود حزب العدالة والتنمية إلى الحكم في 2002، والمقاربات التي ركز عليها في بناء الصورة الحديثة لتركيا والأدوات التي استخدمها في الخروج من مجرد جسر بين الشرق والغرب إلى فاعل في العلاقات الدولية.

تتناول الورقة تعريف الدبلوماسية الثقافية، والأهداف العامة التي تسعى لتحقيقها، متتبعة استخداماتها التاريخية، والوسائل المتبعة قبل أن تبرز نظرياتها الحديثة منذ أن أطلق جوزيف ناي نظريته فب القوى الناعمة، وتتطرق إلى المفاهيم الخاصة بها وتداخلاتها مع الدبلوماسية التقليدية، وتقاطعاتها معها. كما تتناول كيفية توظيف تركيا للدبلوماسية الثقافية في انطلاقتها الجديدة في عصر العولمة.

تستعرض الورقة كذلك انطلاق الشراكة الاستراتيجية بين تركيا وإفريقيا في العام 2005 وبروز البعد الإفريقي في السياسة الخارجية التركية تدرس الورقة كذلك الاستراتيجية التركية في تعزيز الدبلوماسية الثقافية في إفريقيا، وكيف وظفت المشتركات الثقافية وإرثها التاريخي والثقافي في دبلوماسيتها مع القارة واستطاعت أن تبني جسورا قوية وتحقق مكاسب كبيرة في وقت قصير قياسا على حداثة عودتها بعد انقطاع طويل.

وتعرضت الورقة إلى دراسة جوانب انخراط تركيا في إفريقيا والوسائل التي اتبعتها في تجسير علاقاتها بإفريقيا، ومجالات التبادل الثقافي عبر التعليم الأكاديمي ومجال تعليم اللغة التركية، والسما والثقافة الإسلامية، عبر الدراسات الإسلامية، وحضور الأوقاف التركية في مختلف المجالات، فضلا عن المجال الطبي عبر المخيمات العلاجية، إضافة انخراط منظمات المجتمع المدني ومجالات عملها المتعددة التي لعبت دورا بارزا في إفريقيا عبر برامج مختلفة.

وتختتم الورقة الدراسة بخلاصات تقييم للدبلوماسية الثقافية التركية في إفريقيا، وترصد أهم التحديات التي يجب معالجتها في سياق المقاربة التركية في استراتيجيتها في إفريقيا.

الكلمات المفتاحية: تركيا، الدبلوماسية، أفريقيا، الدبلوماسية الثقافية.

Challenges of Information Resources Security in African Libraries: Nigeria as a Model

Lami Umar ABDULLAHI*

Abstract

One of the commonest problems of African libraries, particularly Nigerian Libraries is the security of their information resources collections. Beside the humongous financial resources required to make these collections available in each library, they are very crucial to the attainment of the objectives of their respective organizations/Institutions. Information is the basis of knowledge and knowledge is an integral part of the process of development. Almost nothing can be successfully achieved in the absence of knowledge. It is therefore, not an overstatement to say that, information and its container (format of publication) should be given priority in terms of security. Over the years, libraries in Nigeria have been organizing conferences, seminars and workshops to brainstorm on the best approaches to ensure security of information resources in their libraries. In spite of these efforts information resources security is still a big challenge to libraries in Nigeria. This paper represents an attempt to contribute to the existing knowledge on information resources security challenges in Nigerian libraries.

Keywords: Information resources, security, challenges, knowledge, Nigerian libraries

Introduction

Security of property is a necessary social activity. It is carried out usually to protect items of values either from vandalism, theft, unauthorized access and avoidable as well as unavoidable damage. Information resources in Nigerian libraries are corporate or social valuable resources that cannot be toyed with. Users depend on the resources to enhance their intellectual growth and development. Therefore, these resources have to be protected in all ramifications, so that effort and money are not wasted again trying to replace lost or damaged resources. From time immemorial, security of property especially library resources has been one of the most important activities of any library.

The word security is defined in Oxford Advanced Learner's Dictionary of current English, eight edition, revised 2015, as "The activities involved in protecting a country, building,

* Department of Library and Information Sciences, Faculty of Education, Bayero University, Kano, Nigeria, E-mail: lamiimfas69@gmail.com

property and persons against attack, damage, destruction either by natural and unnatural occurrences.

Natural occurrences are usually beyond human control, e.g. earthquake, earth crust, flood or some fire outbreak. These natural occurrences hardly occur and when they occur, they usually have colossal damaging effect on the property. The unnatural occurrences are mostly man-made and they are easily controllable if the library has the necessary protective gadgets. However, many libraries lack these gadgets; they also lack adequate traditional and digital preservation methods to safeguard their resources in case of any unforeseen circumstances.

The extent of security problems and security strategy employed to protect damages or vandalism in all their ramifications varies from one library to another. Preliminary observations of some libraries in Nigeria by the researcher revealed that mutilation, pilferage and theft of pages of books, serials publications, reference materials, distortion of computer programs on digital materials might constitute security problems in the library. The ugly situations of some libraries suggested that there might have been some lapses in their security activities. This paper therefore, represents an attempt to explore the security situation in Nigerian libraries; review the strategies employed to handle security problems faced in Nigerian libraries and propose information resources security framework.

Security Situation in Nigerian Libraries

Discussing information resources security situation entail reviewing literature on the prevailing conditions of the libraries' security, infrastructures, physical security, digital security and staff training and development in this respect. Many libraries in Africa lack adequate security system to ensure the safety of their resources. This explains why there are series of incidences of natural and unnatural occurrences in African libraries. For example, in April 2021 over 70,000 African studies items, manuscripts, archival and published print collections as well as special collections were lost in an inferno in University of Cape Town library, South Africa.

There are also instances of natural and unnatural disasters that happened in libraries in Nigeria. For example, in 2018, there was a fire outbreak in university of Jos, Nigeria, which engulfed the main library, e-library, computer laboratory, departmental libraries and offices of staff in the university. There was also another inferno in university of Abuja library, Nigeria, which destroyed information resources and a lot of items worth millions of naira.

There are many security breaches in Nigerian libraries. That is why books, journals and other information resources are always stolen in the libraries. This scenario has been attested by Onwuekwe (2022) who observed that theft, mutilation, brittle as a result of excessive exposure to sunlight or heat, vandalism, bookworm, disruptive or criminal behavior, non-return of borrowed information resources and natural disaster are information security challenges experienced in libraries in Nigeria. These situations arise as a result of inadequate security measures in place.

Crime committed in libraries has become a global issue. The rate at which information resources disappear in libraries is alarming. In Nigeria, pilferage, mutilation and theft of information resources are common security threats that have persisted. Akanwa and Okorie (2023) study identified natural disasters, cybercrimes and virus/worm attacks, web hacking as security threats in Nigerian libraries. Due to these security breaches in Nigerian libraries, satisfaction of information needs of users is at stake. It has been observed in literatures that close circuit television (CCTV) surveillance cameras and other security systems were not sufficiently adopted in many libraries in Nigeria.

Studies such as that of Mabawonku and Madukoma (2022) observed that there is low compliance with information security by library personnel in university libraries in Nigeria. This has impacted negatively on the information resources held by the library, especially printed resources. In addition, Onwuekwe (2022) stated that the challenges facing the traditional and modern method of security include: inadequate fund, epileptic power supply to implement electronic security, low policy implementation and inadequate library staff. Other challenges include poor physical infrastructures, digital vulnerabilities, inadequate policy and legal framework. Nevertheless, Igbinovia and Ishola (2023) observed that majority of library schools do not offer cyber security course due to dearth in skilled manpower. These challenges can make it difficult for libraries in Nigeria to protect their vulnerable resources, thus, making them vulnerable to theft, damage and loss.

Strategies Employed by Libraries to Handle the Security Situation

Several measures have been applied in libraries to protect information resources from unauthorized access, misuse, theft, cybercrime etc. However, majority of the measures adopted were still traditional systems. While libraries in Nigeria are gradually moving from paper to electronic means of accessing and using information, digitization, migration, surveillance camera, radio frequency identification system, panic door alarm, door intrusion and Close Circuit Television, (CCTV) security systems were not adopted (Musa and Maifata 2020; Moustapha 2022; Bida, Umar, Gambo and Abubakar 2023)). This presupposes that libraries in Nigeria have not yet seized the opportunities offered by technological advancement to protect their information resources. It therefore becomes imperative to propose a framework for effective information resources security.

Information Resources Security Framework

The idea of the development of the framework is one of the significant initiatives to developing and supporting effective information resources management and use in Nigerian libraries. In this regards, there is need to better exploit competent practitioners who will manage the resources. The strategies might be effective when the framework cover working principles that include vision and mission; short, medium and long term plan for information security; previous and latest situation analysis of information resources security; future targets, knowledge management strategy; performance indicators; staff training; monitoring and evaluation as well as assessment of user satisfaction. Specifically, the components of the framework should cover:

- Comprehensive policies and procedures
- Risk assessment
- Information security awareness and training
- Technology controls
- Incidence response and continuous improvement.

If this framework is adopted, it will ensure that Nigerian Libraries continuously maintain a robust and effective information resources security program to protect their resources, data and stakeholders from security threats.

Conclusion

Security of information resources is very vital for effective functioning of university libraries in Nigeria. The direct application of information resources security measures in Nigerian libraries have been limited mostly and focused on manual traditional methods with less use of electronic security systems. It is vital to note that focusing on both security measures can go a long way in timely detection and intervention of information resources security challenges. Based on this, the following recommendations are provided as follows:

Recommendations

Library management needs to enforce and implement strong comprehensive information security policy, legislation and regulatory frameworks to guide information resources security tailored to their specific needs. They should also partner with stakeholders for continuous security policy review to identify potential vulnerabilities in their physical assets and information systems, cyber security awareness session and funding. Internationally recognized information security frameworks should be adopted in order to establish a structured approach to managing information resources security risks.

Libraries should invest heavily in capacity building initiatives that come in the form of training programs/sessions for their staff such as workshops and seminars to ensure they are aware of the latest security threats, gain more knowledge and apply best practices for preventing threats as well as how to solve information security breaches.

Critical infrastructure should be secured by deploying advanced monitoring surveillance tools to continuously monitor the infrastructures and networks for suspicious activities and security breaches. In this regards, libraries should regularly upgrade their software to ensure their systems are up-to-date with the latest security gadgets.

Use of encryption technologies should also be encouraged to secure data and prevent unauthorized access to information. This would go a long way in minimizing the impact of attacks.

Nigerian libraries should establish an offsite backup for their electronic information resources. This would ensure availability, accessibility and recovery of the resources in the event of a disaster in the library.

Conscientious efforts should be made to facilitate the manual methods of protecting libraries' resources while emphasis should gradually shift from manual to electronic methods. In this digital age where information resources are increasingly being digitized, libraries in Nigeria need to invest in physical and digital security safety measures and train their staff on security protocols. Robust cyber security incidence response mechanism should be provided in order to detect and timely recover security incidents. Securing and protecting information resources can assist libraries to provide an effective service in response to the information needs of users.

Access control should be implemented to restrict unauthorized access to information resources. This may include strict password policies, biometric authentication and access management.

Strong library consortium should be created to collaborate for a holistic approach to information security. International cooperation and information sharing can enhance Nigeria's information security capabilities and combat cross-border cyber threats. Libraries in Nigeria need to also collaborate between institutions in Nigeria, combine expertise, coordinate their activities and adopt best practices in combating cyber threats and implement information security frameworks. This would assist in improving overall security posture as well as solving information resources challenges.

REFERENCES

Akanwa, P. C. & Okorie, O. (2023). Information Resources Security and Preservation in University Libraries in Imo State. Retrieved from: <https://www.researchgate.net> on 8th May 2024.

Bida, A. M., Umar, A. H., Gambo, A. L. & bubakar, M. A. (2022). Preservation and Security of Information Resources in Zaria, Kaduna State. *Al-Hikmah Journal of Education Management and Counselling*. 4(2),

Igbinovia, M. O. & Ishola, B. C. (2023). Cyber Security in University Libraries and Implication for Library and Information Science Education in Nigeria. Retrieved from: www.emerald.com

Mabawonku, T. & Madukoma, E. (2022). Information Security Awareness and Information Compliance in Southwest Nigeria.

Moustapha, A. A. (2022). Security of Information Resources in Academic Libraries in Kwara State, Nigeria. *Library Philosophy and Practice* (e-journal). Retrieved from: <https://digitalcommons.unl.edu/libphilprac/7476>

Musa, S. & Maifata, N. M. (2020). Library security and Service Delivery in Federal University Libraries in North Central, Nigeria. *Nasarawa Journal of Library and Information Science* 4(1)

Onwuekwe, C. N. (2022). An Appraisal of Traditional and Modern Methods of Security of Information Resources in Chukwu Emeka Odumegwu Ojukwu University
<https://digitalcommons.unl.edu/libphilprac/7459>

Reconfiguration of Turkish Politics in Africa: The Diplomatic Public and Military Cooperation

Abdoul Fathi SANOGO*

Abstract

Turkey's African policy has shifted from a public diplomacy focused on strengthening diplomatic, economic, cultural, and especially humanitarian relations mainly developed and implemented between 1998 and 2017 to a more accentuated military cooperation in the last 5 years. This transition has notably resulted in the establishment of military bases and the sale of military logistics, including combat drones, which have become valuable tools in the fight against insecurity for many African countries. After its birth in the 1980s, the Turkish defense industry has gradually gained momentum in industrialization, design, research, and development, leading the country to be more than 80% self-sufficient in 2021 (President Erdoğan, 2021). The country specializes in the manufacture of armed and unmanned aerial vehicles (UAVs). After using it in Nagorno-Karabakh during the war between Azerbaijan and Armenia, Turkish drones, specifically the TB2, many African countries became interested declared by Turkish President Recep Tayyip Erdoğan upon his return from a trip to the continent in 2021. "Everywhere we went in Africa, they asked us for armed and unarmed drones." Moreover, Turkey's defense and aerospace exports to the continent have increased more than fivefold, from \$82.9 million in 2020 to \$460.6 million in 2021 (Kılıç, 2022). According to several Turkish and international sources, although the list is not exhaustive, Somalia, Morocco, Ethiopia, Libya, Tunisia, Togo, Nigeria, Djibouti, Mali, Niger and Burkina Faso are the countries that have Baykar Technologies' Bayraktar TB2 drones in their possession. As a reminder, Baykar's CEO, Haluk Bayraktar, was decorated in 2023 by Captain Ibrahim Traoré, President of the Transition and Head of State of Burkina Faso, as an Officer of the Order of the Stallion, the highest distinction of the Burkinabe state, for the significant contribution of drones in the fight against terrorism. In this research, we will try to explain the causes of the change in Turkey's foreign policy towards its African partners and the prospects in relations between the two parties.

Keywords: Türkiye, Africa, Public Diplomacy, Military Cooperation, Combat Drones

* Africa Think-Tank Platform Coordinator, graduated from Mersin University, Department of International Relations, E-mail: sanogo@smiic.org

Reconfiguration de la Politique Turque En Afrique: De la Diplomatie Publique à la Coopération Militaire

Résumé

La politique africaine de la Turquie est passée d'une diplomatie publique axée sur le renforcement des relations diplomatiques, économiques, culturelles et surtout humanitaire principalement élaborées et mises en œuvre entre 1998 et 2017 à une coopération militaire plus accentuée ces 5 dernières années. Cette transition s'est notamment traduite par l'établissement de bases militaires et la vente de logistique militaire, notamment des drones de combat, qui sont devenus des outils précieux dans la lutte contre l'insécurité pour de nombreux pays africains.

Après sa naissance dans les années 1980, l'industrie de défense turque a progressivement pris de l'ampleur dans l'industrialisation, la conception, la recherche et le développement, ce qui a amené le pays à être autosuffisant à plus de 80% en 2021 (Président Erdoğan, 2021). Le pays s'est spécialisé dans la fabrication des véhicules aériens sans pilote armés et de reconnaissance (UAV).

Après avoir fait ses exploits au Haut-Karabakh lors de la guerre entre l'Azerbaïdjan et l'Arménie, les drones turcs, spécifiquement le TB2, sont courtisés par de nombreux pays africains, comme en témoigne le président turc Recep Tayyip Erdoğan à son retour d'un voyage sur le continent en 2021. *"Partout où nous sommes allés en Afrique, ils nous ont demandé des drones armés et non armés"*. Par ailleurs, les exportations de défense et d'aérospatiale de la Turquie vers le continent ont plus que quintuplé, passant de 82,9 millions de dollars en 2020 à 460,6 millions de dollars en 2021 (Kılıç, 2022). Selon plusieurs sources turques et internationales, bien que la liste ne soit pas exhaustive, la Somalie, le Maroc, l'Éthiopie, la Libye, la Tunisie, le Togo, le Nigeria, le Djibouti, le Mali, le Niger et le Burkina Faso sont les pays qui ont en leur possession les drones Bayraktar TB2 de Baykar Technologies. En rappel, le directeur général de Baykar, Haluk Bayraktar, a été décoré en 2023 par le capitaine Ibrahim Traoré, Président de la Transition et chef de l'État du Burkina Faso, comme officier de l'ordre de l'Étalon, la plus haute distinction de l'État burkinabè, pour l'apport significatif des drones dans la lutte contre le terrorisme. Dans cette recherche, nous essaierons d'expliquer les causes du changement de la politique extérieure de la Turquie envers ses partenaires africains et les perspectives futures dans les relations entre les deux parties.

Mots clés: Turquie, Afrique, Diplomatie Publique, Coopération militaire, Drones de combat

Russia Again in Africa: With the Pluricentrism Strategy

Neziha MUSAOĞLU*

Abstract

In recent years, Russian President Vladimir Putin has placed increasing emphasis on rebuilding Russia's global influence, which involves strengthening Russia's relations with the African continent. This coincides with Putin's position that strengthening ties with African states is a Russian foreign policy priority. Furthermore, there is little doubt that much of Moscow's new engagement in Africa is linked to Putin's desire to restore his country to great power status.

Nevertheless, the hegemonic superiority that the United States acquired in the unipolar world system which was established after the fall of the Soviet Union in 1991, began to bother Russia from the first decade of the 2000s. already taking into account the impossibility for it to take its place as a global power in the current unipolar system. On the other hand, Russia has developed in its foreign policy the strategy of pluricentrism which aims to transform the unipolar world system into a multipolar system, a system of a more pluralistic and democratic character.

This research aims to examine Russia's return to Africa and the strengthening of its relations with African states, mainly taking into consideration the concept of pluricentrism which is the basis of Putin's foreign policy. In this regard, we ask ourselves the question how this strategy followed by Russia is reflected on the real politics of the continent and how it is conceived by African governments.

Keywords: Russia, Africa, foreign policy, concept of FR foreign policy, pluricentrism

La Russie de Nouveau en Afrique: Avec la Strategie de Pluricentrisme

Abstrait

Ces dernières années, le président russe Vladimir Poutine accorde de plus en plus d'importance à la reconstruction de l'influence mondiale de la Russie, ce qui implique un renforcement des relations de la Russie avec le continent africain. Cela coïncide avec la position de Poutine que le renforcement des liens avec les États africains est une politique étrangère russe de priorité. En outre, il ne fait guère de doute qu'une grande partie de la

* Prof. Dr., İstanbul Gelişim Üniversitesi, İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, E-posta: nmusaoglu@gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6390-4213>

nouvequ engagement de Moscou en Afrique est lié à la volonté de Poutine de redonner à son pays le statut de grande puissance.

Neanmoins la superioté hegemonique que les Etats Unis ont aquise dans le système mondial unipolaire qui s'est établie après la chute de l'Union Sovietique en 1991, a commencé à gener la Russie à partir de la première décennie des années 2000. Elle se rendait déjà compte de l'impossibilité pour elle de prendre place en tant que puissance globale dans le système unipolaire actuel. En revanche la Russie a élaboré dans sa politique étrangère la strategie du pluricentrisme qui vise la transformation du système mondial unipolaire en système multipolaire, un système de caractère plus pluraliste et démocratique.

La présente recherche se propose d'examiner le retour de nouveau de la Russie en Afrique et le renforcement de ses relations avec les états africains ayant principalement en considération le concept de pluricentrisme qui est à la base de la politique étrangère de Poutine. A cet égard on se pose la question comment cette stratégie suivie par la Russie se reflechit-elle sur le reelpolitik de du continent et comment est-elle conçue par les gouvernements africains.

Mots Clefs: Russie, Afrique, politique étrangere, concept de politique étrangere de la FR, pluricentrisme

Wagner Private Military Company as a Russian State Apparatus in Africa

Ahmet SAPMAZ*

Introduction

Wagner Private Military Company (PMC) has been a very popular private military company recently. On the one side it was a private military company, on the other side it was a tool of Russian Federation (Russia) foreign and security policy. Although Wagner PMC conducted its activities various regions and countries, African continent was one of the focus area. The purpose of this study is to define and trace the activities of the Wagner PMC in Africa as an instrument of the Russian state. The research question of this study is: "What is the place of the Wagner PMC in the Russian state policy towards Africa? The main argument of this study is that the Wagner PMC was an effective tool for Russia in Africa in terms of creating a favourable political environment, military cooperation and increasing economic opportunities, particularly in the mining sector.

Russian Africa Policy

The Union of Soviet Socialist Republics (USSR) was an influential actor in Africa. The USSR used proxy groups under the banner of "volunteers" and "advisors" during the Cold War. But Russia was unable to be effective in Africa in the 1990s due to domestic and external problems. Since Vladimir Putin became President of Russia in 2000, Russia has begun to strengthen its relations with Africa in order to create a multipolar world and be respected as a great power (Sapmaz, 2023, Chapter 13, p.218-223).

Africa is important to Russia because Moscow's main enemy, the United States (US), and a growing and challenging China are increasing their involvement in Africa. Russia has been under a severe isolation and sanctions regime of Western world led by US since the annexation of Crimea, and this has intensified since the beginning of the Russia-Ukraine war. To counter this isolation and sanctions regime, Russia has begun to intensify its relations with Africa. Africa has 54 countries, representing 28% of the UN General Assembly. In order to break the political isolation, the support of African countries in UN is very important for Moscow. Africa has very important natural resources for the Russian economy (Sapmaz, 2023, Chapter 13, p.218-223). In addition, some African countries are trying to diversify their foreign and security policies to include Russia as a counterweight

* Doç. Dr., İstanbul Gelişim Üniversitesi, İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler (İngilizce) Bölümü, E-posta: asapmaz@gelisim.edu.tr
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0858-9000>

to the US and France in particular. Russia has a number of advantages in Africa. There is a Soviet legacy in Africa that emphasizes decolonization. This creates sympathy for Russia in Africa. Russia has also been a major arms supplier to Africa (Neethling, 2023).

Wagner Private Military Company and the Connection between Wagner and the Russian State

Wagner, a PMC, was first established in 2014, with the funding and leadership from Yevgeny Prigozhin. Prigozhin had a close relationship with Putin since the 1990s in St. Petersburg. He was known as 'Putin's chef'. He was a Russian oligarch who was involved in catering, energy, finance and the private military company, Wagner. Prigozhin denied any connection between himself and the Wagner PMC until September 2022. Dmitry Utkin, a former officer of the Russian General Staff's Military Intelligence Service (GRU), was Wagner's top military commander (Chunxue, 2023). Most of its members are veterans of the GRU and the Spetnaz units of the Russian military.

Wagner first appeared during the annexation of Crimea and then provided support to the separatist movement in Donbass, in eastern Ukraine (Rokvić, 2023). Wagner expanded its operations to Syria in 2015 following Russia's military intervention in the Syrian civil war. It provided extensive support to Bashar al-Assad to secure and protect oil extraction facilities. Then its area of operations began to include the African continent, especially the Sub-Saharan Africa, and Latin America, particularly Venezuela.

What made Wagner PMC a unique example was its integrity with the Russian state. Wagner was owned by Yevgeny Prigozhin for personal gain and interest, but at the same time it directly served the interests of Russian state (Bowen, 2023). Wagner PMC was not only a PMC that sold its services to the Russian state, it was also a proxy institution of the Russian state (Neethling, 2023). Russia has adopted the Gerasimov Doctrine in order to avoid a direct conflict with the West. Gerasimov outlined a vision of modern warfare that included corporate elements of traditional military operations, information warfare and hybrid warfare. Wagner was used as tool for implementing Gerasimov Doctrine. Wagner provided the Russian government with plausible deniability, a cost-effective tool in terms of budget and more importantly, a partial-free of military personnel losses (Wither, 2020). Wagner was tolerated and supported by the Russian state even though its existence was prohibited by the Russian constitution and criminal code (Aris, 2022). In particular, Wagner had close links with the GRU. Wagner's connection with the Russian state was denied by both sides, although it was claimed mainly by Western governments. The US and EU sanctioned the Wagner PMC for its activities. The Wagner PMC received logistical support, training, equipment, transportation and treatment from the Russian state. Putin stated that the Russian government provided about \$1 billion to Wagner over the period of 2022-2023 (Putin says Wagner group fully financed by Russian government, 2023). Wagner was allowed to recruit fighters from Russian prisons. Wagner fought alongside the Russian army. Further, Wagner also fought in Ukraine on behalf of the Russian military (Bowen, 2023). Wagner captured the Soledar and Bakhmut in Ukraine. Wagner's achievements were

officially praised by the Russian government officials, especially by Putin. Some of its members were decorated by the Russian state.

What made Wagner another unique example was his armed rebellion against the Russian state. Prigozhin accused Russian Defense Minister Sergei Shoigu and Chief of General Staff Valery Gerasimov of mismanaging the war and denying Wagner sufficient ammunition. The Russian Defense Ministry asked Wagner members to sign a contract. But it was not accepted by Prigozhin. Prigozhin claimed that Russian forces had attacked Wagner's field camp. On 23 June 2023, he announced that he would lead his forces in a march on Moscow to remove the allegedly corrupt leadership of the Defense Ministry. Wagner's forces captured the headquarters of the Southern Military District of the Russian Armed Forces in Rostov-on-Don (Wagner mutiny was doomed due to consolidation of people and government — analysts, 2023). Putin called the armed uprising a "stab in the back" and promised "decisive action" to restore order. Wagner's march on Moscow was halted on 24 June 2023 by an agreement brokered by Belarusian President Alexander Lukashenko.

Prigozhin, Utkin, and five other key members of Wagner were killed in a private jet crash near Moscow on 23 August 2023. After Prigozhin's death, Wagner stopped recruiting members. Most of Wagner's former members signed contracts with the Russian Ministry of Defense. Wagner was placed under the full control of the GRU.

Wagner Private Military Company Activities in Africa

Wagner was used by the Russian state as a political and military instrument on the African continent. Wagner provided security services and political advice to a number of African states. Wagner's security services included kinetic operations, military training assistance, the provision of security and protection. Wagner also conducted mining, propaganda, information and influence operations in Africa. Wagner provided support to some of the fragile African states, mainly in exchange for access to their strategic resources and concessions to Russia in the military, economic and political spheres (Özer, 2023). Through Wagner, Russia was essentially trying to challenge Western influence on the African continent at a relatively low cost (Arieff, 2023). At this point, Wagner was trying to take advantage of the reaction against the US and Africa's former colonial power, France. Some of the important activities of Wagner PMC in Africa will be examined below.

In 2017, Russia obtained an exemption from the United Nations Security Council (UNSC) about arms embargo on the Central African Republic (CAR). The UNSC also authorized Russia deploy 175 Russian trainers to Mali. But only five of them were from the Russian military, all the others were from Wagner PMC (Grüder, 2022). In this context, Russia started to provide arms to the CAR army and to train local soldiers. The Wagner PMC started to operate in the CAR with these opportunities provided by Russia. In the process, the number of Wagner group personnel reached 2000 and played an important role in operations against rebel groups. CAR became the most powerful presence of the Wagner. Wagner personnel provided private protection for CAR President Faustin-Archange Touadera and acted as his advisers. Wagner was also active in the diamond mining and commercial sectors in the CAR (Arieff et al., 2023).

In 2018, the Wagner group began supporting the Libyan National Army (LNA), led by Khalifa Haftar, in its fight against the internationally recognized government of Libya. In 2019-2020, Wagner forces took part in the LNA's failed offensive to capture Tripoli (Arieff et al., 2023). The number of Wagner personnel in Libya reached 2200 in 2022, but decreased to 900 after the Russian-Ukrainian war (Grüder, 2022).

The military junta in Mali signed a contract with Wagner in 2021 for cooperation in the fight against rebels. In the same period, Russian arms exports to Mali increased. The number of Wagner personnel in Mali reached around 1,000-1,500 in early 2023. In 2022, France withdrew 2,000 troops from Mali, citing both diplomatic problems and the Wagner presence in Mali, and ended the US-backed counter-terrorism operation (Arieff et al., 2023). In June 2023, the military junta requested the withdrawal of the UN peacekeeping mission in Mali (MINUSMA). At the end of December 2023, MINUSMA personnel left Mali (Masuhr, 2023).

Following the agreements signed by Sudanese President Omar al Bashir with Russia in 2017, the activities of Wagner-related companies began to operate in Sudan. These companies were involved in gold mining, military training and security provision. In May 2023, following conflict between the Sudanese Armed Forces and the Sudanese paramilitary Rapid Support Forces (RSF), it was alleged that the Wagner Group supplied surface-to-air missile systems to the RSF (Blazakis et al., 2023). At the same time, the Russian Foreign Ministry tried to maintain friendly relations with the Sudanese military regime.

Russian state officials, including Foreign Minister Sergei Lavrov, stated that after Wagner's armed uprising, the African continent would not be affected (Wagner Will Continue Mali, C. Africa Operations – Lavrov, 2023). The head of the GRU and the deputy defense minister of the Russian Federation visited Mali, Burkina Faso, Niger and Libya after Wagner's armed uprising in order to show the Russian state's commitment to these countries in September 2023. After the armed uprising, Wagner remained essentially the same in Africa, with some substantial changes. Firstly, Wagner's personnel and activities were placed under the strict control of the Russian state, mainly the GRU (Grüder, 2023). Secondly, the leadership of the Wagner PMC were replaced by the ones who are loyal to Kremlin. Lastly, it was renamed the 'Africa Corps'. The adviser to CAR President Touadera, Fidèle Gouandjika, mentioned that Russia had sent the Wagner PMC to the CAR, and then added: "If it's not Wagner anymore and they send Beethoven or Mozart, it doesn't matter, we'll take them" (Peltier, Abdulrahim, 2023).

Conclusion

Wagner PMC provided Russia an effective political and military tool in Africa. Wagner supported some of the African regimes aligned with Russian state interest. But Wagner uprising to Russian state effected the situation of Wagner in Africa. On the other side it appears that Russia has no intention of returning to the use of private military companies in Africa. Former personnel and structure of Wagner put under strict control of Russian

state. Now with its new name 'Africa Corps' has more direct relationship with Russian government.

Keywords: Russia, Wagner, Africa, Private Military Company.

REFERENCES

Aireff, Alexis et al. (2023, August 3). Russia's Wagner Group in Africa: Issues for Congress. Congressional Research Service,

<https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF12389>

Aris, Stephen. (2022, December 22). Wagner PMC and the Semi-Privatisation of Russian State Security. Wagner Group. *Russian Analytical Digest*, 303, 5-7,

<https://css.ethz.ch/content/dam/ethz/special-interest/gess/cis/center-for-securities-studies/pdfs/RAD303.pdf>

Blazakis, Jason. (2023). Wagner Group: The Evolution of A Private Army. *The SOUFAN Center*. <https://thesoufancenter.org/wp-content/uploads/2023/06/TSC-Special-Report-The-Wagner-Group-The-Evolution-Of-Putins-Private-Army-V3.pdf>

Bowen, Andrew S. (2023, August 1). Russia's Wagner Private Military Company (PMC). *Congressional Research Service*. <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/IF/IF12344>

Chunxue, Yang. (2023). Wagner Group's Geopolitical Effects in the Context of Russian Hybrid Warfare. *Journal of Interdisciplinary Insights*, Global Insight Publishing Ltd, 1(1), 1-6.

Grüder, Andreas Heinemann. (2022, December 22). Russia's State-Sponsored Killers: The Wagner Group. Wagner Group. *Russian Analytical Digest*, 303, 2-4,

<https://css.ethz.ch/content/dam/ethz/special-interest/gess/cis/center-for-securities-studies/pdfs/RAD303.pdf>

Grüder, Andreas Heinemann. (2023, October 18). The Wagner Group after Prigozhin. The Wagner Group—A Preliminary Update. *Russian Analytical Digest*, 303, 4-6,

<https://css.ethz.ch/content/dam/ethz/special-interest/gess/cis/center-for-securities-studies/pdfs/RAD303.pdf>

Masuhr, Niklas. (2023). Russia's Post-Prigozhin Footprint in Africa: Expected Continuities and Change, The Wagner Group—A Preliminary Update. *Russian Analytical Digest*, 303, 7-11,

<https://css.ethz.ch/content/dam/ethz/special-interest/gess/cis/center-for-securities-studies/pdfs/RAD303.pdf>

Neethling, Theo. (2023). Russian Para-Military Operations in Africa: The Wagner Group as a De Facto Foreign Policy Instrument. *Scientia Militaria*, 51(1). 1-23.

Özer, Adem. (2023). Güneş Işığında Gölgele: (Rusya'nın) Wagner Grubu'nun Afrika'daki Eylemleri Bakiminden İsnat Edilebilirliğin Değerlendirilmesi. *İmgelem*, 7(12), 127-146.

Peltier, Elian. Abdulrahim, Raja (2023, June 29). Can Russia Tame Wagner in Africa Without Destroying It?. *The New York Times*, <https://www.nytimes.com/2023/06/29/world/africa/central-african-republic-wagner-africa-syria.html>

Putin says Wagner group fully financed by Russian government. (2023, June 27). TASS, <https://tass.com/defense/1639345>

Rokvić, Vanja. (2023). Wagner Versus Mozart in The Ukrainian Theatre. *Security Dialogues*, 14(2), 7-23.

Sapmaz, Ahmet (2023). Rusya Federasyonu'nun Afrika'ya Yönelik Politikası. In Hasret Çomak et al. (Eds.). *Afrika Jeopolitiği* (pp.217-230). Nobel.

Wagner mutiny was doomed due to consolidation of people and government — analysts (2023, June 30). TASS. <https://tass.com/russia/1641347>.

Wagner Will Continue Mali, C. Africa Operations – Lavrov. (2023, June 26). *The Moscow Times*, <https://www.themoscowtimes.com/2023/06/26/wagner-will-continue-mali-c-africa-operations-lavrov-a81648>

Wither, James K. (2020, October 2). The challenge of Russia's private military & security companies. *Per Concordiam*, <https://perconcordiam.com/proxy-power/>

The Evaluation of the United States' Interest in Africa

Hanan AHMED*

Abstract

The United States of America has deep historical roots, ranging from economic exploitation during the colonial era to strategic partnerships in the post-Cold War period. This paper analyses and examines the roots of US interests in the region as well as its influence and popularity as a development model. The data of this study were collected from secondary sources and analyzed with the content analysis method. The research has found that the US aims to secure its strategic and economic interests in Africa by promoting stability, countering terrorism, promoting democratic governance, and increasing economic stability. The US has been involved in political and military assistance to African security forces. Moreover, the US presence in Africa, through AGOA has substantially increased trade, evidenced by a 10% rise in exports to the US from eligible African countries since 2000. US-led counterterrorism efforts, such as Operation Enduring Freedom-Trans Sahara (OEF-TS), have led to a notable 37% decline in terrorist attacks in the Sahel region since 2017.

Keywords: United States, Interest, Africa, Economy, Politics

* Undergraduate Student, Department of Political Science and International Relations, Istanbul Gelisim University, E-mail: hanan.ahmed@ogr.gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-3919-1652>

Relations between China and African Countries in Special Reference to the Negative and Positive Economic Effects of China's Growing Economic Influence on African Countries

Hayriye Asena DEMİRER*

Abstract

Although China and Africa are geographically far apart and share neither language nor culture, mutual benefits and mutual respect for state sovereignty and non-interference as well as the common heritage of struggling to eradicate poverty and colonialism have resulted in an increasing cooperation between them in different areas (Jakobson, 2019: 405). In this cooperation various economic, political and cultural factors has been important for two sides. Among the economic factors motivating China for cooperating with African countries 1) Africa's rich oil and other natural resources; 2) its role as both as an export market for manufactured goods and growing labor pool of China; and 3) Africa's role in enhancing China's food security with the increasing Chinese investments in the agriculture sector in Africa would be counted (Jakobson, 2009: 410). The political incentives for China in this relation are its need for political alliances to support its sovereignty claim over Taiwan, its need to enhance its "soft power" and its aspirations to be a global superpower. On the African side improving its backward infrastructure, raising its global status, strengthening its capacities in health care and economic growth and creating external partnerships has been played an important role in improving relations with China (Tu, 2008: 335).

In China's relations with African countries especially the loans and aids that they give has been attracted much attention in scholarly and political spheres especially after the declaration of Belt and Road Initiative (BRI) in 2013 by Chinese President Xi Jinping. Chinese aid has been poured into Africa soon after Sino-Egypt diplomatic recognition in 1956. One of the highest-profile projects in Africa undertaken by China was the construction of the 1,860-kilometre Tanzam Railway between 1970 and 1975 (Jakobson, 2009: 407; Lantaigne, 2019: 210). After Deng Xiaoping's initiation of economic reforms and open door policy in the late 1970s because of market-oriented Chinese economy's needs to attract overseas investment, the strategic importance of Africa seemed more remote from the Chinese side during this period. Only after Tiananmen Square protests at June 4, 1989 which resulted in Western states embargo on weapons sales to the PRC (Tu, 2008: 333), Africa

* Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Gelişim Üniversitesi, İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, E-posta: hademirer@gelisim.edu.tr ORCID <https://orcid.org/0000-0002-6679-1015>

again became a foreign policy priority for Beijing. Therefore in less than twenty years, China has become the country that providing the most loans to sub-Saharan African countries, surpassing the World Bank, by providing loans to 50 of 54 African countries for the construction of roads, railways and airports (Doğanlar, 2021: 76). Between 2000 and 2011, China's development aids in Africa amounted to 75 billion dollars which is only 15 billion dollars behind that of the USA in the same period (Esen, 2017:112). According to a study conducted by Johns Hopkins University, between 2000 and 2018, the amount of loans provided by China only to African countries reached 148 billion dollars, and among these countries, Angola, which is rich in oil and hydrocarbons, was the African country that received the most loans with 43 billion dollars (Doğanlar, 2021: 78).

This presentation aims at evaluating and analysing the negative economic effects (like exploitation of African resources and dept trap diplomacy) and positive economic effects (like the proliferation of trading networks and the growth of industrialization in African host countries) of China's growing economic influence on African countries.

Constitution-Building Processes and the Challenge of Political Authority in Africa

محمد بشير جوب* Mouhamed Bachir DIOP*

Abstract

The state constitution is characterized by its importance. It seeks to regulate the powers of the state entrusted with managing the interests of society. The state acquires the title of homeland to the extent that it achieves the individual and collective interests of the society subject to its administration and rule. What we have mentioned clearly shows the great benefit and prestigious position of the constitution in every country. Western countries realized this important dimension of the constitution at first glance and therefore considered it a loophole that could be exploited to formulate policies that would preserve their interests after the independence of African countries. France is one of the countries that over-exploited this loophole in all its colonies at different levels, including the formal and functional structure of African countries in addition to the lifestyle of the different segments of society and individuals. The correct construction of the constitution proved its effectiveness in European societies in the Middle Ages when religious and sectarian divisions were direct threats to Western societies. The European states were convinced that the civil wars taking place could only be resolved by a superior force with a higher political authority to establish and enforce a new system independent of the controversial religious facts. The law imposed by the colonizer was generally a basic tool of colonial power in Africa, as it was at the heart of the colonial organization and determined the system of institutions, individuals, and administrative and judicial systems in each colony. Under the pretext that it was necessary to obtain political and administrative institutions that would replace those that existed in the colonial era, the African elites and leaders at that time for determining the fate of African peoples rushed to copy the basic laws of the colonized countries without taking into account the specificity of African countries, and this constituted a relative continuation of the influence of the colonizing countries.

Keywords: Constitution, Africa, Political Authority

* Asst. Prof. Dr., Faculty of Economics, Administration and Social Sciences Department of Political Science and Public Administration, E-mail: mbdiop@gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2273-4243>

ملخص

يحظى الدستور بأهمية خاصة نظرا لأنه يسعى لضبط سلطات الدولة المنوطة بإدارة مصالح المجتمع بجميع أفرادها في الداخل والخارج. فالدولة تكتسب مسمى وطن بقدر ما تحققه من مصالح فردية وجماعية للمجتمع الخاضع تحت إدارته وحكمه. ويظهر جليا مما ذكرنا الجدوى العظيمة والمكانة المرموقة للدستور في كل دولة. ولقد فطنت الدول الغربية هذا البعد المهم للدستور في أول الوهلة، ولذلك اعتبروه جزء من الثغور التي يمكن استغلالها لبلورة السياسات التي تحفظ لها مصالحها بعد استقلال الدول الإفريقية. وتعتبر فرنسا من الدول التي أفرطت في استغلال هذه الثغرة في مستعمراتها قاطبة، وظهرت آثار ذلك في مستويات مختلفة منها البناء الشكلي والوظيفي للدول الإفريقية بالإضافة إلى نمط حياة الشرائح المختلفة في المجتمع وفي الأفراد. ولقد أثبت البناء الصحيح للدستور نجاعته في المجتمعات الأوروبية في القرون الوسطى عندما كانت الانقسامات الدينية والطائفية تشكل عوامل تهديد مباشرة لها. فاقتنعت الدول الأوروبية بأن الحروب الأهلية القائمة وقتئذٍ لا يمكن حلها إلا عن طريق قوة متفوقة تتمتع بالسلطة والقدرة اللازمة لإنشاء وإنفاذ نظام جديد مستقل عن الحقائق الدينية المثيرة للجدل آنذاك. وعليه لقد كرسست التجربة القانونية للدول الأوروبية ضرورة استحواذ السلطات المتناثرة للسلطة وتركيزها في مؤسسة واحدة. وما كان من الوصايا الدينية تم سحبها وإخضاعها للمعايير الأخلاقية مع تجريدها من الإلزام القانوني. ولقد شكل القانون بشكل عام كان أداة أساسية للقوة الاستعمارية في إفريقيا، حيث كان في قلب التنظيم الاستعماري ويحدد نظام المؤسسات والأفراد والنظام الإداري والقضائي في كل مستعمرة. وبحجة أنه كان من الضروري الحصول على المؤسسات السياسية والإدارية التي ستحل محل تلك التي كانت موجودة في عصر الاستعمار سارعت النخب الإفريقية المسؤولة آنذاك في تقرير مصير الشعوب الإفريقية إلى نسخ القوانين الأساسية للدول المستعمرة دون مراعاة خصوصية الدول الإفريقية، فشكل هذا الأمر استمرارا نسبيا لنفوذ الدول المستعمرة.

كلمات مفتاحية: الدستور إفريقيا، السلطة السياسية

المراجع:

محمد عبد الكريم أحمد، الاستعمار و«الإسلام الأسود»: عن سياسات فرنسا في غرب إفريقيا، 2022.

عبد الله عيسى، التغلغل الاستعماري الفرنسي في السنغال، مجلة البيان، العدد 398 حزيران 2020.

REFERENCES

Pellen, Marie; Constitutions and the rule of law in Africa since independence: An African dialogue. November 04, 2010.

Chevallier, Jacques; L'héritage politique de la colonisation, La situation Postcoloniale. Presses SciencesPo, 2007.

Brossier, Marie; Les débats sur le droit de la famille au Sénégal Une mise en question des fondements de l'autorité légitime? Politique africaine 2004/4 (N° 96).

Miles, Robert; Le racisme européen dans son contexte historique. Réflexions sur L'articulation du racisme et du nationalisme, Genèses 8, juin 1992.

International Human Rights Conventions and their Implementation Mechanisms on the African Continent

Heba KHATAB*

Abstract

This extensive study dives into the complex environment of international human rights conventions and their implementation procedures in the dynamic context of the African continent. The discourse begins with a clarification of the foundational principles enshrined in key international conventions, including the Universal Declaration of Human Rights (UDHR), the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR), the International Covenant on Economic, Social, and Cultural Rights (ICESCR), the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW), and the Convention on the Rights of the Child (CRC)

A thorough investigation of the multiple procedures created at both the international and regional levels to monitor the implementation of these agreements' requirements follows. This includes an examination of the roles performed by treaty bodies, such as the Human Rights Committee and the Committee on the Elimination of Discrimination Against Women, in monitoring state compliance through periodic reporting and individual complaints procedures. Furthermore, emphasis is placed on the critical role of regional human rights instruments, particularly the African Charter on Human and Peoples' Rights, the African Commission on Human and Peoples' Rights (ACHPR), and the African Court on Human and Peoples' Rights, in advancing human rights agendas in Africa's diverse sociopolitical environment.

The historical narrative begins with a critical evaluation of the numerous problems that prevent the effective implementation of human rights accords across the continent. These problems include entrenched socioeconomic inequities, political instability, armed conflict, institutional corruption, and cultural barriers, all of which limit the transformation of international responsibilities into meaningful results at the national level. Notably, the discourse emphasizes how these difficulties impact more vulnerable communities, aggravating vulnerability and expanding cycles of human rights violations.

Despite these strong obstacles, the article highlights regions of progress and accomplishments seen in several African countries. Legislative changes and court declarations, as well as grassroots activity and civil society initiatives, are all examples of

* Postgraduate Student, Istanbul Gelisim University, Institute of Social Science, Department of Political Science and Public Administration, E-mail: heba.khatab@ogr.gelisim.edu.tr

localized activities that drive good change and create human rights culture. These results demonstrate African nations' resilience and power in navigating challenging sociopolitical environments and advancing the human rights agenda.

Looking ahead, the paper gives a forward-thinking viewpoint, outlining specific proposals to address existing issues and strengthen Africa's implementation of human rights accords. These recommendations emphasize better legal frameworks, improved accountability systems, inclusive policy making procedures, and targeted capacity-building activities. Furthermore, the importance of international cooperation and solidarity is emphasized as critical to creating a favorable climate for human rights growth on the continent.

In conclusion, this paper provides a thorough examination of the complexities surrounding International Human Rights Conventions and their implementation procedures in Africa. It emphasizes the importance of collaborative effort and unshakable dedication to upholding human dignity, equality, and justice for all Africans by delving into difficulties, progress, and future opportunities.

Keywords: Human Rights, African Continent, Universal Declaration

Limitation of Women in Political Participation in Nigeria

Hafsat Aminu TIJJANI*

Abstract

This research examines women's political participation status in Nigeria in the 4th Republic (1999-2023). It seeks to elicit the experiences, challenges, and contributions of women in the political climate of Nigeria through the years. The Patriarchal system of the Political structure of Nigeria has made it difficult for women to participate in mainstream politics, alienating them from the male-dominated playground. This work found that with the establishment of the Fourth Republic in Nigeria in 1999, the number of political parties in the country increased dramatically as many more people wanted to participate in the country's decision-making process after feeling silenced during the military regime; however, even with the increased participation, there were not that many women, participating through political parties, and those involved were more or less in the backseat of the process.

Keywords: Nigeria, Women, Political Participation, Limitation, Society

* Postgraduate Student, Department of Political Science and Public Administration, Istanbul Gelisim University, E-mail: hafsat.tijjani1@ogr.gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-0484-725X>

Democracy and Political Participation in Sub-Saharan Africa

Bahri Mert DEMİR*

Introduction

The word democracy is a combination of the ancient Greek words 'demos' (people) and 'kratos' (authority) and in the dictionary definition it means self-government of the people. In essence, democracy involves the determination of the government by the people and its control by the people. However, all these definitions are far from fully reflecting the content and essence of democracy. This is because many definitions emphasize majority rule. However, not every decision taken by the majority may be right.

Political participation is a concept that is both inherent to democracy and can exist independently of democracy. Although political participation is essentially a concept defined in the modern period, historically many different practices can be considered as examples of political participation. For the legitimacy and functioning of modern state governance, a broad citizen participation is required instead of a limited elite's involvement in state governance in traditional periods. In fact, situations where citizen participation declines are referred to as a crisis of political participation and many issues from the legitimacy of the state to its functionality can become a matter of debate. In this way, alternative demands and initiatives for political participation emerge in societies. Especially with the spread of the internet all over the world, the increased use of social media applications and the widespread use of internet-based mass communication, social movements have gained new practices. First of all, with this transformation, movements have been able to communicate more easily and alternative demands for participation have been voiced by wider masses.

According to the 2023 Democracy Index, Sub-Saharan Africa lags behind the world average in terms of political participation, pluralism, women's rights and freedoms. After the Middle East, Sub-Saharan Africa is the second region with the greatest deficiencies in terms of democracy. According to the 2023 Democracy Index report, this study will provide an analysis of Sub-Saharan Africa in terms of political participation and democratization opportunities, develop recommendations for the development and consolidation of democracies, and analyze the current deficiencies in African democracies.

* Asst. Prof. Dr., Istanbul Gelisim University, Faculty of Economics, Administration and Social Sciences Department of Political Science and Public Administration,
E-mail: bmdemir@gelisim.edu.tr

Democracy

For a long period of human history, the power of governance has been concentrated in the hands of a single person or a group of people, and these people or groups have claimed that they have this power divinely or by tradition. With modernizing societies and governance structures, the concept of "consent" has become the basis of governance. For this reason, there is a close relationship between the concepts of democracy and consent. According to Sartori, the common word meaning of democracy is "rule of the people" (Sartori, 1977: 11). Historically, however, democracy has not always been a well-understood concept. Some of the famous thinkers of Ancient Greece also put forward negative ideas about democracy. For Plato, democracy was a form of government that would eventually lead to tyranny, while Aristotle saw democracy as a departure from true constitutions. (Schmidt, 2002: 28). Throughout the long centuries, democracy has continued to have various negative connotations for thinkers. However, with the publication of Alexis de Tocqueville's "Democracy in America", positive perspectives on democracy began to increase. So much so that John Stuart Mill referred to Tocqueville's "Democracy in America" as the first great work of political philosophy on democracy (Tocqueville, 2016: 15). Over time, democracy has come to mean what it does today and has begun to have a positive connotation. Aside from these definitions and connotations of democracy, there is still no clear agreed definition of democracy. Definitions of democracy are controversial. It is even more difficult to measure and accept an issue whose definition is controversial.

Political Participation

Although various examples of political participation have been observed in various ages starting from ancient times, the definition of political participation is related to the modern period. In the modern period, both the state organization and the population living under the roof of states have expanded. For these reasons, it is very difficult to implement direct democracy in the modern period. It is imperative that political systems are made functional through various methods and that political participation is bound to various norms and rules. For this reason, in modern times, the decision-making and executive bodies of states are formed by representatives elected by the people through various methods at certain periods and intervals. In this way, democracies of the modern period are essentially representative democracies.

Political participation is at the center of modern society as an indispensable element for democracies (Kalaycıoğlu, 1984: 208-214). In societies where democracy is in force, political participation mechanisms are actively used in some way, even if the practices are different. Nevertheless, there is a difference between political participation practices from one society to another. This difference does not consist of whether democracies include the phenomenon of participation or not. In fact, the difference is based on the equality and inequality in the distribution of political resources and values in societies and their reflections on political participation. Participation is also related to the question of the legitimacy of the state. Political participation is also seen as an important tool for reducing or resolving conflicts in societies. Political participation is important to reduce the problems

arising in the distribution of resources, to resolve demands based on resource distribution and to ensure the continuity of the political system (Uysal, 1984: 110-115). In the absence of channels for political participation or when these channels are closed, extraordinary attempts to participate emerge in societies.

Political participation should be considered in a wide spectrum beyond voting and the actions of voters during election periods, starting from a seemingly simple curiosity about all components of the political system and extending to social uprisings that witness changes in power (Kapani, 2003: 131). Although political participation emphasized only voting behavior when it first began to find its place in the literature, its definition has expanded over time and has come to encompass civil disobedience, sit-ins and many other behaviors. Limiting political participation to voting behavior causes the real phenomenon to be overlooked and makes it difficult to identify the underlying causes of political participation.

Democracy Index

In terms of democracy measurements and rankings, organizations such as the Economist Intelligence Unit's Democracy Index and Freedom House conduct various studies and publish reports to measure democracy. To confine democratic functioning only to the ballot box makes it difficult to define and measure democracy precisely. Because democracy is not just about the ballot box. Elections need to be supported by civil rights and freedoms. Moreover, even the best constitutions cannot guarantee democracy. A widespread political culture is also important for democracy.

The Democracy Index is an index published by the Economist Intelligence Unit (EIU) research division of The Economist since 2006. It analyzes the state of democracy in 167 countries and makes various determinations about democracy in countries in five main categories. These five categories are electoral process and pluralism, government functioning, political participation, political culture and civil liberties. These categories also determine the regime type in the country and countries are classified under four basic regime types: full democracies, imperfect democracies, hybrid regimes and authoritarian regimes according to their scores in the index (Democracy Index 2023, 2023: 3).

In the study, 44 Sub-Saharan African countries were analyzed. For this, the relevant data on Sub-Saharan Africa from the Democracy Index 2023 report was used.

2023 Democracy Index Table

Country	Overall Score	Global Ranking	Regional Ranking	The Electoral Process and Pluralism	How the Government Works	Political Participation	Political Culture	Civil Liberties	Regime Type
Regional Average	4.04			3.44	3.09	4.46	5.14	4.06	
Mauritius	8.14	20=	1	9.17	7.86	6.11	8.75	8.82	Full democracy
Botswana	7.73	33	2	9.17	6.79	6.67	7.50	8.53	Flawed democracy
Cape Verde Islands	7.65	35	3	9.17	7.00	6.67	6.88	8.53	Flawed democracy
South Africa	7.05	47	4	7.42	7.14	8.33	5.00	7.35	Flawed democracy
Namibia	6.52	57	5	7.00	5.36	6.67	5.63	7.94	Flawed democracy
Ghana	6.30	65	6	8.33	5.00	6.67	5.63	5.88	Flawed democracy
Lesotho	6.06	71	7	9.17	3.79	5.56	5.63	6.18	Flawed democracy
Malawi	5.85	76	8	7.00	4.29	5.56	6.25	6.18	Hybrid regime
Zambia	5.80	78	9	7.92	3.64	5.00	6.88	5.59	Hybrid regime
Liberia	5.57	79	10	7.83	2.71	6.11	5.63	5.59	Hybrid regime
Senegal	5.48	83	11	6.58	5.71	3.89	5.63	5.59	Hybrid regime
Tanzania	5.35	86	12	4.83	5.36	5.00	6.88	4.71	Hybrid regime
Madagascar	5.26	87	13	6.58	3.57	6.11	5.63	4.41	Hybrid regime
Kenya	5.05	92	14	3.50	5.36	6.67	5.63	4.12	Hybrid regime
Benin	4.68	97	15	2.58	5.71	4.44	6.25	4.41	Hybrid regime
Uganda	4.49	99	16	3.42	3.57	3.89	6.88	4.71	Hybrid regime
Gambia	4.47	100=	17	4.42	4.29	3.89	5.63	4.12	Hybrid regime
Sierra Leone	4.32	103	18	4.83	2.86	3.89	5.00	5.00	Hybrid regime
Nigeria	4.23	104	19	5.17	3.93	3.89	3.75	4.41	Hybrid regime
Ivory Coast	4.22	105	20	4.33	2.86	4.44	5.63	3.82	Hybrid regime
Angola	4.18	107	21	4.50	3.21	5.56	5.00	2.65	Hybrid regime
Mauritania	4.14	108	22	3.50	3.57	6.11	3.13	4.41	Hybrid regime
Mozambique	3.51	113	23	2.58	1.43	5.00	5.00	3.53	Authoritarian
Ethiopia	3.37	116	24	0.42	3.21	6.11	5.63	1.47	Authoritarian
Rwanda	3.30	117	25	1.42	4.64	2.78	5.00	2.65	Authoritarian
Comoros	3.04	122=	26	1.25	2.21	4.44	3.75	3.53	Authoritarian
Zimbabwe	3.04	122=	27	0.00	2.50	4.44	5.00	3.24	Authoritarian
Togo	2.99	126	28	0.92	2.14	3.33	5.63	2.94	Authoritarian
Congo (Brazzaville)	2.79	131	29	0.00	2.50	4.44	3.75	3.24	Authoritarian
Eswatini	2.78	132	30	0.92	1.64	2.78	5.63	2.94	Authoritarian
Burkina Faso	2.73	133	31	0.00	2.50	3.89	3.75	3.53	Authoritarian
Djibouti	2.70	134	32	0.00	1.64	3.89	5.63	2.35	Authoritarian
Financial	2.58	137	33	0.00	0.00	5.00	4.38	3.53	Authoritarian
Cameroon	2.56	138	34	0.33	2.14	3.89	4.38	2.06	Authoritarian
Guinea-Bissau	2.45	140	35	4.00	0.00	2.78	3.13	2.35	Authoritarian
Niger	2.37	141	36	0.33	1.14	2.22	3.75	4.41	Authoritarian
Guinea	2.21	145	37	0.83	0.43	3.33	4.38	2.06	Authoritarian
Gabon	2.18	146	38	0.83	1.14	2.22	3.75	2.94	Authoritarian
Burundi	2.13	147	39	0.00	0.00	3.89	5.00	1.76	Authoritarian
Eritrea	1.97	152	40	0.00	2.14	0.56	6.88	0.29	Authoritarian
Equatorial Guinea	1.92	156	41	0.00	0.43	3.33	4.38	1.47	Authoritarian
Democratic Republic of Congo	1.68	160	42	1.17	0.43	2.78	3.13	0.88	Authoritarian
Chad	1.67	161	43	0.00	0.00	2.22	3.75	2.35	Authoritarian
Central African Republic	1.18	164	44	0.00	0.00	1.67	1.88	2.35	Authoritarian

Source: Democracy Index 2023, 2023: 54-55

When the 2023 Democracy Index Table is analyzed, only one of the 44 Sub-Saharan African countries is shown as a full democracy, while six are shown as imperfect democracies. 15 countries are classified as hybrid regimes as a result of their score on the democracy index. 22 countries are ruled by authoritarian regimes. According to the index, the electoral process, pluralism and the functioning of government are the most flawed areas for Sub-Saharan Africa. The average index score in Sub-Saharan Africa dropped from 4.14 in 2022 to 4.04 in 2023, the lowest level in history (Democracy Index 2023, 2023: 54). The main reason for this decline has been the increasing number of military dictatorships and military coups in the continent. Africa is the continent with the highest number of military dictatorships. In the last two decades, there have been one or more military coups or coup attempts in 25 countries in Africa. It is clear that military coups or coup attempts are one of the biggest obstacles to the development and entrenchment of democracy in the African continent. The disregard for democracy by various African governments or their failure to defend it, as well as widespread poverty, all contribute to the propensity for military coups. In essence, these shortcomings and trends highlighted in the report represent aspects that need to be improved by countries for democracies to function properly. Therefore, improvements in these areas will have positive consequences for democracy in Sub-Saharan Africa.

Conclusion

Democracy and political participation are interrelated concepts. First of all, for democracy to exist in a society, the channels of political participation must be open. On the other hand, democracy is not a prerequisite for political participation. Even in antidemocratic societies, actions against illegitimate authority are seen as political participation. Various indices have been developed to measure the relationship between democracy and political participation and to determine the democratic status of a country. The Economist's Democracy Index, although it has various shortcomings and flaws, publishes up-to-date data every year as a scale that provides important data that allows for global comparisons.

Each scale may neglect various indicators or data sources, or may be constructed in such a way that some sources and indicators are more prominent while others are less prominent. This is one of the main problems of scale development. Democracy is too important a value to be reduced to numbers or percentages. However, even if the scales or indicators have flaws, the scales developed provide important data and create an opportunity for comparison.

According to the Democracy Index 2023 report, Sub-Saharan Africa stands out as the region with the lowest score in the Democracy Index after the Middle East region. In the Democracy Index, countries are evaluated under 5 headings: electoral process and pluralism, functioning of government, political participation, political culture and civil liberties. The index gives important signals that there are problems in Africa, especially in the electoral process, the functioning of the government and civil liberties. On the other hand, the motives

for political participation and political culture are emphasized as strengths in the report and provide positive indicators for Africa's democratic future.

Keywords: Africa, Sub-Saharan Africa, Political Participation, Democracy, Social Movements

Sahra Altı Afrika'da Demokrasi ve Siyasal Katılma

Giriş

Demokrasi kelimesi eski Yunancadaki 'demos' (halk) ve 'kratos' (otorite) sözcüklerinin birleşiminden meydana gelmekte ve sözlükteki tanımı itibarıyla halkın kendi kendini yönetmesi anlamına gelmektedir. Demokrasi özü itibarıyla yönetimin halk tarafından belirlenmesi ve yine halk tarafından denetim altında tutulmasını içinde barındırmaktadır. Ancak tüm bu tanımlamalar demokrasinin içeriğini ve özünü tam anlamıyla yansıtmaktan uzaktır. Çünkü pek çok tanım içerisinde çoğunluk yönetimine dair vurgular barındırmaktadır. Ancak çoğunluk tarafından alınan her karar doğru olmayabilir.

Siyasal katılma ise demokrasiye hem içkin olan hem de demokrasiden bağımsız olarak da var olabilen bir kavramdır. Siyasal katılma esasında modern dönemde tanımlanmış bir kavram olsa da tarihsel olarak pek çok farklı uygulama siyasal katılma örneği olarak ele alınabilir. Modern dönem devlet yönetiminin meşruiyeti ve işlerlik kazanması için geleneksel dönemlerdeki kısıtlı bir elitin devlet yönetimine dahil yerine geniş bir yurttaş katılımı gerekmektedir. Hatta yurttaş katılımının düştüğü durumlar siyasal katılma krizi olarak adlandırılmakta ve devletin meşruiyetinden, işlevselliğine kadar pek çok husus tartışma konusu haline gelebilmektedir. Bu şekilde toplumlarda alternatif siyasal katılma talepleri ve girişimleri ortaya çıkmaktadır. Özellikle internetin tüm dünyaya yayılması, sosyal medya uygulamalarının kullanımının artması ve internet tabanlı kitle iletişimin yaygınlaşmasıyla toplumsal hareketler yeni pratikler kazanmıştır. Her şeyden önce söz konusu dönüşüm ile hareketler daha kolay bir iletişim imkanına sahip olmuş, alternatif katılma talepleri daha geniş kitleler tarafından dile getirilebilmiştir.

2023 Demokrasi Endeksi'ne göre Sahra Altı Afrika'nın siyasal katılma, çoğulculuk, kadın hakları ve özgürlükler konusunda dünya ortalamasının gerisinde olduğu göze çarpmaktadır. Orta Doğu'dan sonra demokrasi indeksine demokrasi bağlamında en büyük kusurların olduğu ikinci bölge Sahra Altı Afrika bölgesidir. Söz konusu bu çalışma, 2023 Demokrasi Endeksi raporuna göre; siyasal katılma ve demokratikleşme olanaklarına ilişkin Sahra Altı Afrika coğrafyasının bir analizini sunarak, demokrasilerin gelişmesi ve yerleşmesi için öneriler geliştirecek ve Afrika demokrasilerindeki mevcut eksiklikleri analiz edecektir.

Demokrasi

Yönetim erki insanlık tarihinin uzunca bir süresi, tek bir kişinin veya bir zümrenin elinde toplanırken, bu kişiler veya zümreler, bu gücü tanrısal veya geleneklerden kaynaklı olarak ellerinde bulundurduklarını iddia etmişlerdir. Modernleşen toplumlar ve yönetim yapılarıyla birlikte artık yönetimin dayandığı unsur "rıza" kavramı olmuştur. Bu sebeple demokrasi ve rıza kavramları arasında sıkı bir ilişki vardır. Sartori'ye göre demokrasinin yaygın kelime anlamı "halkın yönetimi"dir (Sartori, 1977: 11). Ancak tarihsel olarak

demokrasi her zaman iyi anılan bir kavram olmamıştır. Antik Yunan'ın ünlü düşünürlerinden bazıları demokrasiye ilişkin olarak negatif düşünceler de öne sürmüşlerdir. Platon için demokrasi zamanla tiranlığa yol açacak bir yönetim biçimiyken, Aristo ise demokrasiyi doğru anayasalardan ayrılma olarak görmektedir. (Schmidt, 2002: 28). Uzun asırlar boyunca düşünürler açısından demokrasi olumsuz çeşitli çağrışımlar yaptırmayı sürdürmüştür. Ancak Alexis de Tocqueville'in "Amerika'da Demokrasi" eserini yayınlamasıyla birlikte demokrasiye ilişkin olum bakış açıları artmaya başlamıştır. Öyle ki John Stuart Mill, Tocqueville'in "Amerika'da Demokrasi" kitabı için demokrasi üzerine yazılmış ilk büyük siyaset felsefesi eseri olarak bahsetmiştir (Tocqueville, 2016: 15). Zamanla bu şekilde demokrasi günümüzdeki anlamına ulaşmış ve olumlu bir çağrışım yapmaya başlamıştır. Demokrasiye ilişkin bu tanımlamalar ve çağrışımlar bir tarafa, demokrasi üzerinde uzlaşılan net bir tanım hala yoktur. Demokrasinin tanımları tartışmalıdır. Tanımı bile tartışmalı olan bir hususu ölçmek ve kabul ettirmek daha zordur.

Siyasal Katılma

Antik dönemlerden başlayarak siyasal katılmaya ilişkin çeşitli çağlarda çeşitli örnekler gözlenmiş olsa da siyasal katılmanın tanımlanması modern döneme ilişkindir. Modern dönemde hem devlet teşkilatlanması hem de devletlerin çatısı altında yaşayan nüfus genişlemiştir. Bu gibi sebeplerle modern dönemde doğrudan demokrasinin uygulanması oldukça güçtür. Siyasal sistemlerin çeşitli yöntemlerle işlevsel hale getirilmesi ve siyasal katılmanın çeşitli norm ve kurallara bağlanması zorunludur. Bu nedenle modern dönemlerde devletlerin karar alma ve yürütme organları belirli dönemlerde ve aralıklarda gerçekleşen ve çeşitli yöntemler ile halk tarafından belirlenen temsilciler tarafından oluşturulmaktadır. Bu şekilde modern dönem demokrasileri esasında temsili demokrasiler olarak karışımıza çıkmaktadır.

Siyasal katılma demokrasiler için vazgeçilmez bir unsur olarak modern toplumun merkezinde yer almaktadır (Kalaycıoğlu, 1984: 208-214). Demokrasinin yürürlükte olduğu toplumlarda uygulamalar farklı olsa da bir şekilde siyasal katılım mekanizmaları aktif olarak kullanılmaktadır. Yine de toplumlardan topluma siyasal katılım uygulamaları arasında fark söz konusu olmaktadır. Bu fark demokrasilerin katılım olgusunu içerip içermemesi ile oluşmamaktadır. Çünkü toplumlarda farklı görünümde olsa da siyasal katılıma ilişkin mekanizmalar yer almakta, fark esasında toplumlardaki siyasal kaynak ve değerlerin dağıtılmasındaki eşitlik ve eşitsizlik ile bunların siyasal katılmaya yansımaları üzerinden gerçekleşmektedir. Katılım devletin meşruluk sorunsalına da ilişkindir. Toplumlarda çatışmaların azaltılması veya çözümlenmesi için de siyasal katılma önemli bir araç olarak görülmektedir. Siyasal katılma, kaynak dağılımına yönelik ortaya çıkan sorunları azaltmak, kaynak dağılımı eksikliğini çözmek ve siyasal sistemin devamlılığını sağlamak için önemlidir (Uysal, 1984: 110-115). Siyasal katılma kanallarının olmaması veya kanalların kapalı olması durumunda olağanüstü katılma girişimleri toplumlarda ortaya çıkmaktadır.

Siyasal katılma, sadece oy verme ve seçmenlerin seçim dönemlerinde sergilediği eylemlerin ötesinde, siyasal sistemin tüm bileşenlerine karşı duyulan çok basit gibi görünen bir

meraktan başlayıp, iktidar değişimlerine sahne olan toplumsal ayaklanmalara kadar uzanabilen geniş bir yelpaze içerisinde düşünölmelidir (Kapani, 2003: 131). Literatürde kendisine yer bulmaya başladığı ilk dönemler siyasal katılma yalnızca oy verme davranışını vurguluyor olsa da zamanla tanımı genişlemiş ve sivil itaatsizlik, oturma eylemleri ve daha birçok davranış kapsar hale gelmiştir. Siyasal katılmayı oy verme davranışını ile sınırlandırarak ele almak gerçek olgunun gözden kaçırılmasına sebep olmaktadır ve siyasal katılmanın altında yatan nedenlerin tespitini güçleştirmektedir.

Demokrasi Endeksi

Demokrasi ölçümleri ve sıralamalarına ilişkin olarak Economist Intelligence Unit'in Demokrasi Endeksi ve Freedom House gibi oluşumlar demokrasiyi ölçümleyebilmek için çeşitli çalışmalar yapmakta ve raporlar yayınlamaktadır. Demokratik işleyişı yalnızca sandık ile sıkıştırmak ise demokrasinin tam olarak tanımlanmasını ve ölçümünü güçleştirmektedir. Çünkü demokrasi sandıktan ibaret değildir. Seçimlerin sivil haklar ve özgürlükler ile desteklenmesi gerekmektedir. Ayrıca en iyi anayasalar bile demokrasiyi garanti edemez. Demokrasi için aynı zamanda toplumda yayılmış bir siyasi kültür de önem arz etmektedir.

Demokrasi endeksi, The Economist'in Economist Intelligence Unit (EIU) isimli araştırma bölümü tarafından 2006 yılından itibaren yayınlanan bir endekstir. 167 ülkedeki demokrasinin durumunu analiz ederek, beş temel kategoride ülkelerdeki demokrasiye ilişkin çeşitli tespitler yapmaktadır. Bu beş kategori seçim süreci ve çoğulculuk, hükümetin işleyişı, siyasal katılım, siyasal kültür ve sivil özgürlüklerdir. Bu kategoriler ülkedeki rejim tipini de belirlemekte ve ülkeler endeksten aldıkları puanlara göre; tam demokrasiler, kusurlu demokrasiler, hibrit rejimler ve otoriter rejimler olmak üzere dört temel rejim tipi altında sınıflandırılmaktadır (Democracy Index 2023, 2023: 3).

Çalışmada 44 Sahra Altı Afrika ülkesi analiz edilmiştir. Bunun için Demokrasi Endeksi 2023 raporunun Sahra Altı Afrika'ya ilişkin ilgili verileri kullanılmıştır.

2023 Demokrasi Endeksi Tablosu

Ulke	Genel Puan	Küresel Sıralama	Bölgesel Sıralama	Seçim Süreci ve Çoğulculuk	Hükümetin İşleyişi	Siyasal Katılım	Siyasal Kültür	Sivil Özgürlükler	Rejim Tipi
Bölgesel Ortalama	4.04			3.44	3.09	4.46	5.14	4.06	
Mauritius	8.14	20=	1	9.17	7.86	6.11	8.75	8.82	Tam demokrasi
Botsvana	7.73	33	2	9.17	6.79	6.67	7.50	8.53	Kusurlu demokrasi
Yeşil Burun Adaları	7.65	35	3	9.17	7.00	6.67	6.88	8.53	Kusurlu demokrasi
Güney Afrika	7.05	47	4	7.42	7.14	8.33	5.00	7.35	Kusurlu demokrasi
Namibya	6.52	57	5	7.00	5.36	6.67	5.63	7.94	Kusurlu demokrasi
Gana	6.30	65	6	8.33	5.00	6.67	5.63	5.88	Kusurlu demokrasi
Lesotho	6.06	71	7	9.17	3.79	5.56	5.63	6.18	Kusurlu demokrasi
Malavi	5.85	76	8	7.00	4.29	5.56	6.25	6.18	Hibrit rejim
Zambiya	5.80	78	9	7.92	3.64	5.00	6.88	5.59	Hibrit rejim
Liberya	5.57	79	10	7.83	2.71	6.11	5.63	5.59	Hibrit rejim
Senegal	5.48	83	11	6.58	5.71	3.89	5.63	5.59	Hibrit rejim
Tanzanya	5.35	86	12	4.83	5.36	5.00	6.88	4.71	Hibrit rejim
Madagaskar	5.26	87	13	6.58	3.57	6.11	5.63	4.41	Hibrit rejim
Kenya	5.05	92	14	3.50	5.36	6.67	5.63	4.12	Hibrit rejim
Benin	4.68	97	15	2.58	5.71	4.44	6.25	4.41	Hibrit rejim
Uganda	4.49	99	16	3.42	3.57	3.89	6.88	4.71	Hibrit rejim
Gambiya	4.47	100=	17	4.42	4.29	3.89	5.63	4.12	Hibrit rejim
Sierra Leone	4.32	103	18	4.83	2.86	3.89	5.00	5.00	Hibrit rejim
Nijerya	4.23	104	19	5.17	3.93	3.89	3.75	4.41	Hibrit rejim
Fildişi Sahili	4.22	105	20	4.33	2.86	4.44	5.63	3.82	Hibrit rejim
Angola	4.18	107	21	4.50	3.21	5.56	5.00	2.65	Hibrit rejim
Moritanya	4.14	108	22	3.50	3.57	6.11	3.13	4.41	Hibrit rejim
Mozambik	3.51	113	23	2.58	1.43	5.00	5.00	3.53	Otoriter
Etiyopya	3.37	116	24	0.42	3.21	6.11	5.63	1.47	Otoriter
Ruanda	3.30	117	25	1.42	4.64	2.78	5.00	2.65	Otoriter
Komorlar	3.04	122=	26	1.25	2.21	4.44	3.75	3.53	Otoriter
Zimbabve	3.04	122=	27	0.00	2.50	4.44	5.00	3.24	Otoriter
Togo	2.99	126	28	0.92	2.14	3.33	5.63	2.94	Otoriter
Kongo (Brazzaville)	2.79	131	29	0.00	2.50	4.44	3.75	3.24	Otoriter
Esvatini	2.78	132	30	0.92	1.64	2.78	5.63	2.94	Otoriter
Burkina Faso	2.73	133	31	0.00	2.50	3.89	3.75	3.53	Otoriter
Cibuti	2.70	134	32	0.00	1.64	3.89	5.63	2.35	Otoriter
Mali	2.58	137	33	0.00	0.00	5.00	4.38	3.53	Otoriter
Kamerun	2.56	138	34	0.33	2.14	3.89	4.38	2.06	Otoriter
Gine-Bissau	2.45	140	35	4.00	0.00	2.78	3.13	2.35	Otoriter
Nijer	2.37	141	36	0.33	1.14	2.22	3.75	4.41	Otoriter
Gine	2.21	145	37	0.83	0.43	3.33	4.38	2.06	Otoriter
Gabon	2.18	146	38	0.83	1.14	2.22	3.75	2.94	Otoriter
Burundi	2.13	147	39	0.00	0.00	3.89	5.00	1.76	Otoriter
Eritre	1.97	152	40	0.00	2.14	0.56	6.88	0.29	Otoriter
Ekvator Ginesi	1.92	156	41	0.00	0.43	3.33	4.38	1.47	Otoriter
Demokratik Kongo Cumhuriyeti	1.68	160	42	1.17	0.43	2.78	3.13	0.88	Otoriter
Çad	1.67	161	43	0.00	0.00	2.22	3.75	2.35	Otoriter
Orta Afrika Cumhuriyeti	1.18	164	44	0.00	0.00	1.67	1.88	2.35	Otoriter

Kaynak: Democracy Index 2023, 2023: 54-55

2023 Demokrasi Endeksi Tablosu incelendiğinde 44 Sahra Altı Afrika ülkesinin yalnızca biri tam demokrasi olarak gösterilirken, altı tanesi ise kusurlu demokrasi olarak gösterilmektedir. 15 ülke demokrasi endeksinden aldıkları puan neticesinde hibrit rejim olarak sınıflandırılmıştır. 22 ülke ise otoriter rejimler tarafından yönetilmektedir. Endekse göre seçim süreci ve çoğulculuk ile hükümetin işleyişi başlıkları Sahra Altı Afrika için en kusurlu alanlar olarak göze çarpmaktadır. Sahra Altı Afrika'da 2022'de 4.14 olan endeks ortalaması 2023'te 4.04'e düşerek, tarihin en düşük seviyesine gerilemiştir (Democracy Index 2023, 2023: 54). Bu gerilemenin başlıca sebebi kıtada artan askeri diktatörlükler ve askeri darbeler olmuştur. Afrika kıtası bünyesinde en çok askeri diktatörlük barındıran kıta olarak karşımıza çıkmaktadır. Son yirmi yılda Afrika'da yer alan 25 ülkede bir veya birden fazla kez askeri darbe gerçekleşmiş veya girişimi olmuştur. Afrika kıtasında demokrasinin gelişmesi ve yerleşik hale gelmesinde en büyük engellerin başında askeri darbelerin veya girişimlerin olduğu açıktır. Afrika'daki çeşitli ülke yönetimlerinin demokrasiyi göz ardı etmesi veya savunmadaki başarısızlıkları ve yaygın yoksulluk gibi sebepler askeri darbe eğilimini arttıran hususlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Raporla vurgulanan bu eksiklikler ve eğilimler özünde ülkeler tarafından demokrasilerin sağlıklı işlemesi için geliştirilmesi gereken yönleri ifade etmektedir. Bu sebeple bu alanlarda yapılacak iyileştirmeler Sahra Altı Afrika'da demokrasi için olumlu sonuçlar doğuracaktır.

Sonuç

Demokrasi ve siyasal katılma birbirleriyle ilişkili kavramlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Her şeyden önce bir toplumda demokrasinin olabilmesi için siyasal katılma kanallarının açık olması gerekmektedir. Ancak diğer taraftan siyasal katılma için demokrasi şart değildir. Antidemokratik toplumlarda bile meşru olmayan otoriteye karşı girişilen eylemler siyasal katılma içerisinde görülmektedir. Demokrasi ve siyasal katılma ilişkisinin ölçülmesi, bir ülkenin demokratikliğinin tespiti gibi hususlar için çeşitli endeksler geliştirilmektedir. The Economist tarafından gerçekleştirilen Demokrasi Endeksi çeşitli eksikliklere ve kusurlara sahip olsa da küresel ölçekte karşılaştırmalara fırsat veren önemli veriler sunan bir ölçek olarak her sene güncel veriler yayınlanmaktadır.

Her ölçek çeşitli göstergeleri veya veri kaynaklarını ihmal edebilir veya bazı kaynak ve göstergeleri daha geri plana, bazılarını ise daha ön plana çıkartacak şekilde kurgulanabilir. Bu ölçek geliştirmenin başlıca sorunsallarındandır. Demokrasi sadece sayılara veya yüzdelik oranlara indirilemeyecek kadar önemli bir değerdir. Ancak yine de ölçeklerin veya göstergelerin kusurları olsa da geliştirilen ölçekler önemli veriler sunmakta ve karşılaştırma fırsatı yaratmaktadır.

Demokrasi Endeksi 2023 raporuna göre, Orta Doğu bölgesinden sonra Sahra Altı Afrika Demokrasi Endeksi'nde en düşük puana sahip bölge olarak öne çıkmaktadır. Demokrasi Endeksi'nde ülkeler seçim süreci ve çoğulculuk, hükümetin işleyişi, siyasal katılım, siyasal kültür ve sivil özgürlükler olarak 5 başlık altında değerlendirilmektedir. Afrika'da özellikle seçim süreci, hükümetin işleyişi ve sivil özgürlükler noktasında problemler olduğuna ilişkin endeks önemli sinyaller vermektedir. Buna karşın, Afrika'da vatandaşların siyasal katılım

güdüleri ve siyasal kültür ise güçlü yönler olarak raporda vurgulanmakta ve Afrika'nın demokratik geleceğine ilişkin olumlu göstergeler de sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afrika, Sahra Altı Afrika, Siyasal Katılma, Demokrasi, Toplumsal Hareketler

KAYNAKÇA

Democracy Index 2023, Economist Intelligence, Retrieved from <https://www.eiu.com/n/campaigns/democracy-index-2023/>

Uysal, B. (1984) "Siyasal Katılma ve Katılma Davranışı Üzerinde Ailenin Etkisi", Amme İdaresi Dergisi, C.17, S.4, ss.109-134.

Schmidt, M. G. (2002), Demokrasi Kuramlarına Giriş, Çev. M. Emin Köktaş, Ankara, Vadi Yayınları

Sartori, G. (1977), Demokrasi Kuramı, Çev. Deniz Baykal, Ankara, Siyasi İlimler Türk Derneği Yayınları

Kapani, M. (2003) Politika Bilimine Giriş, 15. Baskı, Ankara, Bilgi Yayınevi

Kalaycıoğlu, E. (1984), Çağdaş Siyasal Bilim: Teori Olgular ve Süreçler, İstanbul, Beta Basım Yayım Dağıtım

Tocqueville A. D. (2016), Amerika'da Demokrasi, İstanbul, İletişim Yayınları

تكنولوجيا الاستمطار الاصطناعي ودورها في مقاومة الجفاف في إفريقيا

Artificial Rain Technology and Its Role in Combating Drought in Africa

محمد زكريا فضل* Mouhamed Zakaria FODOL

Abstract

Artificial rainmaking technology offers innovative solutions to address the challenges of drought, especially in the African continent, which is witnessing the increasing effects of climate change. This study aims to identify the scientific foundations of artificial rainmaking and evaluate its effectiveness in increasing rainfall in arid regions, based on literature analysis, including scientific articles and relevant government and international reports. By examining the experiences of countries such as the United Arab Emirates, the Kingdom of Saudi Arabia, China, India, Ethiopia, Kenya, and the Kingdom of Morocco, the study addressed the factors affecting the success of artificial rainmaking, such as the type of clouds and climatic conditions, in addition to searching for the benefits that this technology brings, such as increasing agricultural productivity and renewing water resources. The study also addressed the limitations that may cause the effectiveness of artificial rainmaking technology, such as the need for specific weather conditions and the need for rigorous scientific verification. Ultimately, the study suggested some solutions, such as the importance of following innovative financing strategies, strengthening public-private partnerships, and benefiting from international support. The study recommends the need to focus on improving cloud seeding techniques and comprehensive assessment of environmental impacts. The findings confirm that integrating artificial rain enhancement with water conservation strategies is an important tool to enhance the resilience of African countries to drought. Through a shared commitment to innovation and research collaboration, drought-stricken countries in Africa can move towards a more water-secure and sustainable future.

Keywords: Artificial rain enhancement, climate change, water security, environmental technology, financing strategies.

* PhD Researcher in Islamic Economics and Finance at Sakarya University, Türkiye, and Director of the Research Department at the African Center for Research and Policy Studies (AfroPolicy),
E-mail: mohamed.fodol@ogr.sakarya.edu.tr

ملخص

تقنية الاستمطار الاصطناعي، تُقدّم حلاً مبتكرةً لمواجهة تحديات الجفاف، خاصة في القارة الإفريقية التي تشهد تأثيرات متزايدة للتغير المناخي. تهدف هذه الدراسة إلى التعرف على الأسس العلمية للاستمطار الاصطناعي، وتقييم فعاليته في زيادة هطول الأمطار في المناطق القاحلة، معتمدةً على تحليل الأدبيات، من مقالات علمية، وتقارير حكومية ودولية ذات صلة. فمن خلال الاطلاع على تجارب دول مثل الإمارات العربية المتحدة، والمملكة العربية السعودية، والصين، والهند، وإثيوبيا، وكينيا، والمملكة المغربية، تناولت الدراسة العوامل المؤثرة على نجاح الاستمطار الاصطناعي، مثل نوع السُحب، والظروف المناخية، فضلاً عن البحث عن الفوائد التي تجلبها هذه التقنية، كزيادة الإنتاجية الزراعية، وتجديد الموارد المائية. كما تطرقت الدراسة أيضاً إلى القيود التي قد تحدّ من فاعلية تقنية الاستمطار الاصطناعي، مثل الحاجة إلى ظروف جوية محددة، وضرورة التحقق العلمي الدقيق. وفي نهاية المطاف، اقترحت الدراسة بعض الحلول المتمثلة في أهمية اتباع استراتيجيات التمويل المبتكرة، وتعزيز الشراكات بين القطاعين العام والخاص، فضلاً عن الاستفادة من الدعم الدولي. وتوصي الدراسة بضرورة التركيز على تحسين تقنيات البذر السحابي، والتقييم الشامل للتأثيرات البيئية. وجاءت الاستنتاجات لتؤكد على أن دمج الاستمطار الاصطناعي مع استراتيجيات الحفاظ على المياه يُعدّ أداة مهمة لتعزيز مرونة الدول الإفريقية في مواجهة الجفاف. فمن خلال التزام مشترك نحو الابتكار والتعاون البحثي، تستطيع الدول التي تعاني من الجفاف في إفريقيا أن تخطو نحو مستقبل أكثر أماناً مائياً واستدامة.

الكلمات المفتاحية: الاستمطار الاصطناعي، تغير المناخ، الأمن المائي، تكنولوجيا بيئية، استراتيجيات التمويل.

Analyzing the Impact of Domestic and Cross Border Tension on The Economic Growth in Nigeria

Toyin Olalekan BABALOLA*

Abstract

Domestic and international conflicts pose a threat to Nigeria's economic progress, necessitating the use of diplomacy, good governance, and conflict resolution techniques. Ayam (2008). Governments, donors, humanitarian organizations, and other stakeholders must work together to promote peace, stability, and resilience in fragile and conflict-affected situations in order to address domestic and cross-border insecurity. According to Brockmann, Hauck, & Reigeluth (2008), key tactics to boost growth and productivity in unstable environments include fortifying humanitarian coordination mechanisms, improving security risk management protocols, financing conflict-sensitive programming, promoting local ownership and leadership, and endorsing peacebuilding and conflict resolution initiatives. By addressing the underlying causes of insecurity and bolstering the resilience of the affected populations.

According to Diez, Stetter, & Albert (2006), conflicts, disagreements, or disputes that occur within a nation's borders between its own people, communities, or areas are referred to as domestic tension. Contrarily, conflicts, disagreements, or tense ties between adjacent countries or states are referred to as cross-border tension. According to Kim (2015), cross-border tension refers to wars or disputes between different countries or neighboring nations, whereas domestic tension occurs within a country's boundaries among its own population. The state of peace, stability, and economic growth both within and between countries can be significantly impacted by both kinds of friction.

This article focuses on the socioeconomic and political effects of both internal and cross-border insecurity on Nigerian development as they relate to trade disruptions, infrastructure damage, investment rate, human and physical capital, agricultural and food production, resource allocation, and foreign aid. Additionally, ideas for overcoming the social issues that have caused the nation (Nigeria) in particular and the West African region to regress are made.

* PhD Researcher, İstanbul Gelisim University, Institute of Social Science, Department of Economic and Finance, lekanoyinda1@gmail.com

Exploring the Synergy of Green Innovation, Renewable Energy, and Economic Growth in Africa

Imonitie IMAFIDON*

Abstract

This paper examines the relationship between green innovation, renewable energy, and economic growth in Africa. Attaining sustainable economic growth in Africa today is overly challenging due to the complex problems of climate change, environmental pollution, decreasing energy supplies, and biodiversity loss. The mandate for green innovation is to introduce innovations that focus primarily on reducing pollution, waste, and high cost of environmental sustainability. This research study focuses on green innovation with specific reference to renewable energy in addressing the most challenging issues facing Africa in respect to achieving the 17 Sustainable Development Goals (SDGs) set up by the United Nations in 2015, three of which are the greatest setback to African countries, they include; good health and well-being (SDG3), clean water and sanitation (SDG6), responsible consumption and production (SDG12), and environmental sustainability (SDG13). Furthermore, green innovation and renewable energy are critical determinants in fostering economic growth in Africa as they significantly promote environmental sustainability and economic productivity, as previous studies have shown. The following questions are the focus of this study. Firstly, how green innovation can contribute to the African SDGs. Secondly, how green innovation with specific reference to renewable energy can contribute to the economic growth of African countries. A theoretical literature review was conducted of which n=27 academic sources met the researcher's criteria on the impact of green innovation and renewable energy on economic growth in Africa. Investigations on this research area have increased dynamically over the years, and this paper provides an updated overview. This research paper delves into the growing body of literature, applying a systematic and comprehensive approach in addressing different points of view, theories, methodologies, analysis, and findings in the research field of green innovation, renewable energy, and their impact on economic growth in Africa.

Keywords: Green Innovation, Renewable Energy, Green Economic Growth, Economic Growth, Africa

* PhD Student, Department of Economics and Finance, Istanbul Gelisim University,
E-mail: imafidonimonitie@gmail.com

Afrika Ülkeleri Bankacılık Sistemi Finansal Kaynak Dağıtımının G-7 Ülkeleri İle Karşılaştırmalı Analizi

Murat TOPCU*

Abstract

One of the most important components of the financial system in a country is the banking system. While the banking system plays an important role in the creation and development of the country's savings accumulation, it also mediates the effective and efficient redistribution of the collected savings through credit channels. In this context, it is important to examine the course of the savings deposits collected by the banking system within the country's general economy and to which economic actors these financial resources are transferred in terms of the development of industry and entrepreneurship in the country and the encouragement of new investments. Within the banking system, the Central Bank creates financial resources by printing banknotes under the supervision and control of the state. Other commercial and investment banks within the system contribute to the expansion of the monetary base by creating registered money through credit and deposit channels, in other words, to the increase in the amount of financial resources to be used by businesses and to the facilitation of access to resources. Meanwhile, the collected financial resources support the country's economic development and growth in a macro sense by transferring them to areas and sectors that will increase production in the country, and create employment. In this context, the study aims to analyze the transfer of financial resources from the banking system in African countries to the private and public sectors by using the World Bank financial development data and to compare this transfer with the G7 countries. For this purpose, two variables were used to measure whether the financial resources collected in the banking system were used for financing the public or the private sector. The first is the "ratio of credits given to the private sector to GDP" on a country basis, and the second is the "ratio of credits given to the state and public economic enterprises to GDP". The differences were examined by comparing the results of the changes in the data of African countries regarding the two variables with the G7 countries.

The average GDP ratio of the banking system loans to the private sector in African countries is 19.76% (1990-2020). This ratio increases to 21.41% when the pre-2000 period, when the bipolar world began to change and financial liberalization was just beginning, is considered external - in other words, when the period between 2001-2020 is taken. Among the countries that provided the highest rate of loans to the private sector in the 1990-2020 period on the continent, South Africa is at the top of the list of countries that provided loans

* Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Gelişim Üniversitesi İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi,
E-posta: mtopcu@gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0660-6399>

to the private sector at a rate of approximately 114% of its GDP. South Africa is followed by Mauritius with 70%, Tunisia with 67%, Cabo Verde with 45%, and Egypt with 37%. The country with the lowest rate is Sudan with 6.5%. When the average between 2001-2020, when financial liberalization was more intense, is examined, the countries that provided the highest rate of credit to the private sector are South Africa with 121.94%; Mauritius, 83.28; Tunisia, 68.80%; Cabo Verde, 53.77%; and Egypt, 37.57. The lowest of this rate is Chad with 5.77%. When both data are evaluated comparatively, it is determined that there has been very little positive development in terms of supporting the private sector between the 1990-2000 period, when financial liberalization first began in African countries, and the 2000-2020 period, when financial liberalization and capital movements gradually increased.

The average GDP ratio of the credits provided by the banking system of the G-7 countries to the private sector is 128%. When the GDP ratio of the credits provided by the G-7 countries to the private sector is examined, the USA has the highest ratio with 188.14%. Japan is next with 170%, England with 147%, Canada with 121.5%, Germany with 91%, and France with 95%. Italy is in the last place with 79.5% among the G-7 countries.

These results show that African countries are far behind G-7 countries in transferring financial resources to the private sector, which has an important place in the development and growth of the general economy. It also means that the banking system in these countries cannot use credit channels, money creation processes and credit expansion effectively and efficiently in supporting the private sector.

One of the fundamental problems of the banking system in developing countries and underdeveloped countries is that the resources provided by the system are used to finance public needs and budget deficits. In this way, the banking system transfers the deposits it collects to public finance, excluding the private sector. The reason for this is that the risk of non-repayment of the debt given to finance the state is very low, while the risk of non-repayment of the loans given to the private sector is high. When the ratio of the entire banking system of African countries to the GDP of the loans given to the state and public economic enterprises is examined, the average of the continental countries is 7.58%. As stated above, it is seen that South Africa, which has the highest rate of providing loans to the private sector, is close to the continental average with 7.86%. This result shows that South Africa attaches more importance to supporting the private sector and uses less of the banking system resources in financing the state.

Among the continental countries, Egypt is at the top of the list of countries that direct banking system funds to public financing with 38.28%. Egypt is followed by Seychelles with 32%, Algeria with 28%, Mauritius with 20.30%, and Morocco with 18%. In this sense, South Africa is the most developed country in the continent in terms of economy and finance. (GDP: \$359 billion; Per capita national income \$6,000 Export: \$104.9 billion Import: \$103.1 billion) (Ministry of Foreign Affairs) It can be said that South Africa's emphasis on providing financial resources to the private sector with its banking system resources has an effect. The G7 countries' banking system's credit ratio to the state and public economic enterprises in the 1980-2020 period is 22.92%. The average for the 2000-2020 period is 20.81%. Among the G7 countries, Japan is the country that transferred banking system resources to public financing with a rate of 54.60% between 2000-2020. After Japan, Italy follows with 28.80%;

Germany with 20.51%; France with 17.28%; Canada with 11.72%; and the USA with 8.77%. The use of the banking system in terms of public financing is lower in G7 countries than in African countries, except for Japan.

As a result, it has been determined that African countries are far behind G-7 countries in terms of providing financial resources to the private sector when compared to European countries. The most important tool for a country's economic growth and development is private sector institutions. These institutions' making new investments and increasing their production depend on obtaining sustainable financial resources. It can be said that the inability of the banking system of the continental countries to transfer financial resources to the private sector at the level of developed countries; causes the continental countries to fail to develop economically through the private sector, to create new employment areas, to increase production and, accordingly, to increase the income and welfare of individuals.

Keywords: Financial Resource, African Countries, Banking System, G-7 Countries

Comparative Analysis of Financial Resource Allocation in the Banking System of African Countries with G7 Countries

Özet

Bir ülkedeki finansal sistemin en önemli bileşenlerinden biri bankacılık sistemidir. Bankacılık sistemi bir taraftan ülkenin tasarruf birikiminin oluşturulmasında ve geliştirilmesinde önemli rol oynarken diğer taraftan toplanan tasarrufların etkin ve verimli şekilde kredi kanallarından yeniden dağıtılmasına aracılık etmektedir. Bu bağlamda ülkedeki sanayi ve girişimciliğin gelişmesi, yeni yatırımların teşvik edilmesi açısından bankacılık sistemin ülkenin genel ekonomisi içerisinde topladığı tasarruf mevduatlarının seyri ve bu finansal kaynakların hangi ekonomik aktörlere aktardığının incelenmesi önemlidir. Bankacılık sistemi içerisinde Merkez Bankası devlet denetiminde ve kontrolünde banknot basmak suretiyle finansal kaynak yaratmaktadır. Sistem içerisindeki diğer ticari ve yatırım bankaları ise kredi ile mevduat kanallarından kaydi para yaratmak suretiyle parasal tabanın genişlemesine, diğer bir ifadeyle işletmelerin kullanacağı finansal kaynak miktarının artırılmasına ve kaynağa ulaşım imkânlarının kolaylaştırılmasına katkı sağlamaktadırlar. Aynı zamanda toplanan finansal kaynaklar ülkede üretimi artıracak, istihdam yaratacak, alanlara ve sektörler aktarmak suretiyle makro anlamda ülkenin ekonomik yönden gelişmesini ve kalkınmasını desteklemektedir. Bu kapsamda çalışma Dünya Bankası finansal gelişmişlik verilerini kullanarak Afrika ülkelerindeki bankacılık sisteminin özel sektöre ve kamusal alana finansal kaynak aktarımını ve bu aktarımın G7 ülkeleri ile karşılaştırmak suretiyle analizini amaçlamaktadır. Bu maksatla bankacılık sisteminde toplanan finansal kaynakların kamunun mu yoksa özel sektörün mü finansmanında kullanıldığını ölçmek için iki değişken kullanılmıştır. Birincisi ülke bazında **“özel sektöre verilen kredilerin GSYH'a oranı”**, ikincisi ise **“devlete ve kamu iktisadi teşebbüslerine verilen kredilerin GSYH'ye oranıdır”**. Afrika ülkelerinin iki değişkene ait verilerindeki değişim sonuçları G7 ülkeleri ile karşılaştırmak suretiyle farklılıklar incelenmiştir.

Afrika kıtası ülkelerinin bankacılık sisteminin özel sektöre kullandığı kredilerin GSYH oranı ortalama (1990-2020) arası % 19,76'dır. Bu oran iki kutuplu dünyanın değişmeye

başladığı ve finansal serbestleşmenin henüz başlangıç aşamasını teşkil eden 2000 öncesi dönem dışsal kabul edildiğinde -diğer bir ifadeyle 2001-2020 arası dönem alındığında- % 21,41'e çıkmaktadır. Kıta içerisinde 1990-2020 döneminde özel sektöre en yüksek oranda kredi kullandıran ülkeler arasında Güney Afrika GSYH 'sının yaklaşık % 114 oranında özel sektöre kredi kullanan ülkelerin en başında yer almaktadır. Güney Afrika'yı % 70 ile Marityus Mauritius, % 67 ile Tunus, %45 ile Cabo Verde, %37 ile Mısır izlemektedir. Bu oranın en düşük olduğu ülke ise % 6,5 ile Sudandır. Finansal serbestleşmenin daha yoğun olduğu 2001-2020 yılları arasındaki ortalama incelendiğinde en yüksek oranda özel sektöre kredi kullandıran ülkeler Güney Afrika % 121,94; Marityus (Mauritius), 83,28; Tunus %68,80; Cabo Verde % 53,77; Mısır 37,57 ile en yüksek sıralamada yer almaktadır. Bu oranın en düşüğü %5,77 ile Çad'dır (Chad). Her iki veri karşılaştırmalı olarak değerlendirildiğinde Afrika ülkelerinde finansal serbestleşmenin ilk başladığı 1990-2000 dönemi ile finansal serbestleşmenin ve sermaye hareketlerinin giderek arttığı 2000-2020 dönemi arasında özel sektörün desteklenmesi yönünde çok az pozitif yönde gelişme gösterdiği tespit edilmiştir.

G-7 ülkeleri bankacılık sisteminin özel sektöre kullandırdığı kredilerin GSYH oranı ortalaması % 128'dir. G-7 ülkelerinin özel sektöre kullandırdığı kredilerin GSYH oranı incelendiğinde ABD % 188,14 ile en yüksek orana sahiptir. Daha sonra Japonya % 170, İngiltere % 147, Kanada % 121,5 Almanya % 91, Fransa % 95 ile sıralamada yer almaktadır. G-7 ülkeleri içerisinde İtalya ise % 79,5 en son sıradadır.

Bu sonuçlar Afrika kıtası ülkelerin, genel ekonominin kalkınma ve gelişmesinde önemli yere sahip olan özel sektöre finansal kaynak aktarımında G-7 ülkeleri ile kıyaslandığında oldukça geride kaldıklarını göstermektedir. Ayrıca bu ülkelerdeki bankacılık sisteminin özel sektörün desteklenmesinde kredi kanallarının ve kaydi para yaratma süreçleri ile kredi genişlemesinin etkin ve verimli kullanamadıkları anlamına gelmektedir.

GOÜ ve az gelişmiş ülkelerde bankacılık sisteminin temel sorunlarından birisi sistemin sağladığı kaynakların kamunun ihtiyaçlarını ve bütçe açıklarının finanse edilmesinde kullanılmasıdır. Bu şekilde bankacılık sistemi topladığı mevduatı kamunun finansmanına aktarmakta özel sektörü dışlamaktadır. Bunun nedeni devleti finanse etmede verilen borcun geri dönmeme riskinin çok düşük olması, özel sektöre verilen kredilerin ise geri dönmeme riskinin yüksek olmasıdır. Afrika ülkeleri bankacılık sisteminin tamamının devlete ve kamu iktisadi teşebbüslerine verilen kredilerin GSYİH'ye oranı incelendiğinde kıta ülkeleri ortalaması %7,58'dir. Yukarıda belirtildiği üzere özel sektöre kredi kullandırmada en yüksek orana sahip olan Güney Afrika'nın %7,86 ile kıta ortalamasına yakın olduğu görülmektedir. Bu sonuç Güney Afrika'nın özel sektörün desteklenmesine daha fazla önem verdiğini, bankacılık sistemi kaynaklarının devletin finansmanında daha az kullandığını göstermektedir.

Kıta devletlerinden bankacılık sistemi fonlarını kamunun finansmanına yönlendiren ülkelerin başında ise %38,28 Mısır gelmektedir. Mısır %32 ile Seyşeller (Seychelles), %28 ile Cezayir (Algeria), %20,30 Marityus (Mauritius), %18 ile Fas (Morocco), yer almaktadır. Bu anlamda ekonomik ve finansal yönden kıtada büyük gelişme en gelişmiş ülkesi Güney Afrika'dır. (GSYİH:359 milyar \$; Kişi başına düşen milli gelir 6.000 \$ İhracat: 104,9 milyar \$ İthalat: 103,1 milyar \$) (dış işleri bakanlığı) Güney Afrika'nın bankacılık sistemi kaynakları

ile özel sektöre finansal kaynak sağlamaya önem vermesinin etkisi olduğu söylenebilir. G7 ülkeleri bankacılık sisteminin 1980-2020 dönemi devlete ve kamu iktisadi teşebbüslerine verilen kredilerin GSYİH oranı %22,92'dir. 2000-2020 dönemi ortalaması ise %20,81 dir. Bu oranın 2000-2020 arası G7 ülkeleri içerisinde bankacılık sistemi kaynaklarını kamunun finansmanına aktaran ülke %54,60 oranı ile Japonya'dır. Japonya'dan sonra % 28,80 ile İtalya; % 20,51 ile Almanya; %17,28 ile Fransa; % 11,72 Kanada; %8,77ABD takip etmektedir. Bankacılık sisteminin kamunun finansmanı açısından kullanımı G7 ülkelerinde Japonya hariç diğer ülkelerin oranları Afrika ülkelerinden düşüktür.

Sonuç olarak Avrupa ülkeleri ile kıyaslandığında Afrika ülkelerinin özel sektöre finansal kaynak sağlama yönünden G-7 ülkelerinin çok gerisinde olduğu tespit edilmiştir. Bir ülkenin ekonomik yönden büyüme gelişmesinin en önemli aracı özel sektör kuruluşlarıdır. Bu kuruluşların yeni yatırımlar yapması ve üretimlerini artırması sürdürülebilir finansal kaynak edinmelerine bağlıdır. Kıta ülkeleri bankacılık sisteminin özel sektöre gelişmiş ülkeler seviyesinde finansal kaynak aktaramaması; kıta ülkelerinin zincirleme olarak özel sektör vasıtasıyla ekonomik yönden gelişme gösterememelerine, yeni istihdam alanları yaratılmamasına, üretimin artırılmamasına, buna bağlı olarak bireylerin gelir ve refahının artırılmamasına sebep olduğu söylenebilir.

Keywords: Financial Resource, African Countries, Banking System, G-7 Countries

Environmental Policies Applied by the European Union to African Countries

Yaşar AKDEMİR*

Abstract

This study will summarize the historical development of the EU's environmental policies and its relations with the African continent within the scope of the EU's Green Deal, which is currently in force. Within this framework, the EU's initiatives and diplomatic activities towards African countries in combating environmental problems, especially the climate crisis, will be discussed. The EU's environmental policies towards Africa will be examined through the EU's soft/normative/transformational power.

The EU has made the most significant effort in the international fight against environmental problems initiated by the United Nations. The EU, which includes most of the developed countries that cause climate change, has made considerable progress in this regard with the internal and external policies that has implemented. On the other hand; the African continent, which has contributed almost nothing to climate change and suffers a significant portion of the world's population, hosts the world's poorest countries, which are most affected by the crisis. Therefore, it is very important for the (EU) to help the poor South (African countries) in combating climate change, both in overcoming this vital problem and in ensuring climate justice.

The countries in which the EU has made agreements in trade, investment, and other areas, and emphasized issues such as sustainable development, environment and climate change, are particularly in the African continent. African countries, which were colonies of developed European countries in the past, are signing agreements that are mostly designed in line with the interests of these developed countries during the decolonization period. It is a view agreed upon by the authorities that Africa, which is very backward in terms of both industrialization and urbanization, is the continent that suffers the most from the climate problem even though its fossil fuel use, which causes the climate crisis, is very low. Developed countries have committed to providing 100 billion dollars of support annually to poor countries, especially African countries, to combat the climate crisis at the UN Climate Change Conference (COP26) held in Glasgow, Scotland in November 2021. In the meantime, poor countries have been waiting for these commitments to be fulfilled.

Combating climate change creates a serious financial resource. It seems that African countries are lagging in the global fight against climate change. The most important reason for this is the financial inadequacy to meet these costs. They do not have enough resources to make or develop infrastructure investments such as living spaces or schools, roads,

* PhD Student, Istanbul Beykent University, E-mail: yakdemiryasar@gmail.com

hospitals, and sewage systems. The majority of the poor countries in the continent live in makeshift houses, which naturally increases the risk of death after a disaster. In addition, the inadequacy of health facilities and staff is another risk factor in terms of survival after a disaster. For these reasons, it is very important to meet the financial needs of African countries.

According to a report published by UNICEF in 2021, climate change is leading to a climate disaster in Africa. Drought has peaked in Ethiopia, Kenya, and Somalia. The number of people without access to clean water in these countries increased from 9.5 million to 16.2 million in 2021. This has seriously increased the risk of epidemics. The same report states that water resources have decreased by more than 40 percent in Burkina Faso, Chad, Mali, Niger, and Nigeria in the last 20 years due to drought, and millions of people are exposed to the same risk of epidemics. In contrast, the city of Alexandria on the Mediterranean coast of Egypt is at risk of being flooded due to climate change. Again, the extreme heat experienced in Egypt in 2021 due to climate change caused agricultural products to fall by more than 50 percent.

In 1997, the EU Commission published the Green Paper. It was explained in this document that a new era had begun in relations between Europe and 78 countries in Africa, the Pacific and the Caribbean, called the AKP countries. It was stated that a brand new environment existed in the world under the influence of globalization, and that “the era of imperialism and the post-colonial period were over, international relations now took place in a more transparent environment and that it was the responsibility of each country to fulfill the requirements of this environment.” After publishing the Green Paper, the EU reiterated its promise to support the development of these countries in the Cotonou Agreement it signed with these AKP countries and emphasized that it would contribute to the establishment of peace and security by cooperating with them. The issue of “reducing poverty” was one of the important articles highlighted in the Agreement. The safest way to ensure the development of developing countries, especially in Africa, is to increase the share these countries receive from world trade. To do this, these countries need to integrate into world markets and work in harmony with the World Trade Organization. The EU's relationship with AKP countries began with a series of agreements signed in Lome, the capital of Togo, in 1975.

After publishing the Green Document, the EU reiterated its promise to support the development of these AKP countries in the Cotonou Agreement it signed with them and emphasized that it would contribute to the establishment of peace and security by cooperating with them. The issue of “reducing poverty” is one of the important articles highlighted in the Agreement. The safest way to ensure the development of developing countries, especially in Africa, is to increase the share of these countries in world trade. To do this, these countries need to integrate into world markets and work in harmony with the World Trade Organization. The EU's relationship with the AKP countries began with a series of agreements signed in Lome, the capital of Togo, in 1975.

Four Lome Agreements were signed, which regulate trade relations and economic aid between the EU and the AKP (African-Caribbean-Pacific) countries for 25 years, on the condition that democracy and human rights are increasingly strengthened.

The Lome Agreements have been very beneficial for the EU. It is a great advantage for the EU to provide the variety and supply of raw materials needed by its developing industry, and even to guarantee this supply by placing itself in a privileged position. In addition, it is another gain for the EU to take ownership of the old relations and responsibilities in the AKP countries, most of which are former colonies. In addition, in the 21st century, the EU's relations with African countries have been on an increasing course with four separate summit meetings held between 2000 and 2014. These summit meetings, attended by heads of state and government from both sides, were the Cairo summit, the Lisbon summit, the Tripoli summit and the Brussels summit, respectively. The relations between the African Union, which has 54 members, and the EU, which has 27 members, have continued to develop outside of these summits.

EU officials have recently frequently emphasized that cooperation with “like-minded partners” will be prioritized. The European Green Deal specifically states the desire to “support partnership development” on climate, especially in Africa and in countries neighboring Europe. In this context, it is stated that the development of developing countries, least developed countries and small island states in Africa will be supported.

Within the framework of the Paris Climate Agreement and the European Green Deal, green technology investments will increase rapidly to ensure the economic growth of the EU. In this context, the need for clean energy minerals will also increase. The European Commission has defined 30 strategically important raw materials, including boron, cobalt, lithium and magnesium, considering the areas that the European industry will need in the coming period (such as batteries). The reason for this definition is to emphasize the EU's increasing need for these raw materials. For example; It is stated that the EU will need approximately 17 times more lithium supply in 2050 compared to current amounts. Almost all of these raw materials are abundant in the African continent. The European Commission's foreign policy objectives for the upcoming period include strengthening the supply of strategic raw materials that are important for the EU's green industrial production with the European Critical Raw Materials Act, improving the partial production of raw materials from waste and through circularity, and developing a diplomatic approach to sign new trade and investment agreements that will ensure the sustainable supply of critical raw materials, especially with “like-minded partners”.

Keywords: Environmental policies, Climate Change, European union, Africa.

Avrupa Birliği'nin Afrika Ülkelerine Uyguladığı Çevre Politikaları

Özet

Bu çalışmada AB'nin çevre politikalarının tarihsel süreç içinde gelişimi ve hali hazırda yürürlükte bulunan AB'nin Yeşil Mutabakat kapsamında Afrika kıtası ile olan ilişkileri

özetlenecektir. Bu çerçevede AB'nin başta iklim krizi olmak üzere çevre sorunlarıyla mücadelede Afrika ülkelerine yönelik girişimleri ve diplomatik faaliyetleri ele alınacaktır. AB'nin Afrika'ya yönelik çevre politikaları, AB'nin yumuşak/normatif/dönüştürücü gücü üzerinden incelenecektir.

Birleşmiş Milletlerin başlattığı çevre sorunları ile uluslararası mücadelede, en kayda değer çabayı gösteren AB'dir. İklim değişikliğine sebep olan gelişmiş ülkelerin çoğunu bünyesinde barındıran AB, uyguladığı birliği ve dışı politikalarla bu konuda oldukça yol almıştır. Diğer taraftan; iklim değişikliğine neredeyse hiç katkıda bulunmayan ve dünya nüfusunun önemli bir kısmını barındıran Afrika kıtası, krizden en fazla etkilenen dünyanın en fakir ülkelerini bünyesinde barındırmaktadır. Bu yüzden iklim değişikliği ile mücadelede zengin Kuzey'in (AB), fakir Güney'e (Afrika ülkeleri) yardım etmesi hem bu hayati sorunun aşılmasında hem de iklim adaletinin sağlanmasında çok önemlidir.

AB'nin ticaret, yatırım ve diğer alanlarda anlaşma yaptığı ve bu anlaşmalarda sürdürülebilir kalkınma, çevre ve iklim değişikliği gibi konuları önemle vurguladığı ülkeler özellikle Afrika kıtasındadır. Geçmişte gelişmiş Avrupa ülkelerinin sömürgeleri olan Afrika ülkeleri, dekolonizasyon döneminde de daha çok bu gelişmiş ülkelerin çıkarları doğrultusunda düzenlenmiş anlaşmalara imza atmaktadır.

Gerek sanayileşme gerekse kentleşme konusunda çok geri olan Afrika'nın bu durumuyla iklim krizine sebep olan fosil yakıt kullanımı çok çok az olmasına karşın iklim sorunundan en çok zarar gören kıta olması yetkililerin üzerinde mutabık kaldığı bir görüştür. Gelişmiş ülkeler; Kasım 2021'de İskoçya'nın Glasgow kentinde gerçekleşen BM İklim Değişikliği Konferansında (COP26) yoksul ülkelere, bu arada özellikle Afrika ülkelerine iklim kriziyle mücadele için yılda 100 milyar dolarlık destek sağlamayı taahhüt etmişlerdir. Aradan geçen zamanda yoksul ülkeler bu taahhütlerin yerine getirilmesini beklemektedir.

İklim değişikliği ile mücadele etmek ülkelere ciddi finansal kaynak ihtiyacı doğurmaktadır. Görünen o ki, Afrika ülkeleri iklim değişikliği ile küresel mücadele konusunda geri kalmaktadır. Bunun en önemli sebebi, bu maliyetleri karşılayabilme noktasındaki finansal yetersizliktir. Yaşam alanlarını ya da okul, yol, hastane, kanalizasyon gibi altyapı yatırımlarını yapmak ya da mevcutları geliştirmek için özkaynakları yetersizdir. Kıtadaki çoğunluğu yoksul olan insanlar derme çatma evlerde oturmakta, bu da doğal olarak afet sonrası ölüm riskini artırmaktadır. Bundan başka sağlık tesislerinin ve kadroların yetersiz olması da afet sonrası hayatta kalma konusunda başka bir risk unsurudur. Afrika kıtası ülkelerinin finansman ihtiyaçlarının karşılanması bu sebeplerden dolayı çok önemlidir.

UNICEF'in 2021 yılında yayımladığı rapora göre, Afrika'da iklim değişikliğinden iklim felaketine doğru gidilmektedir. Etiyopya, Kenya ve Somali'de kuraklık zirveye çıkmıştır. Bu ülkelerde temiz suya ulaşamayan insan sayısı 2021'de 9,5 milyondan 16,2 milyona yükselmiştir. Bu durum salgın hastalık riskini çok ciddi olarak artırmıştır. Aynı raporda, Burkina Faso, Çad, Mali, Nijer ve Nijerya'da da kuraklık yüzünden son 20 yılda su kaynaklarının yüzde 40'dan fazla azaldığı ve milyonlarca insanın aynı şekilde salgın hastalık riskine maruz kaldığı belirtilmektedir. Buna karşın, Mısır'ın Akdeniz kıyısındaki

İskenderiye şehri ise iklim değişikliği yüzünden sular altında kalma riski taşımaktadır. Yine iklim değişikliği yüzünden Mısır'da 2021'de yaşanan aşırı sıcaklar, tarımsal ürünlerin yüzde 50'den fazla düşmesine neden olmuştur.

1997 yılında AB Komisyonu, Yeşil Belge'yi (Green Paper) yayınlamıştır. Avrupa ile AKP ülkeleri denilen Afrika, Pasifik ve Karayip'de bulunan 78 ülke arasındaki ilişkilerde yeni bir dönemin başladığı bu belgede açıklanmıştır. Küreselleşmenin etkisi altındaki dünyada yepyeni bir ortamın varlığından bahsedilerek, “emperyalizm çağının ve post-kolonyal dönemin geride kaldığı, artık uluslararası ilişkilerin daha şeffaf bir ortamda cereyan ettiği ve bu ortamın gereklerini yerine getirmenin her ülkenin kendi sorumluluğu altında olduğu” ifade edilmiştir.

AB, Yeşil Belge'yi yayınladıktan sonra yine bu AKP ülkeleri ile imzaladığı Cotonou Antlaşmasında, bu ülkelerin kalkınmasına destek vaadini tekrarlamış ve onlarla işbirliği yaparak barış ve güvenliğin gerçekleşmesine katkı yapacaklarını vurgulamıştır. “Fakirliği azaltmak” konusu, Antlaşmada öne çıkarılan önemli maddelerden biridir. Başta Afrika olmak üzere gelişmekte olan ülkelerin kalkınmalarını sağlamanın en güvenli yolu, bu ülkelerin dünya ticaretinden aldıkları payı artırmaktır. Bunun için de bu ülkelerin dünya pazarlarına entegre olmaları ve Dünya Ticaret Örgütü'yle uyum içinde çalışmalarını gerekmektedir. AB'nin AKP ülkeleri ile ilişkisi Togo'nun başkenti Lome'de 1975 yılında imzalanan bir dizi anlaşma ile başlamaktadır.

AB ile AKP (Afrika-Karayip- Pasifik) ülkeleri arasındaki ticari ilişkileri ve ekonomik yardımları, demokrasi ve insan haklarının da giderek güçlenmesi koşuluna bağlı olarak 25 yıl boyunca düzenleyen 4 adet Lome Anlaşması imzalanmıştır.

Lome Anlaşmaları, AB için çok faydalı olmuştur. Gelişen sanayisinin ihtiyacı olan hammaddelerin çeşitliliğini ve teminini sağlamak, hatta bu temini kendini ayrıcalıklı bir yere koydurarak garantilemek AB için büyük bir avantajdır. Ayrıca çok büyük bir kısmı eski sömürgesi olan AKP ülkelerindeki eski zamanlardan kalan ilişkilere ve sorumluluklara sahip çıkması AB'nin başka bir kazancıdır.

Bundan başka 21. yüzyılda, 2000-2014 yılları arasında düzenlenen dört ayrı zirve toplantısı ile AB'nin Afrika ülkeleri ilişkileri yükselen bir seyir izlemiştir. Her iki taraftan da devlet ve hükümet başkanlarının katıldığı bu zirve toplantıları sırasıyla; Kahire zirvesi, Lizbon zirvesi, Tripoli zirvesi ve Brüksel zirvesidir. 54 üyeli Afrika Birliği ile 27 üyeli AB arasındaki ilişkiler bu zirveler dışında da gelişmeye devam etmiştir.

AB yetkilileri son zamanlarda, “benzer düşünceye sahip ortaklar” ile iş birliğine öncelik verileceğini sıklıkla vurgulamaktadır. Avrupa Yeşil Mutabakatı'nda, özellikle Afrika'da ve Avrupa'nın komşusu olan ülkelere iklim konusunda “ortaklık geliştirmeyi destekleme” arzusu özellikle belirtilmektedir. Bu bağlamda Afrika'da gelişmekte olan ülkeler, en az gelişmiş ülkeler, küçük ada devletlerinin gelişiminin destekleneceği ifade edilmektedir.

Paris İklim Anlaşması ve Avrupa Yeşil Mutabakatı çerçevesinde AB'nin ekonomik büyümesini sağlamak için yeşil teknoloji yatırımları hızlı bir şekilde artacaktır. Bu bağlamda

temiz enerji minerallerine ihtiyaç da artacaktır. Avrupa Komisyonu tarafından Avrupa sanayisinin önümüzdeki dönemde ihtiyaç duyacağı alanlar (pıl, batarya gibi...) göz önünde bulundurularak bor, kobalt, lityum ve magnezyum gibi hammaddelerin yer aldığı stratejik öneme sahip 30 hammadde tanımlanmıştır. Bu tanımın yapılmasının sebebi AB'nin bu hammaddelere artan ihtiyacının vurgulanmasıdır. Örnek olarak; AB'nin güncel miktarlarla kıyaslandığında; 2050'de yaklaşık 17 kat lityum tedarigine ihtiyaç duyacağı ifade edilmektedir. Bu hammaddelerin hemen hemen tamamı da Afrika kıtasında bol bol bulunmaktadır. Avrupa Kritik Hammaddeler Yasası ile AB'nin yeşil sanayi üretimi için önem arz eden stratejik hammadde tedariginin güçlendirilmesi, hammaddelerin kısmen atıklardan ve döngüsellik yoluyla elde edilmesinin iyileştirilmesi ve özellikle "benzer düşünen ortaklar" başta olmak üzere kritik hammaddelerin sürdürülebilir tedarigini sağlayacak yeni ticaret ve yatırım anlaşmalarının imzalanması için diplomatik yaklaşımın geliştirilmesi Avrupa Komisyonunun önümüzdeki dönemde gözeteceği dış politika hedefleri arasında yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çevre politikaları, İklim değişikliği, Avrupa birliği, Afrika.

General Assessment of Climate Change and Its Impacts in Africa

Saidou KINDA*

Abstract

Climate change refers to a general situation that occurs as a result of long-term changes in the Earth's atmosphere and oceans. These changes generally manifest themselves with obvious indicators such as an increase in the average temperature level of the planet, changes in weather conditions, and an increase in extreme events. Therefore, climate change and global warming are inseparable issues. Climate change has become more apparent with the industrial revolution, and its main reason is that greenhouse gases such as carbon dioxide (CO₂), nitrogen oxides (NO_x), and methane (CH₄) released into the atmosphere from human activities affect the natural climate system. The effect of these greenhouse gases keeps some of the heat coming from the sun in the atmosphere, causing the planet to warm up. This leads to changes in the climate, global warming, and various effects. Global warming and climate change are one of the most important problems of the planet today. They are on the main agendas of countries and even international organizations. When we consider the effects of global warming and climate change and the problems they will cause it becomes obvious that the topics are worth much research. In this study, we observed the climate problems and natural disasters that have recently developed in Africa and made a general assessment of climate change in the region. When we consider the meteorological data of most countries in Africa, we notice that there have been major changes in factors such as temperature, rainfall, floods, and drought. The reasons for the disruption of this natural balance are undoubtedly the effects of climate change. Regions that could not tolerate 40 degrees Celsius have now started to see 50 degrees. Some regions are flooded. Months that should be cold are hot. It has become very difficult to distinguish between rainy and dry months. Stopping this environmental imbalance is possible through combating climate change. The aim of our study is to reveal the climate change situation in Africa and raise awareness about climate change and global warming. Because without awareness, it is almost impossible to cope with this global problem. In addition, we tried to reveal ways to combat climate change. Combating climate change involves a variety of measures, such as reducing greenhouse gas emissions, promoting the use of clean energy, increasing energy efficiency, stopping deforestation, encouraging sustainable agricultural practices, and ensuring social cohesion. International cooperation and policy making are also important in combating climate change because climate change is a global problem and requires solutions that transcend borders.

Keywords: Climate change; global warming; climate change in Africa; climate change effects

Afrika'da İklim Değişikliği ve Etkilerinin Genel Değerlendirmesi

Özet

İklim değişikliği İngilizce terimi ile climate change, Dünya'nın atmosferinde ve okyanuslarında gerçekleşen uzun vadeli değişikliklerin sonucunda ortaya çıkan genel bir durumu ifade etmektedir. Bu değişiklikler, genellikle gezegenin ortalama sıcaklık seviyesindeki artış, hava koşullarındaki değişiklikler ve ekstrem olaylardaki artış gibi belirgin göstergelerle kendini göstermektedir. Dolayısıyla iklim değişikliği ve küresel ısınma birbirinden ayrılamaz konulardır. İklim değişikliği, sanayi devrimi ile daha belirgin hal kazanmış olup temel nedeni, insan faaliyetlerinden atmosfere salınan karbon dioksit (CO₂), azot oksitler (NO_x) ve metan (CH₄) gibi sera gazları etmenlerin, doğal iklim sistemini etkilemesidir. Bu sera gazların etkisi ile güneşten gelen ısının bir kısmını atmosferde tutarak gezegenin ısınmasına neden olmaktadır. Bu da iklimdeki değişikliklere, küresel ısınmaya ve çeşitli etkilere yol açmaktadır. Küresel ısınma ve iklim değişikliği günümüzün gezegenin en önemli sorunlarından biri olmaktadır. Ülkelerin hatta uluslararası örgütlerin ana gündemlerindedir. Küresel ısınma ve iklim değişikliğinin etkileri ve gelecekte önlem alınmazsa yol açacakları sorunlara göz önünde bulundurduğumuzda araştırmaya değer konu oldukları aşikârdır. Bu çalışmamızda son zamanlarda Afrika'da gelişen iklim sorunlarını ve doğal afetlerini gözlemleyerek bölgedeki iklim değişikliğinin genel değerlendirmesini yaptık. Afrika'nın çoğu ülkenin meteorolojik verilere ele aldığımızda, bu son zamanlarda sıcaklık, yağmur seviyesi, seller, kuraklık gibi etkenlerinde büyük değişiklikler olduğunu fark ettik. Bu doğal dengenin bozulma sebepleri şüphesiz ki iklim değişikliğinin etkileridir. Bölgede kuraklık gittikçe büyümektedir. Yağmurlu bölgeler yağmur alamamaya başlamıştır. 40 santigrat derecesini geremeyen bölgeler artık 50 dereceyi görmeye başlamıştır. Bazı bölgeler seller içinde kalmaktadır. Soğuk olması gereken aylar sıcak geçmektedir. Artık yağmurlu aylar ve kurak aylar birbirlerinden ayırmak çok zor olmuştur. Bu çevresel dengesizliğinin durdurulması, iklim değişikliği ile mücadeleden geçmektedir. Çalışmamızın amacı Afrika'daki iklim değişikliği durumunu ortaya koyarak iklim değişikliği ve küresel ısınma konusunda farkındalık uyandırmaktır. Zira farkındalık olmadan bu küresel sorunla başa çıkmak neredeyse imkansızdır. Bunun yanında iklim değişikliği ile ilgili mücadele yollarını ortaya çıkarmaya çalıştık.

İklim değişikliği ile mücadele, sera gazı emisyonlarını azaltma, temiz enerji kullanımını teşvik etme, enerji verimliliğini artırma, ormansızlaşmayı durdurma, sürdürülebilir tarım uygulamalarını teşvik etme ve toplumsal uyumu sağlama gibi çeşitli önlemleri içermektedir. Uluslararası işbirliği ve politika oluşturma da iklim değişikliği ile mücadelede önemlidir, çünkü iklim değişikliği küresel bir sorundur ve sınırları aşan çözümler gerektirmektedir.

Anahtar Kelimeler: İklim değişikliği; küresel ısınma; Afrika'da iklim değişikliği; iklim değişikliği etkileri

The Place of Smart Card Readers in General Elections in Africa: An Evaluation Study of Nigeria's Experience

Uyi Christopher IYAMU*

Abstract

This study examines the impact of the deployment of the electronic voter accreditation process on the credibility of the 2015 general elections in Nigeria. The study was considered worthwhile given the fact that the electoral process in Nigeria has throughout the history of the country been mired in controversy and crisis arising essentially from a complex set of issues such as voter impersonation and multiple voting in the election management process. Three major objectives were identified for the study viz: to determine the reliability and implications of the electronic voter accreditation system in the 2015 general elections in Nigeria. To identify the limitations and challenges associated with the introduction of the electronic voter accreditation system Nigeria's 2015 electoral process. To investigate the impact of electronic voter accreditation process on the credibility of the 2015 general election in Nigeria. The study was anchored on the liberal theory of democracy which places emphasis on the quality of the electoral process in ensuring that a state is democratic. This theory was considered appropriate due to its emphasis on the electoral process in the democratic scheme of things. The study also adopted a mixed method; that is; it is based on a combination of quantitative and qualitative data. While the quantitative data was gathered from questionnaires administered across the six geo-political zones of Nigeria, the qualitative data was gathered from the interviews with key personalities central to the issues under investigation. Furthermore, triangulation process which involved the integration of the quantitative and qualitative data was adopted in the analysis in order to provide a holistic appraisal of the issues. Evidence gathered in the course of the study resulted in the following findings: That electronic voter accreditation has no statistically significant impact on election credibility in Nigeria. The study also established that electronic voter accreditation has limitations and challenges in the electoral process of Nigeria. On the basis of this it is recommended that INEC should ensure extensive and through enlightenment on the benefits of the Electronic accreditation process in order to avoid a reoccurrence of the challenges recorded with the deployment of the technology

Keywords: Elections, Democracy, Electronic Voter Accreditation, Card Reader, Nigeria, INEC, Election Credibility

* PhD Student, İstanbul Gelisim University, Institute of Social Science, Department of Economic and Finance, E-mail: christopheriyamu@gmail.com

الجماعات المسلحة في منطقة الساحل وغرب أفريقيا: آثارها على شمال أفريقيا والأمن الإقليمي

Armed Groups in the Sahel and West Africa: Its Implications for North Africa and Regional Security

Ihep ACHEK*

Abstraction:

Terrorism and violent extremism have become paramount threats in the Sahel and West Africa, with much farther-reaching implications for North Africa and regional stability. This paper identifies the root causes of terrorism in the region, examines the organizational structures of the major terrorist organizations, and assesses the impact on North Africa and beyond. Besides that, it evaluates the efficiency of the current counter-terrorism approaches and suggests ways of improving the inter-regional coordination. The research adopts a mixed-method approach, and it combines qualitative and quantitative techniques to examine strategies that are effective in combating terrorism and fostering regional stability.

Sahel and West Africa are becoming more susceptible to terrorism because of the social, economic, and political factors. The emergence of jihadist groups like Boko Haram, Al-Qaeda in the Islamic Maghreb and Islamic State in the Greater Sahara has aggravated the security problems in the region. Poor governance, unsecure borders as well external impact are the key reason lying behind this growing danger. The purpose of this paper is to analyze the reasons behind terrorism in the region and its wider effects, especially on North Africa.

According to the studies, the roots of terrorism in the Sahel and the West African region can be traced back to the historical and socioeconomic issues. The collapse of the state institutions, high level of poverty and tensions based on ethnicity contribute to the emergence of radicalization. Moreover, the organizational structures of terrorist organizations are often flexible and improvised, which provides them with ability to use local grievances and conflicts.

*Understand the sources and the push factors of terrorism in the Sahel and West Africa.

*Analyze the organizational structures and tactics of major terrorist groups in the region.

*Analyze the effect of terrorism on regional stability, socio-economic development, and human security.

*Assess the efficacy of national, local, and international counter-terrorism measures.

* Researcher in Political Science, International Relations, and History at the Center for Think Tank and Policy Studies, E-mail: info@afropolicy.com

*Identify areas for improved coordination among the stakeholders to tackle the dynamic nature of terrorist threats.

Conclusions: The study reveals the roots of terrorism which are poverty, unemployment, and the low access to education. On top of that, bad governance and corruption lead to the emergence and development of terrorist groups. The research concludes that terrorist groups have the capability to adapt, thus expanding beyond the Sahel into North Africa and West Africa.

- 1- Reinforce governance and reduce corruption to weaken the influence of terrorist organizations.
- 2- Encourage socio-economic development to tackle poverty and enhance resistance to radicalization.
- 3- Strengthen regional cooperation in fighting the transnational character of terrorism.
- 4- Carry out counter-terrorism measures at the national and regional levels.
- 5- Promote international partnerships as a vehicle to support local initiatives.

Conclusion:

Terrorism in the Sahel and West Africa is a great danger to the peace and security of the region. Overcoming these issues requires an integrated solution that involves implementation of efficient governance, socio-economic development, and robust security measures. Coordination of national, regional, and global actors is important not only to fight against terrorism but also to create stability.

خلاصة:

أصبح الإرهاب والتطرف العنيف تهديدات كبرى في منطقة الساحل وغرب أفريقيا، مع ما يترتب على ذلك من آثار بعيدة المدى على شمال أفريقيا والاستقرار الإقليمي. تحدد هذه الورقة الأسباب الجذرية للإرهاب في المنطقة، وتفحص الهياكل التنظيمية للمنظمات الإرهابية الكبرى، وتقيم تأثيرها على شمال أفريقيا وخارجها. وإلى جانب ذلك، فهو يقيم كفاءة النهج الحالي لمكافحة الإرهاب ويقترح سبل تحسين التنسيق بين الأقاليم. يتبنى البحث منهجاً مختلطاً، فهو يجمع بين التقنيات النوعية والكمية لدراسة الاستراتيجيات الفعالة في مكافحة الإرهاب وتعزيز الاستقرار الإقليمي.

مقدمة:

أصبحت منطقة الساحل وغرب أفريقيا أكثر عرضة للإرهاب بسبب العوامل الاجتماعية والاقتصادية والسياسية. وأدى ظهور الجماعات الجهادية مثل بوكو حرام وتنظيم القاعدة في بلاد المغرب الإسلامي والدولة الإسلامية في الصحراء الكبرى إلى تفاقم المشاكل الأمنية في المنطقة. إن سوء الإدارة والحدود غير الآمنة وكذلك التأثير الخارجي هي السبب الرئيسي وراء هذا الخطر المتزايد. تهدف هذه الورقة إلى تحليل الأسباب الكامنة وراء الإرهاب في المنطقة وأثاره الأوسع، خاصة في شمال أفريقيا.

ووفقاً للدراسات، يمكن إرجاع جذور الإرهاب في منطقة الساحل وغرب أفريقيا إلى القضايا التاريخية والاجتماعية والاقتصادية. ويساهم انهيار مؤسسات الدولة وارتفاع مستوى الفقر والتوترات القائمة على أساس العرق في ظهور التطرف. علاوة على ذلك، فإن الهياكل التنظيمية للمنظمات الإرهابية غالباً ما تكون مرنة ومرتبلة، مما يوفر لها القدرة على استغلال المظالم والصراعات المحلية.

- *فهم مصادر وعوامل الدفع للإرهاب في منطقة الساحل وغرب أفريقيا.
- *تحليل الهياكل التنظيمية والتكتيكات للجماعات الإرهابية الكبرى في المنطقة.
- *تحليل تأثير الإرهاب على الاستقرار الإقليمي والتنمية الاجتماعية والاقتصادية والأمن الإنساني.
- *تقييم فعالية التدابير الوطنية والمحلية والدولية لمكافحة الإرهاب.
- *تحديد مجالات تحسين التنسيق بين أصحاب المصلحة لمعالجة الطبيعة الديناميكية للتهديدات الإرهابية.

الاستنتاجات: كشفت الدراسة عن جذور الإرهاب وهي الفقر والبطالة وقلة فرص الحصول على التعليم. علاوة على ذلك، يؤدي سوء الحكم والفساد إلى ظهور الجماعات الإرهابية وتطورها. ويخلص البحث إلى أن الجماعات الإرهابية لديها القدرة على التكيف، وبالتالي التوسع خارج منطقة الساحل إلى شمال أفريقيا وغرب أفريقيا.

- 1- تعزيز الحكم والحد من الفساد لإضعاف نفوذ التنظيمات الإرهابية.
- 2- تشجيع التنمية الاجتماعية والاقتصادية لمعالجة الفقر وتعزيز مقاومة التطرف.
- 3- تعزيز التعاون الإقليمي في مكافحة الطابع العابر للحدود الوطنية للإرهاب.
- 4- تنفيذ تدابير مكافحة الإرهاب على الصعيدين الوطني والإقليمي.
- 5- تعزيز الشراكات الدولية كوسيلة لدعم المبادرات المحلية.

الخاتمة:

يشكل الإرهاب في منطقة الساحل وغرب أفريقيا خطراً كبيراً على السلام والأمن في المنطقة. إن التغلب على هذه القضايا يتطلب حلاً متكاملاً يتضمن تنفيذ الحكم الفعال، والتنمية الاجتماعية والاقتصادية، واتخاذ التدابير الأمنية القوية. إن التنسيق بين الجهات الفاعلة الوطنية والإقليمية والعالمية أمر مهم ليس فقط لمكافحة الإرهاب ولكن أيضاً لخلق الاستقرار.

The Impact of Boko Haram Insurgency on Nigerian Society and Politics

Nasma Aly ABDELAAL*, Rahmat ULLAH**

Abstract

Boko Haram is a militant Islamist group based in Northeastern Nigeria, which roughly translates to “Western Education is Forbidden,” reflecting their strong opposition to secular education. The study aims to reveal the impact of Boko Haram activities on Nigerian politics and society. A qualitative method of data collection, which relies majorly on secondary sources of data from journals and online sources, was used for this study. The findings of this study revealed that the activities of Boko Haram have impacted Nigerian politics such that its persistence has led to citizens’ distrust in political leadership, a negative impact on voter turnout and election campaigns in affected regions, heightened ethnic and religious tension, and diversion of resources to settle security concerns caused by the insurgency. This study also found that the activities of Boko Haram have impacted Nigerian society through loss of lives and properties such as farmlands, leading to extreme poverty and hunger in affected regions, displacement of people from their homes, and disruption of education. In conclusion, the impact of the Boko Haram insurgency on politics and society is multifaceted and profound. Therefore, this study suggests the need for further research to address the root cause of the insurgency and counterinsurgency intelligence, which will provide insights for policymakers, the Nigerian government, humanitarian organizations, and international communities on tackling the challenges posed by Boko Haram activities.

Keywords: Nigeria, Boko Haram, Impact, Society, Politics

* Postgraduate Student, Department of Political Science and Public Administration, Istanbul Gelisim University, E-mail: nasma.abdelaal@ogr.gelisim.edu.tr ORCID <https://orcid.org/0009-0000-1591-177X>

** Asst. Prof. Dr., Department of Political Science and International Relations, Istanbul Gelisim University, E-mail: rullah@gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1548-5966>

Different Aspects of the War in Libya: UAV/UCAV Technologies

Güçlü KÖSE*

Abstract

In the popular uprisings that started with the Arab Spring in Libya, order could not be restored after Muammar Gaddafi was lynched. Libya, which has become an international struggle area, is of critical importance for Turkey both in terms of its regional goals and its Eastern Mediterranean policies. The civil war has become inextricable due to the many actors in the war and the different goals of these parties. Haftar's forces have achieved significant successes with the UAVs/UCAVs provided by the countries supporting Haftar. Turkey, on the other hand, has made important decisions and made various moves to increase its military presence on the field so that Tripoli does not fall. The most striking of these moves was undoubtedly Turkey's effective use of UAV/UCAV technologies in Libya. After Turkey started using these technologies in Libya, very important results were achieved and the course of the war suddenly changed in favor of the Government of National Accord. On the other hand, the UAV/UCAV support and military aid provided to Haftar by the countries supporting Haftar intensified after Turkey's successes on the field, leading to Libya becoming a struggle area where UAV/UCAV technologies are used intensively. Thus, in the civil war in Libya, the most strategic weapons of the opponents have become UAVs/UCAVs. On one side, there are Bayraktar TB2s belonging to the Libyan Government of National Accord, and on the other side, there are the Chinese-made Wing Loong 2 and other UAVs given to the putschist Haftar forces under the sponsorship of the United Arab Emirates. This study has revealed the UAV capacities of the two sides and the extent of their impact on the war.

Keywords: Türkiye, Libya, Turkish Foreign Policy, North Africa, UAV/UCAV

Libya'da Savaşın Farklı Yönleri: İHA/SİHA Teknolojileri

Özet

Libya'da Arap Baharı ile başlayan halk ayaklanmalarında Muammer Kaddafi linç edildikten sonra düzen bir türlü sağlanamadı. Uluslararası mücadele alanına dönen Libya, Türkiye için hem bölgesel hedefleri hem de Doğu Akdeniz politikaları için kritik öneme sahip. Savaşta pek çok aktörün olması ve bu tarafların farklı hedeflere sahip olması nedeniyle iç savaş içinden çıkılmaz bir hale geldi. Haftar'ı destekleyen ülkelerin vermiş oldukları İHA/SİHA'lar ile Haftar güçleri sahada önemli başarılar elde etti. Türkiye ise Trablus'un düşmemesi için sahada askeri varlığını arttırmaya yönelik önemli kararlar alarak çeşitli hamlelerde bulundu. Bu hamlelerden en dikkat çeken kuşkusuz Türkiye'nin İHA/SİHA teknolojilerini

* Arş. Gör., İstanbul Gelişim Üniversitesi, İİSBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü,
E-posta: guclubeyoglu@gmail.com ORCID: 0000-0002-4314-9986

Libya'da etkin bir şekilde kullanması oldu. Türkiye, bu teknolojileri Libya'da kullanmaya başladıktan sonra çok önemli sonuçlar alındı ve savaşın seyri Ulusal Mutabakat Hükümeti lehine aniden değişti. Öte taraftan Hafter'i destekleyen ülkelerin Hafter'e sağladıkları İHA/SİHA desteği ile askeri yardımları Türkiye'nin sahadaki başarılarından sonra yoğunlaşarak Libya'nın İHA/SİHA teknolojilerinin yoğun olarak kullanıldığı bir mücadele alanına dönmesine yol açtı. Böylece Libya'da yaşanan iç savaşta iki tarafın en stratejik silahları, İHA/SİHA'lar oldu. Bir tarafta Libya Ulusal Mutabakat Hükümeti'ne ait Bayraktar TB2'ler, diğer tarafta darbeci Hafter güçlerinin Birleşik Arap Emirlikleri'nin sponsorluğunda aldığı Çin yapımı Wing Loong 2 İHA'ları var. Bu çalışmada iki tarafın sahip olduğu insansız hava araçları kapasiteleri ve savaşa etki boyutları ortaya konulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Libya, Türk Dış Politikası, Kuzey Afrika, İHA/SİHA

1. Giriş

Libya'da 42 yıl iktidarda olan Muammer Kaddafi, Arap Baharı diye adlandırılan ve 2011'de de Libya'ya sıçrayan halk ayaklanması ile devrildi. Kaddafi sonrası Libya'da siyasi istikrarsızlık ülkede çatışmaları da beraberinde getirdi. 2014'te ülkede yapılan tartışmalı seçimler, ülkenin batısında yer alan başkent Trablus ile ülkenin doğusunda bulunan Tobruk kentinde iki farklı hükümet ortaya çıkmasına yol açtı. BM öncülüğünde 2015'de imzalanan anlaşmayla Trablus merkezli Ulusal Mutabakat Hükümeti (UMH) kuruldu ve meşru hükümet olarak tanındı. Ancak doğudaki Tobruk merkezli General Hafter öncülüğündeki hükümet başkent Trablus'taki hükümeti BM anlaşmasına rağmen tanımadı.

Şekil 1: Libya haritasında Trablus ve Tobruk kentlerinin konumu.

(BBC, 2020)

Bir tarafta Türkiye ve Katar tarafından desteklenen UMH, diğer tarafta General Hafter kuvvetleri ve arkasında BAE, Suudi Arabistan, Mısır, Rusya ve bazı konularda ABD

bulunmaktadır. 2019 yılının Nisan ayında Hafter'e bağlı güçler, UMH kontrolündeki Trablus'a saldırı başlattı. Bu saldırının en büyük destekçisi ülkede Müslüman Kardeşlere benzer yapıda çıkarlarına ters düşecek bir yapının kurulmasını istemeyen Birleşik Arap Emirlikleri'ydi. Hafter güçleri özellikle kendisini destekleyen ülkelerin sağlamış olduğu İnsansız Hava Araçları (İHA) ve Silahlı İnsansız Hava Araçları (SİHA) ile Trablus merkezli UMH'ye karşı üstünlük sağlayarak Trablus'a kadar ilerlediler ve UMH'yi ülkenin batısına dar bir alana sıkıştırdılar. BM'nin Libya'daki iç savaşta taraflara yönelik silah yardımı ambargosu kararına rağmen Hafter'i destekleyen dış güçler tarafın stratejik öneme sahip İHA/SİHA desteği sağlandı (Anadolu Ajansı, 2020). Türkiye ve Katar'ın desteklediği Libya'nın meşru hükümeti olan UMH'nin zor durumdan çıkması için Katar üzerinden Türkiye'nin üretmiş olduğu İHA/SİHA'lar devreye sokuldu ve UMH güçleri önemli başarılar elde ederek durumu tersine çevirmeyi başardı. UMH, önce Trablus kuşatmasını kırdı daha sonra Hafter güçlerinin elindeki stratejik önemi olan ve Tablus'un güneyinde olan Giryan kentini aldı. Kentte, Hafter güçlerine destek için Afrika'dan getirilen milislerden 150 tanesi ve Hafter'e ait çok sayıda silah ele geçirildi. Bu silahlar incelendiğinde ise kaynağının büyük çoğunun BAE olduğu görüldü. BAE aslında bu silah tedarikini Hafter'i destekleyen diğer dış güçlerin desteği ile yapmaktadır. UMH tarafından Hafter'e ait ele geçirilen silahların arasında ABD yapımı FGM-148 Javelin anti-tank füzesi de vardı. Füzelerin 2008'de BAE tarafından satın alındığı ortaya çıktı. Ancak BAE üzerinden Hafter'e yapılan destek ilk değildi. 2016'da Libya'da El-Marc ve El Hadim'de askeri üslerin kurulmasına öncülük etti. Üslere konuşlandığı Çin yapımı insansız hava Wing Loong-2 ve diğer İHA/SİHA'larla Hafter'e çok önemli bir destek sağlanmış oldu. Bu İHA/SİHA'lar Hafter güçleri tarafından sadece UMH güçlerine karşı değil sivil halka karşı da birçok kez kullanıldı. Trablus'ta sivil halk bombalandı ve Hafter inkâr etse de bu durum birçok kez teknik analizle ispat edildi (TRT Haber, 2019).

Silah ambargosunun delinerek birçok dış aktör tarafından Hafter'e yapılan askeri yardımların sahada Libya'nın meşru hükümeti aleyhine kritik sonuçlar yarattı. BM tarafından tanınan ve Libya'nın meşru hükümeti olan UMH'yi destekleyen Türkiye ve Katar, Hafter'e verilen desteğe karşılık olarak UMH'ye benzer desteği vermeye karar verdi. UMH'ye verilen en önemli destek kuşkusuz İHA/SİHA'lar oldu. Özellikle UMH aldığı bu destekle sahada hızlı bir şekilde dengeyi sağlayarak çok önemli başarılar elde etti. İki tarafında bu teknolojiye sahip olması ve sahada etkin bir şekilde kullanması Libya'da savaşın özellikle 2019 yılından sonra İHA/SİHA savaşlarına dönüştüğü yorumlarını beraberinde getirdi.

2. Tarafların Sahip Olduğu İHA/SİHA Teknolojileri

Hafter'in elindeki en önemli silah Çin'in geliştirdiği ve ürettiği İHA/SİHA sistemleridir. Wing Loong-2 diye adlandırılan Çin yapımı İHA sistemlerinin Hafter destekçilerinin sponsorluğunda BAE tarafından verildiği bilinmektedir. Bu İHA sistemine Orta Doğu'da sahip olan ülkeler ise Suudi Arabistan, BAE ve Ürdün'dür. Wing Loong-2 İHA'larının ana silahlarının başında Blue Arrow-7 füzesi gelmektedir. Özellikle yaklaşık 50 kg ağırlığındaki bu mühimmat yerde giden hareketli hedeflere karşı, zırhlı araç ve otomobillere karşı kullanılıyor ve ayrıca 16 kg ağırlığındaki TL-2 bombaları yer almakta. Hedef takip

edebilmek için Wing Loong-2'ler daha alçak irtifada uçmak zorunda kalıyor. Bu yüzden özellikle yerden havaya atılan çeşitli uçak savarların hedefi olmaktadır. Hafter'in elinde BAE tarafından verilen Rus yapımı Pantsir hava savunma sistemi de yer almaktadır. Hafter bu hava savunma sistemi ile UMH'nin elinde olan Bayraktar TB-2'lere karşı etkin savunma amaçlamıştır. Fakat Hafter'in elindeki Pansir hava savunma sistemi ile İtalya ve ABD'ye ait insan hava araçları Bayraktar TB-2 sanılarak düşürülmüştür. Bu yüzden Hafter'in elindeki bu hava savunma sistemleri İHA/SİHA'lar için daha doğru ve etkin hale getirilmesi için çeşitli modifiyeler yapılmaktadır.

Libya'da Türkiye'de üretilen İHA/SİHA'lar Hafter güçlerinin envanterinde olan Rusya tarafından üretilen hava savunma sistemlerini vurmuş, böylelikle UMH Libya iç savaşında üstünlük sağlamıştı. Rusya tarafından üretilen NATO'nun SA-22 Greyhound kodunu verdiği Pantsir-S1 hava savunma sistemi kısa ve orta menzilli karadan havaya füze ve uçaksavar topçu sistemidir. Pantsir-S1, 2K22 Tunguska'nın geliştirilmiş versiyonudur. Hem hedefi belirleme hem de belirlenen hedefi izlemek için fazla dizi radarları kullanmaktadır.

Rus yapımı Pantsir-SM hava savunma sistemleri geçen süreçte İHA/SİHA'lara karşı adapte edilerek yeni füzeler eklenmiştir. Rusya'nın yarı resmi olarak faaliyet yürüten haber kurumu Tass, yaptığı haberde Pansir-SM'nin edindiği tecrübelerle Libya'da tüm insansız hava araçlarına karşı etkili bir modifikasyon geçirdiğini ve her türlü İHA/SİHA'yı vurabilecek kabiliyette mühimmat taşıdığını belirtti (Euronews, 2020).

Özellikle Türkiye, Suriye'nin kuzeyinde gerçekleştirmiş olduğu Bahar Kalkanı Harekâtı'nda Beşar Esad'ın elinde olan toplam 11 Pantsir-S1 hava savunma sisteminin 8 tanesini vurmuş ve bu uluslararası alanda büyük yankı uyandırmıştı. Suriye'den sonra Libya'da da Türkiye'nin desteklediği ve BM tarafından tanınan UMH'nin BAE'nin Hafter'e vermiş olduğu Pantsir-S1 hava savunma sistemlerini vurması ve Vatiye Hava Üssü'nü ele geçirmesi, dünya basınında dikkatleri arttırdı (Savunma Sanayi, 2020).

Hafter'in en büyük kozu olan Wing Loong-2 ve diğer bazı İHA sistemlerine karşı UMH'nin elinde Bayraktar TB-2'ler yer almaktadır. Katar tarafından ya da Katar aracılığı ile UMH'ye verildiği iddia edilen Bayraktar tarafından üretilen TB-2'ler UMH'nin son dönemde başarısının en büyük nedeni olarak gösterilmektedir. TB-2'ler daha önce kendini ispat etmiş ve adından dünya çapında söz ettirmiş bir İHA sistemidir. Libya'da UMH tarafından sahada etkin kullanıldıktan sonrada dünya basınında başarısı büyük yankı uyandırdı. TB-2'nin en önemli avantajı üzerinde bulunan teknoloji ve diğer İHA sistemlerine göre daha düşük maliyetidir. TB-2'nin üzerinde yüksek çözünürlüğe sahip bir kamera sistemi bulunmaktadır. Bu kamera sistemi ile TB-2 çok fazla alçalmadan yüksek irtifalardan hedefini takip edebilmektedir. İHA'ların en önemli unsurlarından biri de üzerinde taşıdıkları mühimmatlardır. TB-2'ler Türk yapımı mühimmatları üzerinde taşıdıkları için dışa bağımlılıkları oldukça düşük. Türkiye tarafından desteklenen UMH için bu da önemli bir etkidir. TB-2'nin taşıdığı mühimmatların başında MAM-L ve MAM-C diye adlandırılan çok hafif ama çok etkili nokta atışı yapabilen Roketsan tarafından üretilen mühimmatlar bulunmaktadır. Bayraktan 27 saat görev yapabilen ve rekor kırabilen bir havada kalma süresine sahiptir. Mühimmatlar ile havada kalma süresi ise 14 saattir ve bu operasyon için

yeterli bir süredir. Bu süre içerisinde TB-2'ler ile geniş bir bölge taranarak hedef takibi gerçekleştirilebilmektedir. TB-2'lerin Wing Loong-2'lara göre bir diğer avantajı ise boyut olarak daha küçük olması ve Libya'da yollarından bile kalkabilmesidir. Mobil komuta merkezinin yerinin değiştirilebilmesi tespiti ve etkinliği açısından da ciddi avantaj sunmaktadır. Özellikle özel kurulan antenler ile uyduya çıkmadan herhangi bir bölgede operasyon yapmasına imkân tanımaktadır (Özbek, 2021).

Libya'da kullanılan ve UMH'nin elimde olan bir diğer SİHA, Türkiye tarafından üretilen Kargu-2'dir. Libya'da kullanıldıktan sonra dünya basınında özellikleri ile büyük ses getirmiştir. 2021 yılı Mart'ında Birleşmiş Milletler (BM) tarafından Kargu-2 hakkında rapor yayınlanmıştır. Birçok haberde bu rapora atıf yapılarak "Katil robotlar aramızda" başlıklı haberler gündemde yer almıştır. Kargu-2'nin kullandığı gelişmiş yapay zeka özellikleri ile hedeflerini vuran ilk SİHA olduğu yapılan haberlerde aktarılmıştır. Bu özellikte bir insansız hava aracının ilk defa Libya'daki savaşta kullanıldığına dikkat çekilmiştir. Savunma Teknolojileri Mühendislik ve Ticaret AŞ (STM) tarafından geliştirilen ve üretilen Kargu-2 küçük boyutlu bir insansız kamikaze olarak sınıflandırılmaktadır. STM bu dronu "Vurucu İHA" (VİHA) olarak adlandırmıştır. BM ise bu silahı "ölümcül otonom silah sistemi" (LAWS) olarak tanımlamaktadır. BM kararıyla kurulan Libya Uzmanları Paneli, Libya'daki gelişmelere dair 8 Mart'ta Güvenlik Konseyi Başkanlığı'na 548 sayfalık bir rapor sunmuştur (Independent, 2021).

BM kararı ile oluşturulan Libya Uzmanları Paneli, Güvenlik Konseyi Başkanlığı için bir rapor hazırlamıştır. Libya Uzmanları Paneli raporlarında 27 Mart 2020'de UMH Başbakanı Fayez Sarrac'ın "Barış Fırtınası Operasyonu'nu" başlatmasından sonra geri çekilmek zorunda kalan Halife Hafter güçlerine Kargu-2 ile saldırılar yapıldığını belirtmiştir. Raporda Kargu-2'nin otonom silah sistemleri kullanılarak lojistik konvoylara ve geri çekilmekte olan Hafter güçlerine karşı saldırılar yapıldığına yer verildi. Bu öldürücü otonom silah sistemlerinin operatör ile veri bağlantısına ihtiyaç duymadan saldırı düzenleyecek şekilde programlandığı ve bunun gerçek bir "ateşle, unut ve bul" özelliği olduğuna değinildi (BBC News Türkçe, 2021).

Sonuç

Libya'da başlayan savaşta, savaş uçaklarından kaynaklanan kayıpların ve zahmetli insanlı uçuşların maliyetinden dolayı İHA/SİHA'ların tercih edilmesi ivmelendi. Libya'da süren iç savaşta İHA/SİHA'lar çok önemli bir stratejik konumda ve önemde bulunmaktadır. İHA/SİHA'lar ile tarafların Libya İç Savaşı'nda kazandığı hareket kabiliyetleri ile savaşın etkili ve önemli stratejik silahı İHA/SİHA'lar olmuştur. Taraflar bir birlerinin önemli kritik yerlerini vurmakta ve operasyonlarda bu silahları kullanmaktadır. İHA/SİHA'lar ile beklenmedik saldırılar ve operasyonlarla sahada bir anda dengeleri değiştirebilmektedir. Kimi zaman yardım amaçlı getirilen cephanelere kimi zamana ise komuta kademesine yapılan beklenemedik saldırılar anlamlıdır. İHA/SİHA'ların yüksek irtifa, sessizlik ve radara görünmemesi ile bir anda stratejik gelen iyi bir istihbarat ile hedefini basit bir mühimmatla vurması, bölgede taraflar arasında endişe ve korku üretmiştir. Bu korku, sosyal medya üzerinden iki tarafın bir birine karşı yoğun biçimde propaganda olarak kullanması olarak

yansımaktadır. Öte taraftan İnsan kaybının yaşanmaması için de İHA/SİHA'lar savaşta kritik öneme sahiptir. Libya'da başlayan bir diğer önemli gelişme ise İHA/SİHA'lar için hava savunma sistemlerinin revizyonudur. Tüm bunlar Libya İç Savaşı'nın İHA/SİHA teknolojilerinin en aktif kullanıldığı ilk savaş olma özelliği barındırmaktadır. İleride bu teknolojinin savaşlarda nasıl bir rol oynayacağını da işaretlerini vermiştir.

KAYNAKÇA

Anadolu Ajansı, 2020. "BM raporu: Libya'ya silah ambargosu tamamen hiçe sayılıyor", <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/bm-raporu-libyaya-silah-ambargosu-tamamen-hice-sayiliyor/1970092> Erişim: 15.05.2024.

BBC News Türkçe, 2021. "Kargu-2: BM raporuna giren ilk otonom SİHA hakkında neler biliniyor?", <https://www.bbc.com/turkce/haberler-turkiye-57586692> Erişim: 18.05.2024.

Euronews, 2020. "Rusya, Türk SİHA'ların Libya'da vurduğu Pantsir hava savunma sistemini modernize etti", <https://tr.euronews.com/2020/06/19/rusya-turk-siha-lar-n-libya-da-vurdugu-pantsir-hava-savunma-sistemini-modernize-etti> Erişim: 17.05.2024.

Gatopoulos, Alex, 2020. "'Largest drone war in the world': How airpower saved Tripoli", <https://www.aljazeera.com/news/2020/5/28/largest-drone-war-in-the-world-how-airpower-saved-tripoli> Erişim: 15.05.2024.

Independent, 2021. "BM raporu: Dünyada ilk otonom drone saldırısını Türk yapımı İHA gerçekleştirdi", <https://www.indyrturk.com/node/366921/haber/bm-raporu-d%C3%BCnyada-ilk-otonom-drone-sald%C4%B1r%C4%B1s%C4%B1n%C4%B1-t%C3%BCrk-yap%C4%B1m%C4%B1-i-CC%87ha-ger%C3%A7ekle%C5%9Ftirdi> Erişim: 19.05.2024.

Özbek, Tolga, 2021. Youtube Tolgaozbekcom; "Libya'da İHA'lar karşı karşıya", <https://www.youtube.com/watch?v=t0EGzcl9BII> Erişim: 10.05.2024.

Sabbagh, Dan, Burke, Jason ve McKernan, Bethan, 2023. "'Libya is ground zero': drones on frontline in bloody civil war", <https://www.theguardian.com/news/2019/nov/27/libya-is-ground-zero-drones-on-frontline-in-bloody-civil-war> Erişim: 10.05.2024.

Savunma Sanayi, 2020. "'Pantsir Hava 'Savunamama' Sistemi", <https://www.savunmasanayist.com/pantsir-hava-savunamama-sistemi/> Erişim: 18.05.2024.

Tekineş, Haşim, 2024. "Türk Silahlı İnsansız Hava Araçlarının Sınırları: Müttefikler Yerini Dolduramaz", <https://www.institute.org/opinion/the-limits-of-turkish-armed-drones-allies-are-irreplaceable> Erişim: 16.05.2024.

TRT Haber, 2019. "İHA'lardan anti-tank füzelerine: Libya'da Hafter destekçisi BAE", <https://www.youtube.com/watch?v=GSivgSTUnQ4> Erişim: 15.05.2024.

African Image, Perception, and View

Abdoul-Azize DABRE*

Abstract

Africa is a continent rich in cultural, historical and geographical diversity, but images and perceptions of Africa in the media and public discourse are often reductive and stereotypical. Western media often tends to focus on negative aspects such as conflict, poverty, and disease. These partial representations create a homogenous and miserable image of Africa, obscuring the diversity and successes of African societies.

These perceptions strongly influence how the rest of the world understands this vast continent. The image conveyed by the Western media strongly influences global public opinion and can affect international policies, foreign investment, and tourism. The perceptions biased by prejudice also influence foreign policies and humanitarian interventions. Countries and international organizations tend to adopt paternalistic or condescending approaches, underestimating the capacity of Africans to solve their own problems. This leads to ineffective or counterproductive policies, based on prejudice rather than a nuanced understanding of local realities.

The topic of the image and perception of Africa explores how the image attributed to the African continent influences and shapes perceptions and attitudes toward it. This topic is particularly important because this image plays a crucial role in the formation of public opinions and stereotypes. It is crucial to promote media literacy that helps to deconstruct stereotypes and encourage a more balanced and informed perception of Africa.

Keywords: Africa, Image, African societies, stereotype.

Image de L'Afrique, Perception de L'Afrique

Abstract

L'Afrique est un continent riche en diversité culturelle, historique et géographique, mais les images et perceptions de l'Afrique dans les médias et les discours publics sont souvent réductrices et stéréotypées.

Les médias occidentaux ont souvent tendance à focaliser sur des aspects négatifs tels que les conflits, la pauvreté, et les maladies. Ces représentations partielles créent une image homogène et misérabiliste de l'Afrique, occultant la diversité et les réussites des sociétés africaines.

* PhD Researcher, Marmara University, Istanbul, E-mail: dabreaziz@gmail.com

Ces perceptions influencent fortement la manière dont le reste du monde voit et comprend ce vaste continent. Les images véhiculées par les médias influencent fortement l'opinion publique mondiale et peuvent affecter les politiques internationales, les investissements étrangers et le tourisme. Les perceptions biaisées par des préjugés influencent également les politiques étrangères et les interventions humanitaires. Les pays et les organisations internationales tendent à adopter des approches paternalistes ou condescendantes, sous-estimant la capacité des Africains à résoudre leurs propres problèmes. Cela mène à des politiques inefficaces ou contre-productives, basées sur des préjugés plutôt que sur une compréhension nuancée des réalités locales.

Le sujet sur l'image et la perception de l'Afrique explore la manière dont l'image qu'on attribue au continent Africain influence et façonne les perceptions et les attitudes envers celui-ci. Ce sujet revêt une importance particulière car cette image joue un rôle crucial dans la formation des opinions publiques et des stéréotypes. Il est crucial de promouvoir une éducation médiatique qui aide à déconstruire les stéréotypes et à encourager une perception plus équilibrée et informée de l'Afrique.

Mots Clés: Afrique, Image, sociétés africaines, stéréotype.

Iran's Strategy of Creating Tropical Belt in Africa: The Cases of Senegal and Nigeria

Keisuke WAKIZAKA*

Abstract

While only Western European states such as France and Great Britain were actors in Africa until the 1960s, states such as the Soviet Union and China also started to be involved in the African political life later. Especially after the 21st century, new powers such as Turkey, India, Iran and Saudi Arabia oriented to increase their influence in the continent and the region became more complex. When we see researches over the international politics in Africa, although comparatively rich resources exist about the policies of the Western states, Russia, China and Japan towards Africa, less researches exist about those of Turkey, Saudi Arabia, Iran and so on. Especially because Iran is a closed state against abroad, information about Iran's activities in Africa is very limited and few things are known about Iran's impact in the region. This work aims to fulfill the lack of information about the topic and to answer about Iran's public diplomacy in Africa and its reasons, referring to its activities in Senegal and Nigeria. Because it is very difficult to reach primary resources on the topic, this work mainly benefitted mainly from information provided by internet news agencies as well as secondary resources. Collected data were used as empirical resources and for analysis.

The intension of reaching rich potential of energy resources in Africa and increasing influence over the continent exists behind Iran's strategy towards Africa based on Shiism. In line with their own realistic-pragmatic interests, Iran uses idealistic discourses and ideologies such as Islamism and anti-colonialism in order to strengthen its influence over Africa. In this context, Iran's strategy towards Africa is managed mainly by means of implementing soft power through ideological discourse in which cultural and religious elements come to the fore. Especially in Senegal and Nigeria, Iran is continuing intense efforts to spread Shiism and these states became central bases for Iran's policy towards Sub-Saharan Africa. Although Iran actively uses soft power in both of these two states, it sometimes uses also hard power as well as soft one at the same time. While Iran implements the policy of converting people's belief into Shiism mainly on the basis of soft power in Senegal, it uses also hard power as well as soft power in Nigeria. Iran benefits from Shiite organization similar to Hizbullah for its interests and created social-political chaos in the state.

Keywords: Iran, Africa, Strategy of Creating Tropical Belt, Cultural Policy, Shiite Expansionism.

* Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Gelişim Üniversitesi, İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, E-posta: kwakizaka@gelisim.edu.tr
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0438-5687>

İran'ın Afrika'da Tropik Kuşak Yaratma Stratejisi: Senegal ve Nijerya Örnekleri

Özet

1960'lı yıllara kadar Afrika kıtasında sadece Fransa ve İngiltere gibi Batı Avrupa ülkeleri aktör olarak yer alırken daha sonra ise SSCB ve Çin gibi ülkeler de Afrika'daki siyasal hayata müdahil olmaya başlamıştır. Özellikle 21. yüzyıldan sonra Türkiye, Hindistan, İran ve Suudi Arabistan gibi yeni güçler bölgede kendi nüfuzunu artırmaya yönelmiş ve bölge daha karışık hale gelmiştir. Afrika üzerindeki uluslararası siyaset hakkındaki araştırmalara bakıldığında Batı ülkeler, Rusya, Japonya ve Çin'in Afrika politikaları konusunda nispeten zengin kaynaklar mevcutken Türkiye, Suudi Arabistan ve İran'ınki hakkında ise daha az sayıda araştırmalar bulunmaktadır. Özellikle İran dışarıya karşı kapalı ülke olduğundan dolayı onun Afrika'daki faaliyetleri ile ilgili bilgi oldukça kısıtlıdır ve bölgedeki İran'ın varlığı hakkında çok az bilinmektedir. Bu çalışmada o konuyla ilgili bilgi eksikliğini doldurmaya çalışılacak ve İran'ın Nijerya ve Senegal'deki faaliyetlerinden bahsederek İran'ın Afrika'daki kamu diplomasi ve onun sebepleri hakkında cevap vermeyi hedeflemektedir. Bu konuyla ilgili araştırmalarda birincil kaynaklara ulaşmak son derece zor olduğundan dolayı ağırlıklı olarak ikincil kaynakların yanı sıra internet haber ajanslarının yayınladığı bilgilerden faydalanılmıştır. Toplanan veriler hem ampirik kaynak için hem de analiz için kullanılmıştır.

İran'ın mezhep temelli Afrika stratejisinin arka planında kıtanın enerji potansiyeline ulaşma ve kıtada kendi nüfuzunu artırma amacı yer almaktadır. Kendi realist-pragmatik çıkarları doğrultusunda İran Afrika'ya sızıp bölgede kendi nüfuzunu pekiştirmek için İslamcılık ve sömürgecilik karşıtlığı gibi idealist söylemleri ve ideolojileri kullanmaktadır. Bu bağlamda İran'ın Afrika stratejisi, kültürel ve dini unsurların öne çıktığı ideolojik bir söylem aracılığıyla daha çok yumuşak güç unsurlarının uygulanması yoluyla yürütülmektedir. Özellikle Senegal ve Nijerya'da İran Şiilik ideolojisini yaymak için yoğun çalışmaları sürdürmekte ve bu ülkeler İran'ın Sahraaltı Afrika politikası için merkezi üsleri haline gelmiştir. İran, her iki ülkede de yumuşak güç unsurlarına etkin bir şekilde başvurmasına rağmen zaman zaman yumuşak güce sert güç kullanımının da eşlik ettiği görülmektedir. Senegal'de yumuşak güç temelli bir Şiileştirme politikası yürütülürken Nijerya'da ise yumuşak gücün yanı sıra sert güç de kullanılmakta ve ülkedeki Hizbullah tarzlı örgüt hem İran'ın çıkarlarına çalışmakta hem de ülkede karışık ortamı yaratmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İran, Afrika, Tropik Kuşak Yaratma Stratejisi, Kültür Politikası, Şii Yayıncılığı.

The Armenian Vizier of the Fatimids, Efdal B. Bedr 'l-Cemâlî

Nuray FIRAT*

Abstract

Throughout history, North Africa has always held strategic importance. However, Yavuz Sultan Selim's conquest of the Mamluks and subsequent capture of North Africa led to a decline in the Mediterranean trade's significance. This situation resulted in a loss of vitality in Europe's trade routes with the East. In response, Europe embarked on a quest for new trade routes during the Age of Exploration. The saying "necessity is the mother of invention" summarizes Europe's approach during this period. The discovery of the New World further diminished the strategic importance of the Mediterranean for Europe. However, with the Industrial Revolution and the search for raw materials and energy sources, particularly the discovery of oil in Iran and the Middle East, interest in the Mediterranean was reignited. As a result of these developments, the Mediterranean regained its strategic importance in modern times. This study will employ a retrospective approach to explore the medieval period when Europe, the heart of Africa and Asia's Mediterranean-centered development, witnessed conflicts among the Fatimids, Crusaders, and Seljuks. In this context, the political evolution of North Africa centered around Egypt will be examined, with particular emphasis on the strategic maneuvers and political position of the Armenian-origin vizier Efdal B. Bedr 'l-Cemâlî as mentioned in historical sources.

Keywords: North Africa, Fatimids, Armenian-origin vizier Efdal B. Bedr 'l-Cemâlî, Medieval period, strategic importance.

Fâtımîler'in Ermeni Asıllı Veziri Efdal B. Bedr 'l-Cemâlî

 zet

Kuzey Afrika tarihi boyunca her dönem stratejik önem taşımıştır. Ancak Yavuz Sultan Selim'in Meml kler'e son verip Kuzey Afrika'yı fethetmesi, Akdeniz ticaretinin eski öneminin kaybetmesine yol açmıştır. Bu durum, Avrupa'nın Doğu ile olan ticaret yollarının canlılığını kaybetmesine neden olmuştur. Avrupa, bu değişimle birlikte  z m  Coğrafi Keşifler döneminde yeni ticaret yolları arayışında bulmuştur. "İhtiyaçlar keşiflerin anasıdır" sözü, Avrupa'nın bu sürecini özetler. Yeni Dünya'nın keşfi, Avrupa'nın Akdeniz'in stratejik öneminin kaybetmesinde daha da etkili olmuştur. Ancak Sanayi Devrimi ile birlikte ham madde ve enerji kaynağı arayışları, özellikle petrolün İran ve Orta Doğu'da bulunması, Akdeniz'e olan ilgiyi yeniden artırmıştır. Bu gelişmeler sonucunda Akdeniz, günümüzde de stratejik öneminin tekrar kazanmıştır. Bu  alışmada Orta  ağ'da Avrupa'nın, Afrika ve

* İstanbul Gelişim Üniversitesi, Sürekli Eğitim Uygulama ve Araştırma Merkezi'nde Eğitim Planlama ve Organizasyonu, Belgelendirme Süreçleri, Kalite Yönetimi, E-posta: nfirat@gelisim.edu.tr

Asya'nın kalbi olan Akdeniz'in Mısır merkezli gelişim gösterdiği döneme retrospektik bir yaklaşımla Fâtımîler, Haçlılar ve Selçuklular arasındaki mücadeleye değinilecektir. Bu bağlamda, Mısır merkezli Kuzey Afrika'nın siyasi evrimi incelenirken, tarihi kaynaklarda adı geçen Ermeni asıllı vezir Efdal B. Bedrû'l Cemâlî'nin stratejik hamleleri ve siyasi konumu üzerinde ele alınmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kuzey Afrika, Fâtımîler, Ermeni asıllı vezir Efdal B. Bedrû'l Cemâlî'nin, Orta Çağ, stratejik önem

Türkiye-Africa Relations in Light of Global and Regional Developments

Sibel ZENGİN*

Abstract

This study examines Turkey's current policies towards the African continent, which has taken its place as a rising power in Africa, within the context of global and regional developments, within a geopolitical framework. The African countries, which currently consist of 54 countries have fertile lands and natural resources such as oil, uranium, diamonds, and gold, but have been governed by failed regimes supported by global actors for decades, even though they gained their independence in the 20th century. This situation coincides with the assumption that the old exploitation order caused by the political and economic dependency relationship continues with postcolonial practices. Today, the African continent has become a scene of struggle between Western states, primarily the two former colonial powers, England and France, and over time, international powers such as Russia, the USA, and China. While the African peoples are struggling with energy and food crises after the Russia-Ukraine war, Russia is increasing its influence in the changing geopolitics of the region. On the other hand, France, which has lost power in the continent, is trying to eliminate Russia's influence. In Africa, which is heavily affected by such international developments, problems such as coups, ethnic tensions, instability, political-economic internal conflicts, poverty, corruption, smuggling, and geopolitical tragedies have become chronic. Especially since 2020, the Sahel and Sub-Saharan Africa such as Mali, Sudan, Guinea, Burkina Faso, Chad, Guinea-Bissau, Niger, and Gabon witnessed successive military coups in 2023 aimed at ending neocolonial domination policies as a reaction to the West.

Despite all these developments, Turkey-Africa relations have been on a positive course for a long time. As a rising actor in the regional equation, Turkey is rapidly filling the power gap in the continent as a country where its soft power comes to the forefront, acting based on balancing, goodwill, and cooperation. While the African people have not yet healed the wounds that have opened since the colonial period, in a process where regional balances are changing and global geopolitical dynamics are being shaken, it is extending a sincere friendly hand to Africa and creating a good alternative. Turkey's efforts for the Black Sea Grain Corridor Agreement to contribute to the continent's food security are an example of this. Of course, the African continent is a region that Turkey should not ignore due to its geographical location and geostrategic importance. Although it does not have a direct border, the security of the African continent is critically important in terms of Turkey's international security policies. For example; In the geopolitical tensions experienced in the Eastern Mediterranean regarding energy sharing, bilateral relations with North African countries such as Libya and Egypt are of critical importance. In this context; With the

* Dr. Öğr. Üyesi. İktisadi İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü, E-posta: szengin@gelisim.edu.tr ORCID <https://orcid.org/0000-0001-8609-6266>

“African Opening” and action plans that have been ongoing since the early 2000s, historical and socio-cultural ties are being revived more strongly and commercial, economic, military, and diplomatic relations are being strengthened. Indeed, the rapid increase in the number of diplomatic missions opened in Africa clearly shows the gains aimed at strengthening the construction of a common identity. In light of all this, this study will broadly address the role and policies that Turkey wants to undertake with its soft power in the African continent, which is undergoing geopolitical transformation.

Keywords: Türkiye, Africa, Global development, Politics.

Küresel ve Bölgesel Gelişmeler Işığında Türkiye-Afrika İlişkileri

Özet

Bu çalışma, Afrika’da yükselen bir güç olarak yerini almış olan Türkiye’nin, küresel ve bölgesel gelişmeler bağlamında kıtaya yönelik güncel politikalarını jeopolitik çerçevede irdelemektedir. Sayısı bugün 54’ü bulan; verimli topraklara, petrol, uranyum, elmas, altın gibi kritik yer altı ve yer üstü doğal kaynaklara sahip olan Afrika ülkeleri, 20. yüzyılda bağımsızlıklarını kazanmış olsalar da on yıllardır küresel aktörlerce desteklenen başarısız rejimler tarafından yönetilmektedirler. Bu durum, siyasi ve ekonomik açıdan bağımlılık ilişkisinin sebep olduğu eski sömürü düzeninin postkolonyal pratiklerle devam ettiği varsayımıyla örtüşmektedir. Günümüzde Afrika kıtası, başta eski iki kolonyal güç olan İngiltere ve Fransa olmak üzere Batılı devletlerin ve zaman içinde Rusya, ABD, Çin gibi uluslararası güçlerin bir mücadele sahnesine dönüşmüştür. Öyle ki, Rusya-Ukrayna savaşı sonrası Afrika halkları enerji ve gıda krizleriyle boğuşurken, Rusya bölgenin değişen jeopolitiğinde etkinliğini artırmakta, kıtada güç kaybeden Fransa ise Rusya’nın etkisini bertaraf etmeye çalışmaktadır. Bu gibi uluslararası gelişmelerden oldukça etkilenen Afrika’da darbeler, etnik gerilimler, istikrarsızlık, siyasi-ekonomik iç çatışmalar, yoksulluk, yolsuzluk, kaçakçılık gibi sorunlar ve jeopolitik trajediler kronik hale gelmiştir. Özellikle 2020 yılından bu yana Mali, Sudan, Gine, Burkina Faso, Çad, Gine-Bissau, Nijer, Gabon gibi Sahel ve Sahra-altı Afrika coğrafyasında yaşanan gelişmeler ve 2023’te peş peşe gerçekleşen darbeler Batıya bir tepki olarak neokolonyal tahakküm politikalarını bitirmeye yönelik olarak bölgesel ve küresel fay hatlarını sarsmıştır.

Tüm bu gelişmelere rağmen Türkiye-Afrika ilişkilerinde ise uzun zamandır olumlu bir seyir sürmektedir. Türkiye, bölge denkleminde yükselen bir aktör olarak, yumuşak gücünün ön plana çıktığı, dengeleyici, iyi niyet ve iş birliği temelinde hareket eden bir ülke olarak kıtadaki güç boşluğunu hızla doldurmaktadır. Afrika halkları sömürgecilik dönemlerinden itibaren açılmış yaraları henüz saramadan, kıtada bölgesel dengelerin değiştiği ve küresel jeopolitik dinamiklerin sarsıldığı bir süreçte Afrika’ya samimi dost elini uzatmakta, iyi bir alternatif oluşturmaktadır. Türkiye’nin kıtanın gıda güvenliğine katkı sağlamak için Karadeniz Tahıl Koridoru Anlaşması için gösterdiği gayret buna örnektir. Elbette ki, Afrika kıtası coğrafi konumu ve jeostratejik önemi açısından da Türkiye’nin göz ardı etmemesi gereken bir bölgedir. Doğrudan sınırı olmasa da Afrika kıtasının güvenliği, Türkiye’nin uluslararası güvenlik politikaları açısından kritik öneme sahiptir. Örneğin; Doğu Akdeniz’de

enerji paylaşımı konusunda yaşanan jeopolitik gerilimlerde, Libya ve Mısır gibi Kuzey Afrika ülkeleri ile ikili ilişkiler kritik öneme sahiptir. Bu minvalde; 2000’li yılların başından itibaren sürdürülen “Afrika Açılımı” ve eylem planları ile tarihsel ve sosyo-kültürel bağlar daha güçlü bir şekilde canlandırılmakta ve ticari, ekonomik, askeri ve diplomatik ilişkiler güçlendirilmektedir. Nitekim Afrika’da açılan diplomatik temsilciliklerin sayısının hızla artması ortak kimlik inşasını güçlendirmeye yönelik kazanımları açıkça göstermektedir. Tüm bunlar ışığında bu çalışmada, Türkiye’nin jeopolitik dönüşüm geçirmekte olan Afrika kıtasına yönelik, yumuşak gücü ile üstlenmek istediği rol ve politikaları geniş şekilde ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Africa, Global development, Politics.

Turkey's Image and Perception in Africa: Evaluating Turkish-African Relations and Exploring Future Prospects for Cooperation in A Changing Global Landscape

Mubarak ABUBAKAR*

Abstract

This research paper examines the evolving dynamics of Turkish-African relations within the context of the African continent's future in the global world. Specifically, it focuses on Turkey's policies towards Africa and the perception of Turkey in the African context. The study aims to shed light on major challenges facing the continent and propose practical solutions that leverage Turkey's openness to Africa, fostering a mutually beneficial partnership.

The colonial experience in Africa has left the continent grappling with significant difficulties. In response, the Organization of African Unity, now known as the African Union, was established in 1963 to enhance unity, solidarity, and cooperation among African countries. Africa's abundant natural resources, rapidly growing population, and open markets contribute to its increasing importance in the international arena, necessitating the role of middle powers like Turkey.

Turkey's engagement with Africa gained momentum with the publication of the African Policy Document in 1998. Subsequently, Turkey was admitted as an observer member of the African Union, and the Turkish Embassy in Addis Ababa was accredited to the African Union and other regional organizations. Notably, the first Turkish-African summit in 2008 marked a significant milestone in deepening bilateral relations.

This research paper identifies major challenges faced by the African continent, including economic difficulties, inadequate infrastructure, political instability, security concerns, and gaps in healthcare and education. To address these challenges, it suggests leveraging Turkey's openness to Africa as an opportunity for both parties. Turkey's policies can serve as a catalyst for Africa to seek new partners and realize mutual interests.

Guideline solutions are proposed to harness Turkey's engagement with Africa effectively. These solutions encompass enhancing trade and investment partnerships, addressing infrastructure deficits through joint projects, promoting capacity building and knowledge transfer, and fostering cooperation in healthcare and education sectors. By leveraging

* PhD Student, Istanbul Gelisim University, Department of Economics and Finance PhD (program)
E-mail: mubarak.abubakar@ogr.gelisim.edu.tr

Turkey's resources, expertise, and strategic location, Africa can benefit from its partnership while diversifying its engagement with other international actors.

However, the research also evaluates the efforts made by both Turkey and African countries within the context of rivalry between superpowers and middle powers on the continent. It examines the delicate balance between competing interests and partnerships, emphasizing the need to safeguard African autonomy and agency in engagements with external powers.

The research also delves into the topic of "Turkey's image and perception in Africa." It explores how Turkey is perceived by African countries and how this perception influences bilateral relations. Factors such as cultural exchanges, diplomatic initiatives, development assistance, and economic cooperation contribute to shaping Turkey's image in Africa.

In conclusion, this research paper presents a comprehensive analysis of Turkish-African relations, focusing on Turkey's policies, Africa's challenges, and the potential for mutually beneficial cooperation. It emphasizes the importance of leveraging Turkey's openness to Africa while evaluating the efforts made by both sides in light of the rivalry between super and middle powers on the continent. Understanding Turkey's image and perception in Africa is crucial for fostering a sustainable and inclusive partnership.

Keywords: Turkish-African relations, perception, challenges, cooperation, capacity building.

The Nature of Power Politics in Africa

Olumide Akinwale AYEGBO*

Abstract

Power politics means the pursuit and exercise of power by countries or actors in international politics. It often involves strategies aimed at maximizing one's own power and influence while minimizing that of others, sometimes through coercion, manipulation, or negotiation. In the context of African countries, power politics can manifest in various forms, including military interventions, diplomatic maneuvers, economic coercion, and regional power struggles. Africa, as a continent, has been a playground for power politics that often prioritize personal gain over national development and stability. This has resulted in oppressive regimes, ethnic tensions, and a lack of democracy, hindering the progress and prosperity of African nations. The aim of this work is to explore the nature and issues of competition between African Countries in the regional and global arena. This work has explored the nature of competition based on some case studies including the competition between Nigeria and South Africa, Ethiopia and Egypt. The findings of this work shows that the rivalry between Ethiopia and Egypt over the waters of the Nile River is a cause for power politics. It is also found that the relationship between Nigeria and South Africa exemplifies the complex interplay of economic, diplomatic, and military factors in power politics in Africa. While they share some common interests and objectives, they also compete for influence and resources, shaping the dynamics of regional politics and international relations on the continent.

Keywords: Africa, Power Politics, Competition, Resource, Hegemony

* Undergraduate Student, Department of Political Science and International Relations, Istanbul Gelisim University, E-mail: olumide.ayegbo@ogr.gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-8538-2625>

A Critical Evaluation of the Tunisian Post-Revolution Constitution

Mahmoud SETHOM*

Abstract

This paper thoroughly examines the Tunisian Constitution of 2014, which was developed following the country's successful revolution in 2011. This post-revolution constitution resulted from a consensus from different political parties under internal and external political and economic pressure. Despite the circumstances of drafting this constitution, it was the cornerstone of a new era in Tunisia's political landscape, an era of democracy. However, the period from 2014-2019 exposed some weaknesses in the constitution and sparked debates about its effectiveness. After the presidential elections in 2019, the actions of inexperienced politicians and the violation of the constitution many times by the president contributed to a critical situation that ended with a coup on July 25th, 2021. In conclusion, this article argues that blaming the Constitution alone is unfair as political actors and the broader political environment are determinant factors in the effectiveness and efficacy of any Constitution. Overall, this work tries to clarify the constitutional path in Tunisia between 2011-2021 and gives some directives for the future of democracy in Tunisia.

Keywords: Tunisia, Politics, Revolution, Constitution, Democracy, Evaluation

* Postgraduate Student, Department of Political Science and Public Administration, Istanbul Gelisim University, E-mail: mahmoud.sethom@ogr.gelisim.edu.tr ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-3946-7057>

The Political Crisis in Burkina Faso: Causes, Consequences, and Pathways to Stability

Eman Abdullah Mohammed AL-HADHERI*

Abstract

This research provides a detailed analysis of the political crisis in Burkina Faso, examining its root causes, consequences, and potential strategies for stability. The crisis, triggered by President Blaise Compaoré's attempt to extend his 27-year rule in 2014, has had significant socio-economic and political implications for the country and the broader Sahel region. The study explores the role of factors such as socio-economic grievances, governance challenges, and regional security threats in driving the crisis. Additionally, it highlights the humanitarian impact of the crisis, including widespread displacement and economic disruptions. The paper concludes by proposing recommendations for addressing the crisis, emphasizing the importance of inclusive governance, economic reforms, and regional cooperation to address security challenges.

Keywords: Burkina Faso, Political Crisis, Stability, Challenges, Governance

* Postgraduate Student, Department of Political Science and Public Administration, Istanbul Gelisim University, E-mail: eman.alhadheri@ogr.gelisim.edu.tr

Ek: Sempozyum Programı

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

ULUSLARARASI AFRIKA SEMPOZYUMU

'Küresel Dünyada Afrika'

BİRİNCİ GÜN - PROGRAM AKIŞI

Tarih: 24 Mayıs 2024

Yer: J Blok Mehmet Akif Ersoy

09:30 Açılış Konuşmaları

Prof.Dr. Bahri Şahin
Cheikh Geye (Senegal Büyükelçisi) (Fransızca)
Ahmet Kavas (Emekli Büyükelçi)
Ömer Faruk Korkmaz (Başbakan Eski Baş Müşaviri)
Ali Semir (ODAP)
Oğuzhan Bilgin (Diplomasi Vakfı)

10:45 - 12:15 1. Oturum

Oturum Başlığı: Bilgi, Medeniyet ve Diplomasi Yönüyle Afrika
Oturum Başkanı: Prof. Dr. Kenan Aydın

Şenol DURGUN (Türkiye)
Medeniyet Tasavvurunun İnşasında Epistemik Şiddet (Türkçe)
Epistemic Violence in the Construction of Civilization (Turkish)

Mouhamed Salih Ibrahim OMER (Eritrea)
2002 Sonrası Türkiye Kültürel Diplomasisi: Bir Örnek Olarak Afrika (Arapça)
Turkish Cultural Diplomacy After 2002: Africa as a Model (Arabic)

Lamir Umar ABDULLAHI (Nigeria)
Afrika Kütüphanelerinde Bilgi Kaynakları Güvenliğinin Zorlukları:
Bir Örnek Olarak Nijerya (İngilizce)
Challenges of Information Resources Security in African Libraries:
Nigeria as a Model (English)

Abdoul Fathi SANOGO (Burkina Faso)
Afrika'da Türk Politikasının Yeniden Yapılandırılması:
Kamu Diplomasisinden Askeri İşbirliğine (Fransızca)
Reconfiguring Turkish Policy in Africa:
From Public Diplomacy to Military Cooperation (French)

12:15 - 13:30 Öğle Arası

afsem.gelisim.edu.tr / afsem@gelisim.edu.tr

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

ULUSLARARASI AFRIKA SEMPOZYUMU

'Küresel Dünyada Afrika'

13:30 - 15:00 2. Oturum

Oturum Başlığı: Uluslararası Güçler ve Afrika
Oturum Başkanı: Doç.Dr. Emine Akçadağ Alagöz

Nezihə MUSAOĞLU (Türkiye)
Rusya'nın Afrika'ya Dönüşü: Çok Merkezli Strateji (Fransızca)
Russia Returns to Africa: The Pluricentric Strategy (French)

Ahmet SAPMAZ (Türkiye)
Afrika'da Bir Rus Devlet Aygıtı Olarak Wagner Özel Askeri Şirketi (İngilizce)
Wagner Private Military Company as a Russian State Apparatus in Africa (English)

Hanan AHMED (Egypt)
ABD'nin Afrika'ya İlgisinin Değerlendirilmesi (Arapça)
The Evaluation of the United States' Interest in Africa (Arabic)

Bande KARAMOKO (Ivory Coast)
Küreselleşme Bağlamında Afrika Siyaseti (Fransızca)
African Politics in a Global Context (French)

Hayriye Asena DEMİNER (Türkiye)
Çin'in Artan Ekonomik Nüfuzunun Afrika Ülkeleri Üzerindeki Olumlu ve Olumsuz Ekonomik Etkileri Özelinde Çin ve Afrika Ülkeleri Arasındaki İlişkiler (İngilizce)
Relations Between China and African Countries in Special Reference to the Negative and Positive Economic Effects of China's Growing Economic Influence on African Countries (English)

15:15 - 16:30 3. Oturum

Oturum Başlığı: Afrika'da Anayasallaşma, İnsan Hakları ve Siyasal Katılım
Oturum Başkanı: Dr. Emre Gündoğdu

Mouhamed Bashir DIOP (Senegal)
Afrika'da Anayasallaştırma Süreçleri ve Siyasi İktidarın Zorluğu (Arapça)
Processes of Constitutionalization and the Challenge of Political Power in Africa (Arabic)

Heba KHATAB (Egypt)
Afrika Kıtasında Uluslararası İnsan Hakları Sözleşmeleri ve Uygulama Mekanizmaları (İngilizce)
International Human Rights Conventions and Their Implementation Mechanisms on the African Continent (English)

afsem.gelisim.edu.tr / afsem@gelisim.edu.tr

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

ULUSLARARASI **AFRİKA** SEMPOZYUMU

'Küresel Dünyada Afrika'

Hafsat Aminu TIJANI (Nigeria)

Nijerya'da Kadınların Siyasi Katılımının Sınırlandırılması (İngilizce)
Limitation of Women in Political Participation in Nigeria (English)

Bahri Mert DEMİR (Türkiye)

Afrika'da Siyasal Katılma (Türkçe)
Political Participation in Africa (Turkish)

16:45 - 18:00 4. Oturum

Oturum Başkanı: Doç. Dr. Fatih Fuat Tuncer

Oturum Başlığı: Ekonomi ve Kalkınma Yönüyle Afrika

Mouhamed Zakaria FODOL (Central African Republic)

*Yapay Bulut Tohumlama Teknolojisi ve Afrika'daki Kuraklık
Direncindeki Önemi (Fransızca)*
*Artificial Cloud Seeding Technology and Its Role in Drought
Resistance in Africa (French)*

Toyin Olalekan BABALOLA (Nigeria)

*Nijerya'da Yurtiçi ve Sınır Ötesi Gerginliğin Ekonomik Büyüme Üzerindeki
Etkisinin Analizi (İngilizce)*
*Analyzing the Impact of Domestic and Cross Border Tension on the
Economic Growth in Nigeria (English)*

Imonitie IMAFIDON (Nigeria)

*Afrika'da Yeşil İnovasyon, Yenilenebilir Enerji ve Ekonomik Büyüme
Sinerjisinin Araştırılması (İngilizce)*
*Exploring the Synergy of Green Innovation, Renewable Energy, and
Economic Growth in Africa (English)*

Murat TOPÇU (Türkiye)

*Afrika Ülkeleri Bankacılık Sistemi Finansal Kaynak Dağıtımının G-7 Ülkeleri ile
Karşılaştırmalı Analizi (Türkçe)*
*Comparative Analysis of Financial Resource Allocation in the Banking System
of African Countries with G-7 Countries (Turkish)*

afsem.gelisim.edu.tr / afsem@gelisim.edu.tr

ISTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

ULUSLARARASI **AFRİKA** SEMPOZYUMU

'Küresel Dünyada Afrika'

İKİNCİ GÜN - PROGRAM AKIŞI

Tarih: 25 Mayıs 2024

Yer: J Blok Mehmet Akif Ersoy

09:00 - 10:45 5. Oturum

Oturum Başlığı: Dijital Dönüşüm ve İklimsel Sorunlar
Oturum Başkanı: Dr. Mohammed Bashir Diop

Yaşar AKDEMİR (Türkiye)
Avrupa Birliği'nin Afrika Ülkelerine Uyguladığı Çevre Politikaları (Türkçe)
Environmental Policies Applied by the European Union to African Countries (Turkish)

Sajdou KINDA (Burkina Faso)
Afrika'da İklim Değişikliği ve Etkilerinin Genel Değerlendirmesi (Fransızca)
An Overview of Climate Change and Its Impacts in Africa (French)

Moustapha Aminou TOUKOUR (Cameroon)
Afrika Kıtasının Dijital Dönüşümü için Bir Katalizör Olarak Yapay Zeka (Fransızca)
Artificial Intelligence as a Catalyst for the Digital Transformation of the African Continent (French)

Uyi Christopher IYAMU (Nigeria)
Afrika'daki Genel Seçimlerde Akıllı Kart Okuyucuların Yeri: Nijerya Deneyimi Üzerine Bir Değerlendirme Çalışması (İngilizce)
The Place of Smart Card Readers in General Elections in Africa: An Evaluation Study of Nigeria's Experience (English)

11:00 - 12.30 6. Oturum

Oturum Başlığı: Siyasal Şiddet ve Güvenlik Sorunları
Oturum Başkanı: Prof. Dr. Neziha Musaoğlu

Iheb ACHEK (Tunisia)
Sahel ve Batı Afrika'daki Silahlı Gruplar: Kuzey Afrika ve Bölgesel Güvenlik Üzerindeki Etkileri (Arapça)
Armed Groups in the Sahel and West Africa: Their Impact on North Africa and Regional Security (Arabic)

afsem.gelisim.edu.tr / afsem@gelisim.edu.tr

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

ULUSLARARASI **AFRİKA** SEMPOZYUMU

'Küresel Dünyada Afrika'

Nasma Aly ABDELAAl (Nigeria)

Boko Haram Ayaklanmasının Nijerya Toplumunu ve Siyaseti Üzerindeki Etkisi (İngilizce)

The Impact of Boko Haram Insurgency on Nigerian Society and Politics (English)

Güçlü KÖSE (Türkiye)

Libya'da Savaşın Farklı Yönleri: İHA/SİHA Teknolojileri (Türkçe)

Different Aspects of the War in Libya: UAV / AUAV Technologies (Turkish)

Moussa SIBI (Ivory Coast)

Afrika'da Sınır Sorunları (Fransızca)

Border Problems in Africa (French)

Abdoul-Azize DABRE (Burkina Faso)

ECOWAS Batı Afrika'daki Demokratik Krizlerle Yüzleşiyor (Fransızca)

ECOWAS Confronts Democratic Crises in West Africa (French)

12:30 - 13:30 Öğle Arası

13:30 - 14:45 7. Oturum

Oturum Başlığı: Kıta Siyasetinde Bölge Dışı Etkiler

Oturum Başkanı: Dr. Sibel Zengin

Selcan ULUBEY (Türkiye)

Vladimir Putin Dönemi Rusya Federasyonu'nun Afrika Politikası (Türkçe)

African Policy of the Russian Federation under Vladimir Putin (Turkish)

Keisuke WAKIZAKA (Japan)

İran'ın Tropikal Kuşak Yaratma Stratejisi: Senegal ve Nijerya Örnekleri (Türkçe)

Iran's strategy of CReating the Tropical Belt: the Cases of Senegal and Nigeria (Turkish)

Hauwa Ibrahim EL YAKUP (Nigeria)

Dış Politika Yapımında Araştırma Merkezleri (İngilizce)

Research Centers in Foreign Policy Making (English)

Nuray FIRAT (Türkiye)

Fâtımilerin Ermeni Asıllı Veziri Efdal B. Bedrü'l-Cemâlî (Türkçe)

The Armenian Vizier of the Fatimids, Afdal B. Bedr al-Jamâlî (Turkish)

afsem.gelisim.edu.tr / afsem@gelisim.edu.tr

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

ULUSLARARASI AFRIKA SEMPOZYUMU

'Küresel Dünyada Afrika'

15:00 - 16:15 8. Oturum

Oturum Başkanı: Türkiye ve Afrika İlişkileri

Oturum Başkanı: Dr. Murat Topçu

Fatih Fuat TUNCER (Türkiye)

Türkiye'de Afrika Algısı (Türkçe)

The Perception of Africa in Türkiye (Turkish)

Sibel ZENGİN (Türkiye)

İKüresel ve Bölgesel Gelişmeler Işığında Türkiye-Afrika İlişkileri (Türkçe)

Türkiye-Africa Relations in the Light of Global and Regional

Developments (Turkish)

Mubarak ABUBAKA (Nigeria)

Türkiye'nin Afrika'daki İmajı ve Algısı: Türkiye-Afrika İlişkilerinin

Değerlendirilmesi (İngilizce)

Türkiye's Image and Perception in Africa: Evaluating Turkish-African

Relations (English)

Churchill Uzoma NWEKE (Nigeria)

Türkiye-Nijerya İlişkileri: Gerçeklik ve Perspektif (İngilizce)

Turkish-Nigerian Relations: Reality and Perspective (English)

Safiatou Abdourahman ABBA (Cameroon)

Türkiye'de Kamu Diplomasisi -AK Parti Yönetimi Altında Afrika İlişkileri (Fransızca)

Public Diplomacy in Turkey - Africa Relations Under the Administration

of the AKP Party (French)

16:30 - 17:30 9. Oturum

Oturum Başkanı: Krizlerin Çözümünde Siyasal Arayışlar

Oturum Başkanı: Dr. Keisuke Wakizaka

Olumide Akinwale AYESBO (Yemen)

Afrika'da Güç Politikalarının Doğası (İngilizce)

The Nature of Power Politics in Africa (English)

Mahmoud SETHOM (Tunisia)

Devrim Sonrası Tunus Anayasası Üzerine Eleştirel Bir Değerlendirme (İngilizce)

A Critical Evaluation of the Tunisian Post-Revolution Constitution (English)

Eman Abdullah AL-HADHERI (Yemen)

Burkina Faso'daki Siyasi Kriz: Sebepler, Sonuçlar ve İstikrara

Giden Yollar (İngilizce)

The Political Crisis in Burkina Faso: Causes, Consequences,

and Pathways to Stability (English)

afsem.gelisim.edu.tr / afsem@gelisim.edu.tr

İSTANBUL
GELİŞİM
ÜNİVERSİTESİ

Editörler / Editors

Arş. Gör. / Res. Asst. Tünay ARAS

Dr. Öğr. Üyesi / Asst. Prof. Dr. Mouhamed Bachir DIOP

İstanbul Gelişim Üniversitesi Yayınları

E-Posta : iguyayinlari@gelisim.edu.tr

Tel : +90 212 422 70 00

Fax: +90 212 422 74 01

Web: <https://iguyayinlari.gelisim.edu.tr>

Cihangir Mah. Şehit Jandarma Komando Er Hakan Öner Sok.

No:1 Avcılar / İstanbul / TÜRKİYE

İstanbul Gelişim Üniversitesi Yayınları; 140

e-ISBN: 978-625-8202-43-4

